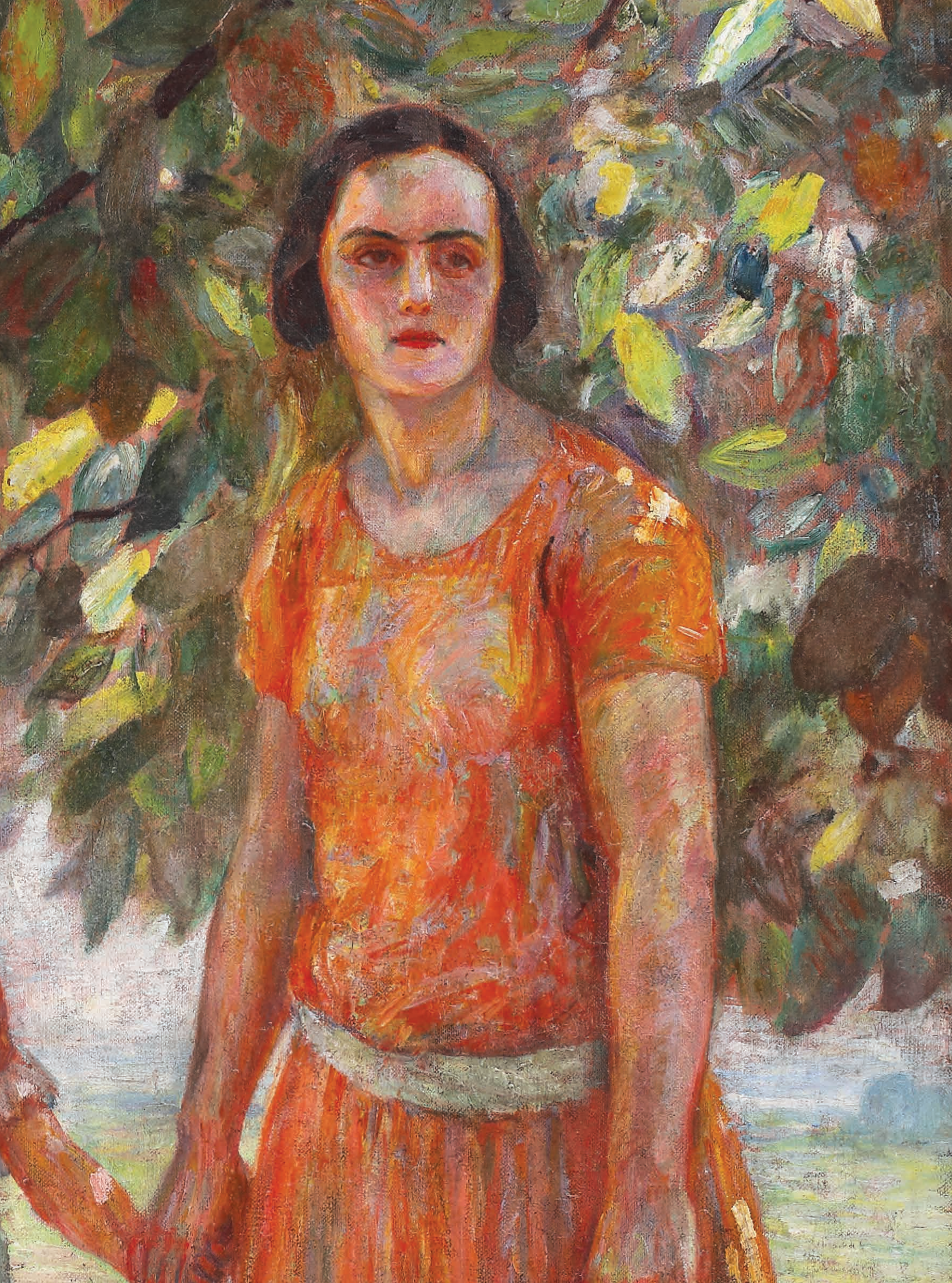

A10 by Artmark

Licitația de Iarnă, inclusiv o secțiune caritabilă pentru sprijinirea Casei Memoriale Doina Cornea

miercuri, 16 decembrie 2020, 18.30
Online-only

Program de expoziție:

Artmark
vineri, 4 dec – marți, 15 dec (10.00 – 20.00)
miercuri, 16 dec (10.00 – 18.00)

"Lumina din întuneric"
Licitație caritabilă pentru sprijinirea Casei Memoriale Doina Cornea

"Societății românești, de azi, îi lipsesc multe, dar nimic nu-i lipsește mai mult decât modelele umane – acele personalități exemplare care prin opera și viața lor merită a fi amintite, omagiate și imitate, și după ce nu mai sunt printre noi. Doamna Doina Cornea (iată un nume care nu poate fi folosit nici după moarte fără atributul de politețe) ne-a ținut tuturor locul și a reprezentat poporul român în fața restului Europei ani la rând – un model și o remușcare că nu aveam curajul să-i urmăm exemplul. Acest exemplu trebuie să rămână viu în continuare, pentru ca și următoarele generații să-i poată învăța dăruirea și îndrăzneala.
De aceea, nu e nimic mai necesar și mai firesc decât un Muzeu Doina Cornea în casa ei de la Cluj, acea casă care rezistă în fața istoriei, nu numai în realitate, ci și în fotografiile de urmărire din dosarul ei de securitate."

Ana Blandiana

miercuri, 16 decembrie 2020,
18:30
Online-only

1 | Petre Abrudan
1907, Zucor, Sălaj – 1979, Cluj Napoca

Anemone | 1975
ulei pe carton, 30,5 × 40 cm, semnat dreapta jos, cu alb, „P. Abrudan"; datat stânga jos, cu alb, „1975"

€ 800

2 | Doina Cornea
1929, Brașov – 2018, Cluj-Napoca

Fetiță cu portocală
ulei pe pfl, 38 × 31 cm, semnat stânga sus, cu negru, „D. Cornea"

€ 500

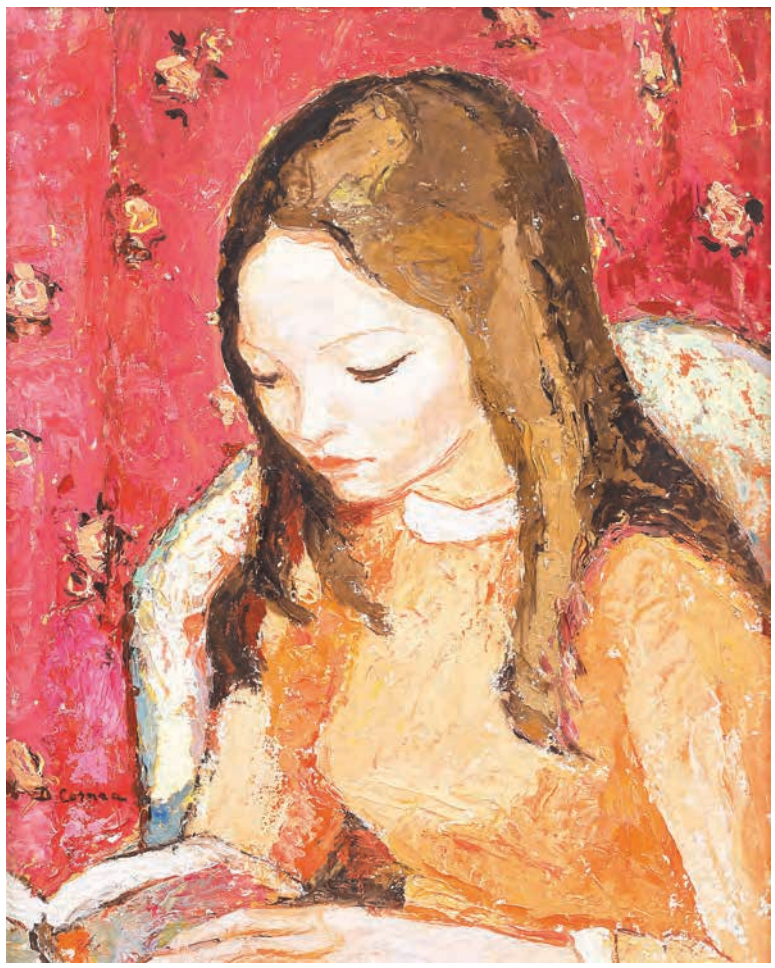

3 | Doina Cornea
1929, Brașov – 2018, Cluj-Napoca

Fată citind
ulei pe pfl, 40 × 31 cm, semnat stânga jos, cu negru, „D. Cornea"

€ 500

Pune o ofertă și susține cauza!
www.artmark.ro

4 | Doina Cornea
1929, Brașov – 2018, Cluj-Napoca

Portretul Ioanei
ulei pe pfl, 41 × 32 cm, semnat stânga jos, cu roșu, „D. Cornea"

€ 500

5 | Lucia Piso Ladea
1914, Milaş (Mureş) – 1972, Cluj Napoca

Cumințica
ulei pe pfl, 40 × 31 cm, semnat dreapta sus, cu negru, „Piso"

€ 750

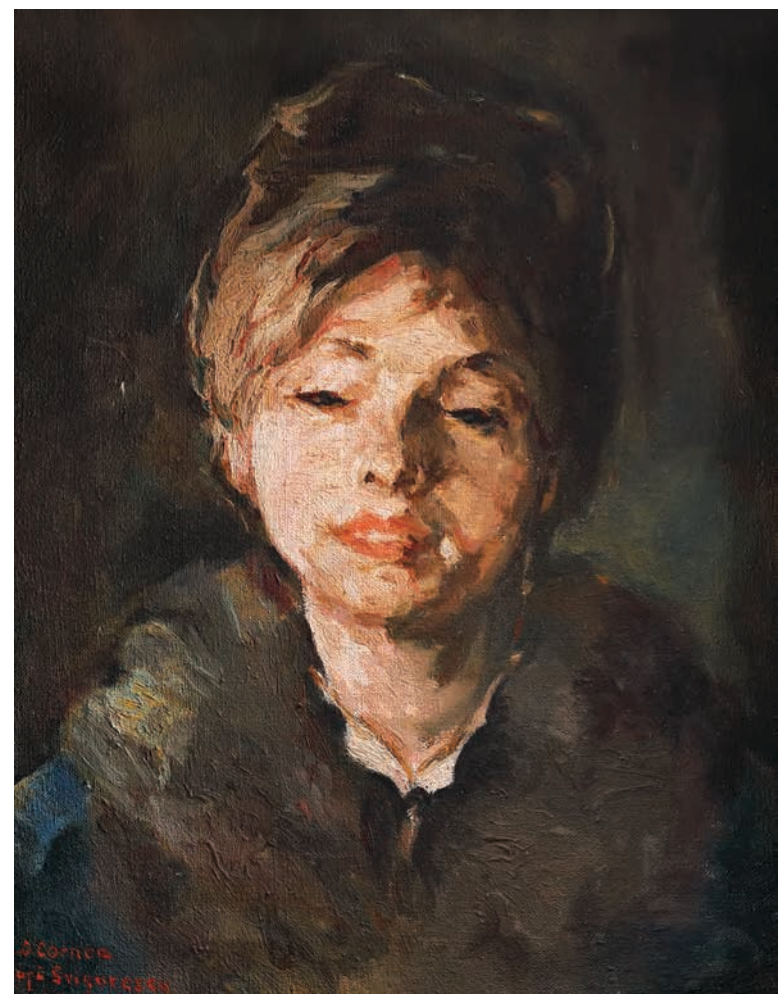

6 | Doina Cornea
1929, Brașov – 2018, Cluj-Napoca

Portret de femeie (după o pictură de Nicolae Grigorescu)
ulei pe pânză, 26 × 20 cm, semnat și notat stânga jos, cu roșu, „D. Cornea, după Grigorescu"

€ 500

Pune o ofertă și susține cauza!
www.artmark.ro

7 | Simeon Zidaru
1984 – 2007

Noul Ierusalim
ceară și tempera pe lemn, 32 × 19 cm

€ 300

8 | Icoană pe glajă, "Sfântul Nicolae", atelier transilvănean (Șcheii Brașovului), sfârșitul sec. XIX, a aparținut Doinei Cornea

tempera și foiță de aur pe glajă, 44 × 38 cm

€ 300

9 | Mică icoană litografiată reprezentându-l pe Sf. Ieremia Valahul din Sasca, primul român sanctificat de Biserica Catolică, de către Papa Ioan Paul al II-lea în 1983, a aparținut Doinei Cornea

litografie, 6,5 × 5,5 cm

€ 100

Pune o ofertă și susține cauza!
www.artmark.ro

10 | Canceu – ceramică decorativă, manufactura Bistrița, începutul sec. XX, a aparținut Doinei Cornea

argilă comună, modelată manual pe roată, pigmenți chimici, angobă, smălțuită, ardere dublă h=23 cm

€ 50

11 | Cutie pentru trabucuri, din argint Wilhelm Binder, monogramată, surmontată de coroană regală, purtând inscripția "1932", adusă de pe frontul din Munții Tatra de soțul Doinei Cornea, locotenentul Leontin Iuhas (în a cărui trupă a participat la luptele pentru recucerirea Transilvaniei Paul-Mihu Sadoveanu, fiul scriitorului, înrolat împotriva voinței părintești)
Atelier german

argint 835, lemn, 13,5 × 3,5 × 8 cm

€ 250

12 | Coupe-papier Berndorf, piesă de birou, a aparținut Doinei Cornea

metal argintat, l= 21 cm

€ 50

Pune o ofertă și susține cauza!
www.artmark.ro

13 | Scaun de birou al Doinei Cornea, lemn de nuc, manieră Neo-Clasică
Atelier european

lemn de nuc; material textil

€ 200

14 | Monumental birou din lemn de nuc, decorat cu ornamente din bronz, a aparținut Doinei Cornea
Atelier european
lemn de nuc; bronz, 80 x 141 x 56.5 cm

€ 400

15 | Cutia cu pensule și paleta de culori folosite de Doina Cornea (primite în dar în copilărie de Doina Cornea de la tatăl ei)

8 × 34 × 18 cm

€ 100

16 | Platou din porțelan pictat manual, cu monogramele Regelui Mihai și Reginei Ana, primit cadou de Doina Cornea din partea familiei regale, anii 1990
Atelier european, a doua jumătate a sec. XX

porțelan glazurat, aurit, 12 × 20 cm

€ 200

Pune o ofertă și susține cauza!
www.artmark.ro

17 | Ceasul de mână al Doinei Cornea, marca Eterna Matic

3,5 × 3 cm

€ 100

18 | Celebra bască din lână a Doinei Cornea (tricotată de aceasta), cu care este suprinsă în multe dintre instantaneele declarațiilor sale publice

d=24 cm

€ 50

19 | Una dintre cele trei păpuși, procurate de Doina Cornea să servească drept vehicul inocent pentru trimiterea clandestină de texte disidente către personalități din străinătate, decembrie 1989

l=18 cm

€ 100

20 | Șoricel cu cheiță, jucărie clasică, manufacturată în anii 1930, a colorat copilăria Doinei Cornea, primită în dar de la tatăl ei (Iacob Cornea, șef de plasă în zona Reghin)

l=8 cm

€ 100

Pune o ofertă și susține cauza!
www.artmark.ro

Categorii de vehicule pentru care permisul este valabil

A — Motocicletele cu sau fără ataş, cu capacitate cilindrică mai mare de 69 cm³, autovehicule pentru lucrări, autovehicule cu trei roţi a căror greutate proprie nu depăşeşte 400 kg;

B — Autovehicule destinate transportului de persoane cu cel mult 8 locuri pe scaune, în afară de locul conducătorului, sau destinate transportului de mărfuri şi având o greutate maximă autorizată de cel mult 3.500 kg. Autovehiculelor din această categorie li se poate ataşa o remorcă uşoară;

C — Autovehicule destinate transportului de mărfuri sau materiale şi a căror greutate maximă autorizată, depăşeşte 3.500 kg. Autovehiculelor din această categorie li se poate ataşa o remorcă uşoară;

D — Autovehicule destinate transportului de persoane cu mai mult de 8 locuri pe scaune, în afară de locul conducătorului. Autovehiculelor din această categorie li se poate ataşa o remorcă uşoară;

E — Autovehicule din categoriile B, C sau D pentru care conducătorul are permis, cu remorci altele decît uşoare.

1. Numele CORNEA
2. Prenumele DOINA-MARIA
3. Data şi locul naşterii 1929-X-0 BRAŞOV JUD. BRAŞOV.
4. Domiciliul CLUJ STR. ALBA-IU. Nr. 16

Semnătura titularului

5. Eliberat de I.M.J. CLUJ
6. La 27.09.1968
7. Valabil pînă la

Nr. 0562530

Numele şi prenumele conducătorului CORNEA DOINA-MARIA

TICHET de evidenţa contravenţiilor

Anexa la Permisul de Conducere Nr. 0562530

DATA ŞI FAPTA COMISĂ	Gradul, numele şi prenumele celui care a constatat şi organul din care face parte	Semnătura

21 | Permisul de conducere al Doinei Cornea, eliberat la 27 septembrie 1968

10,5 × 7,5 cm

€ 100

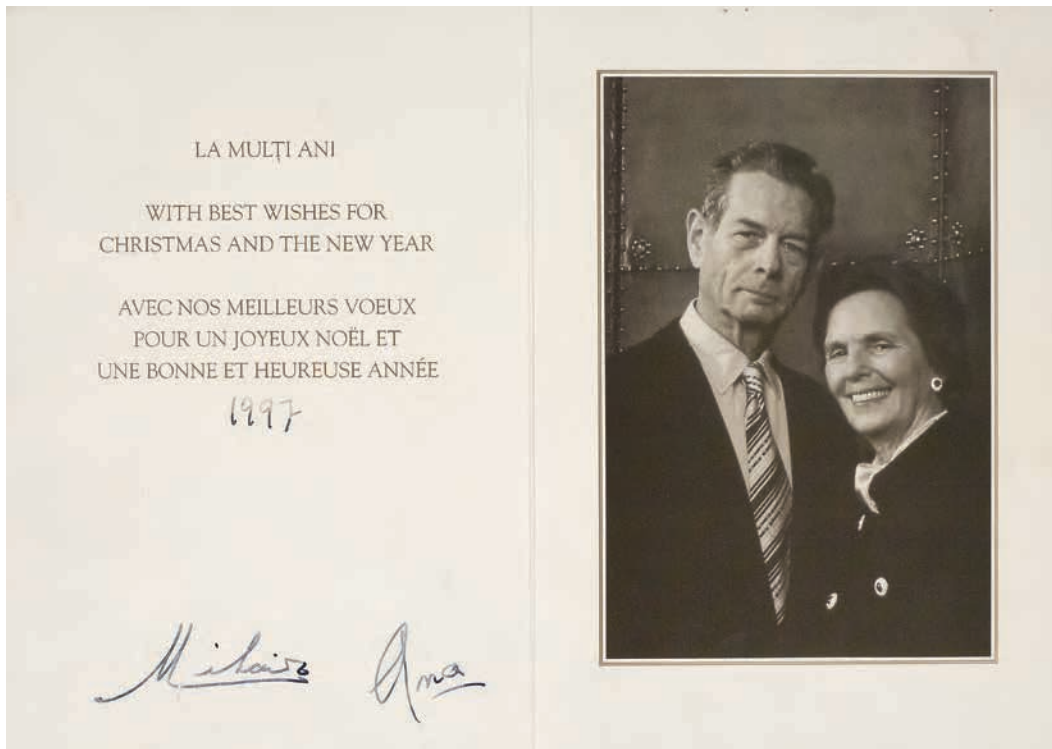

22 | Felicitare cu ocazia Anului Nou, primită de Doina Cornea din partea Regelui Mihai și a Reginei Ana, 1997

17,5 × 12,5 cm

€ 100

Pune o ofertă și susține cauza!
www.artmark.ro

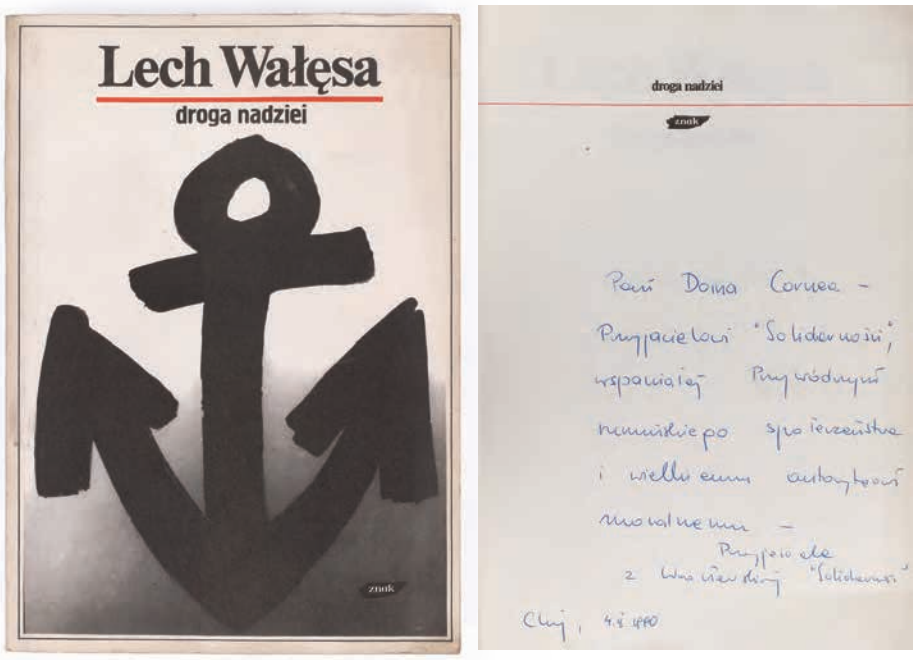

23 | ”Drumul către speranță”, de Lech Wałęsa, președintele sindicatului Solidaritatea, poloneză, Cracovia, 1989, cu o dedicație către Doina Cornea semnată de ”prietenii Solidarității din Varșovia”

20,5 × 14,5 cm

€ 100

24 | ”Vie de Molière: Histoire de son théâtre et de sa troupe”, de Louis Moland, franceză, Paris, 1892, purtând mențiunea olografă a Doinei Cornea (că a plătit pentru carte un salariu în 1959)

18,5 × 13 cm

€ 100

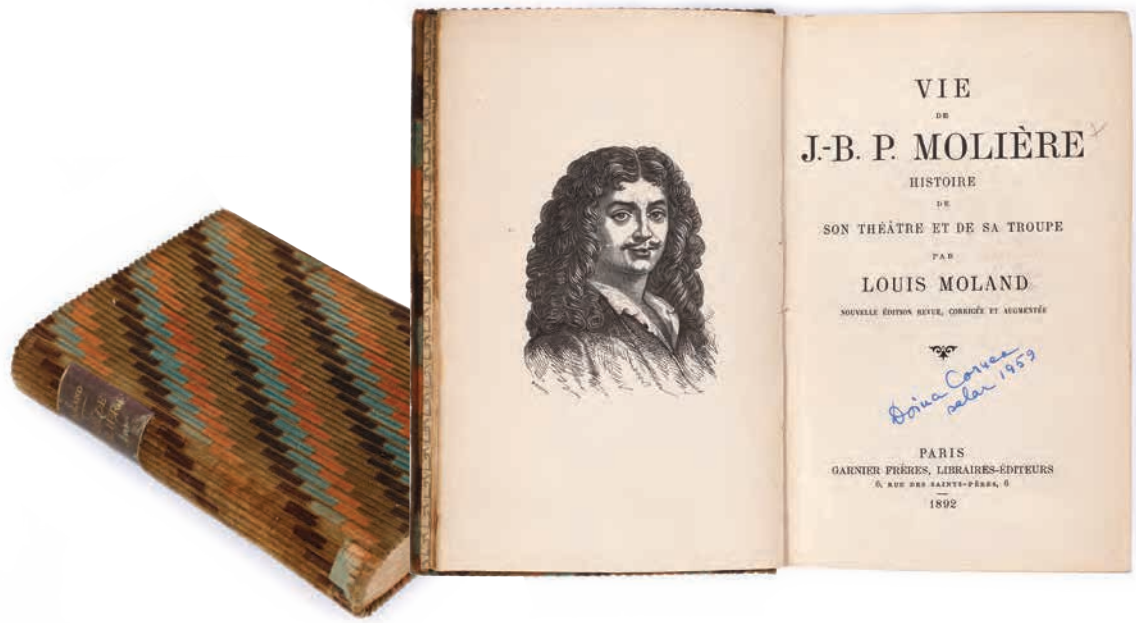

25 | Discursul “Geneza monarhiei constituționale românești”, susținut de Regele Mihai în cadrul unei conferințe la Madrid, 22 august 1990, a aparținut Doinei Cornea

376 × 16 cm

€ 50

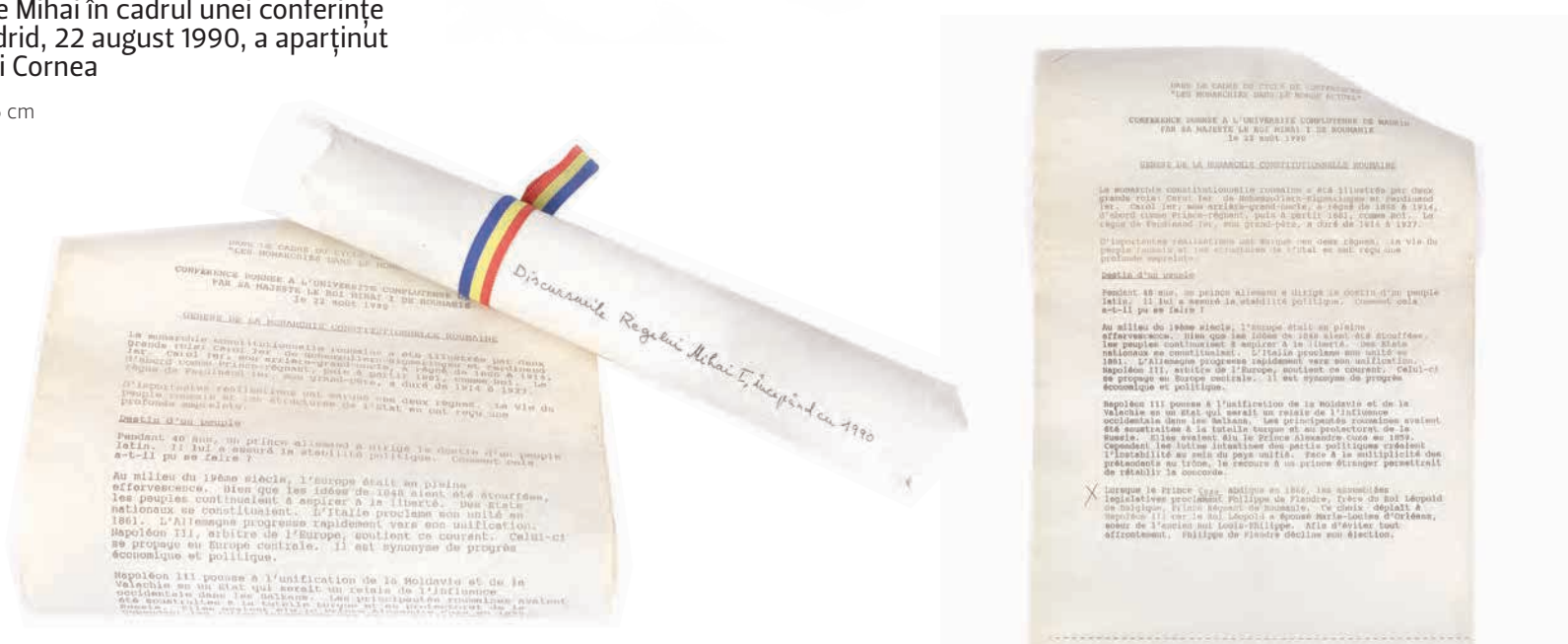

Pune o ofertă și susține cauza!
www.artmark.ro

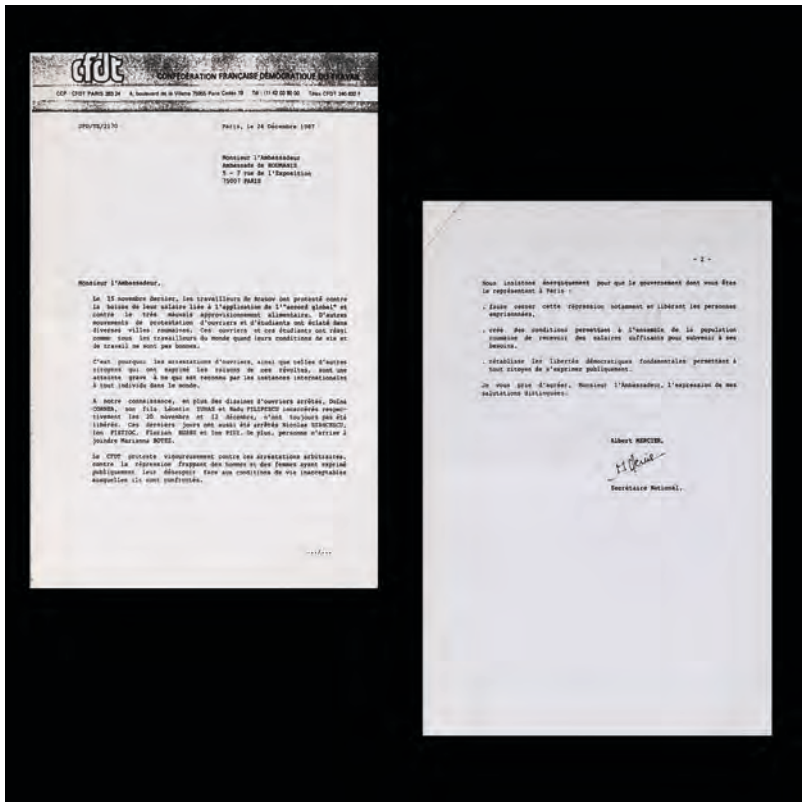

26

26 | Adresă către Ambasada României din Paris, despre evenimentele de la Brașov din noiembrie 1987, în urma cărora au fost arestați Doina Cornea, fiul ei Leontin Iuhas, Radu Filipescu și alții, în adresă cerându-se eliberarea celor arestați și încetarea represiunilor, semnată de Albert Mercier, leaderul confederației sindicale CFDT, Paris, 24 decembrie 1987 (2 file)

39,5 × 21 cm

€ 100

27 | Scrisoare trimisă de Catherine Lalumière către Doina Cornea, despre o eventuală vizită la București, franceză, Paris, 12 ianuarie 1996, în plicul original

11,5 × 16 cm

€ 100

28 | Scrisoare trimisă de Virgil Ierunca și Monica Lovinescu către Doina Cornea, în care cuplul îi mulțumește pentru volumul "Fața nevăzută a lucrurilor", Paris, 15 decembrie 1999, în plicul original

scrisoare 10 x 15 cm, plic 11.5 x 16 cm

€ 100

27

28

Pune o ofertă și susține cauza!
www.artmark.ro

125. Nicolae Dărăscu, Bărci la Chioggia (detaliu)

Licitația de Iarnă
miercuri, 16 decembrie 2020, 19.00
Online-only

29 | Theodor Aman
1831, Câmpulung Muscel, Argeş – 1891, Bucureşti

Muzicanţi | 1870
acvatintă şi acvaforte, 16 × 12 cm, semnat şi datat, gravat, stânga jos, în placă, „Aman, 1870"; semnat stânga jos, sub cadru, "Th. Aman pinx. et sc."; menţionată editura stânga jos, sub cadru, "V. A. Cadart Edit. Imp 56, Bard Haussmann, Paris"; intitulat central jos, sub cadru, "MEDIANTS DE ROUMANIE"

€ 500 – 800

O variantă a gravurii este catalogată în "Repertoriul graficei româneşti din secolul al XIX-lea", vol.I, A-R, Bucureşti, 1974, la pag. 49, cat. 204.

30 | Theodor Aman
1831, Câmpulung Muscel, Argeş – 1891, Bucureşti

Secretul
acvaforte si acvatintă, 15,5 × 11,5 cm, semnat, gravat, stânga sus, în placă, "Aman fecit"; semnat stânga jos, sub cadru, "Th. Aman del. et sc."; menţionată editura stânga jos, sub cadru, "V. A. Cadart Edit. Imp 56, Bard Haussmann, Paris"; intitulat central jos, sub cadru, "LE SECRET"

€ 500 – 800

31 | Ludovic Bassarab
1868, Galaţi – 1933, Bucureşti

Horă la sat
ulei pe carton, 20 × 35 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „Bassarab"

€ 800 – 1.200

32 | Ludovic Bassarab
1868, Galați – 1933, București

Întoarcerea de la câmp
ulei pe carton, 29 × 39,5 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „Bassarab"

€ 700 – 1.000

33 | George Catargi
1894, Reni, Basarabia – 1963, Gherla

Peisaj de iarnă
ulei pe carton, 35 × 50 cm, semnat dreapta jos, cu negru, "G. Catargi"

€ 700 – 1.000

34 | Ludovic Bassarab
1868, Galați – 1933, București

La cârciumă
ulei pe carton, 25 × 27 cm, semnat dreapta jos, în pastă, "Bassarab"

€ 800 – 1.200

35 | Corneliu Baba
1906, Craiova – 1997, Bucureşti

Cârciumărese | 1959
guașă, accente de ulei și acuarelă pe hârtie lipită pe carton, 34 × 24 cm, semnat și datat dreapta jos, în pix, „Baba, (19)59"

€ 1.500 – 2.500

36 | Corneliu Baba
1906, Craiova – 1997, Bucureşti

Citadină
acuarelă, cărbune și creioane cerate pe hârtie, 19 × 24 cm

€ 600 – 900

37 | Jean Cheller
1911, Bucureşti – 1952, Bucureşti

Iarnă în București | 1944
tuș și laviu pe hârtie, 29 × 41 cm, semnat și datat stânga jos, în peniță, „Jean Cheller, (1)944"

€ 600 – 900

38 | Cecilia Cuțescu Storck
1879, Câineni, Vâlcea – 1969, Bucureşti

Stradă în Florența
tuș și laviu pe hârtie, 18 × 23,5 cm, semnat dreapta jos, în peniță, „C. Cuțescu Storck"

€ 600 – 900

39 | János Czencz
1885, Ostffyasszonyfa, Ungaria – 1960, Szekszárd, Ungaria

Grădină japoneză | 1942
ulei pe pânză, 68 × 77,5 cm, semnat și datat stânga jos, cu brun, "Czencz J., (19)42"

€ 1.000 – 1.800

40 | Dimitrie Berea
1908, Bacău – 1975, Paris

În grădină | 1964
ulei pe pânză, 73 × 91,5 cm, semnat și datat stânga jos, cu roșu, „Berea, (19)64”

€ 4.000 – 6.000

Opera a participat la expoziția “Berea – Recent Works”, De Young Museum, San Francisco, 1965 și este menționată și reprodusă în catalogul expoziției.

Opera este reprodusă în albumul “Dimitrie Berea”, Mihai Săndulescu, 2016.

Opera a participat la expoziția retrospectivă de pictură, “Dimitrie Berea. 111 ani de la naștere”, curator Mihai Săndulescu, Biblioteca Academiei Române, București, 16 – 27 septembrie 2019 și este reprodus în albumul expoziției, p. 46 și a reprezentat afișul expoziției.

41 | Rodica Maniu Mützner
1890, Bucureşti – 1958, Bucureşti

Tânără cu mandolină
ulei pe carton, 65 × 49 cm

€ 1.500 – 2.500

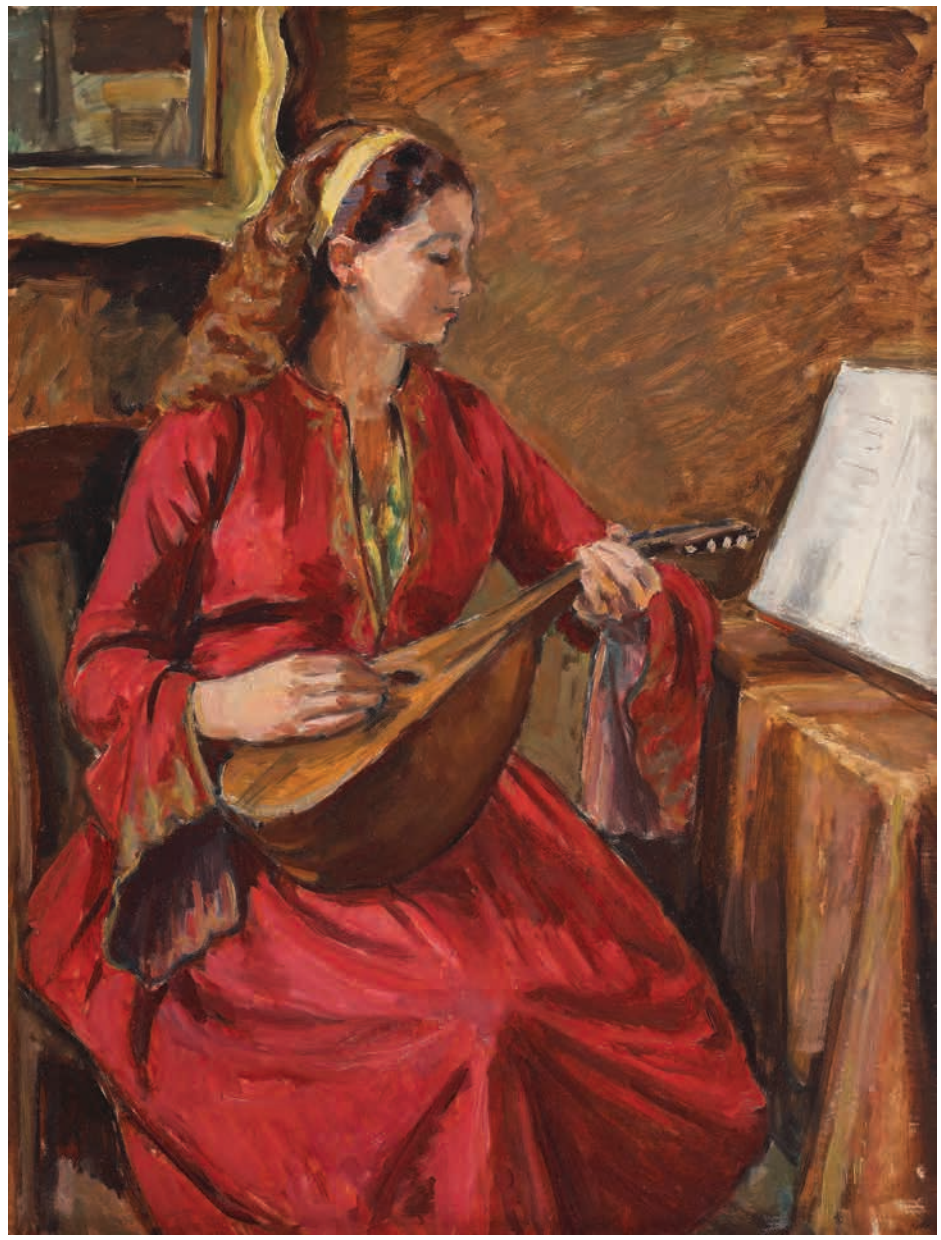

42 | Emilian Lăzărescu
1878, București – 1934, Bucureşti

Bal mascat
ulei pe lemn, 23,5 × 33 cm, semnat stânga jos, cu brun, „EMILIAN LĂZĂRESCU"

€ 800 – 1.200

43 | Dimitrie Berea
1908, Bacău – 1975, Paris

Notre-Dame după ploaie
ulei pe pânză, 61 × 50 cm, semnat, datat și localizat
stânga jos, cu roșu, „Berea, Paris, (19)52”

€ 1.500 – 2.500

44 | Max Arnold
1897, Iaşi – 1946, Bucureşti

Iole la Veneția | 1937
acuarelă și creion pe hârtie, 31 × 48 cm,
semnat dreapta jos, în peniță, „m. w. arnold"

€ 800 – 1.200

Chiar dacă vizitează Italia în nenumărate rânduri, Veneția avea să fie pictată de Max Arnold abia în 1937, atunci când acesta răspundea la invitația lui Nicoale Iorga de a vizita Casa Romena. Venețiile lui Arnold putea fi vazute în epocă la expoziția "Italia văzută de pictori români", de la Muzeul Toma Stelian din 1946 cât și la expoziția retrospectivă a artistului din 1947.

45 | Max Arnold
1897, Iaşi – 1946, Bucureşti

Vedere peste Tamisa | 1937
acuarelă și creion pe hârtie, 30 × 48 cm, semnat și datat stânga jos. în creion, „m. w. arnold, (1)937"

€ 800 – 1.200

Opera face parte din ciclul de lucrări realizate de Arnold în vizita din Anglia din cursul verii anului 1937, opere prezentate ulterior în expoziția personală pe care și-o organizează în același an la Paris. Majoritatea peisajelor surprind imagini din Londra – podurile peste Tamisa, parcuri sau alte imagini recognoscibile din capitala Regatului Unit, și aveau să fie prezentate publicului bucureștean la expoziția retrospectivă de la Sala Dalles din 1940.

46 | Alexandru Ciucurencu
1903, Ciucurova, Tulcea – 1977, București

Peisaj de vară | 1936
ulei pe carton, 38,5 × 49,5 cm, semnat și datat dreapta jos, cu brun, „AC, (1)936"

€ 4.000 – 6.000

Provenienţă:
colecția Victoria și Vasile Parizescu.

Opera este reprodusă în catalogul "Viața ca o pasiune", Vasile Parizescu, Editura Monitorul Oficial, București, 2008, la pag. 123.

Ciucurencu a fost fascinat de personalitatea artistică a lui Lhote, ca și de discursul său teoretic, care postula rigoarea pentru desen pe care i-o insuflase Camil Ressu. Ciucurencu s-a orientat spre restanta influenţă a post-impresionismului și fovismului, ambele preocupate de culoare. De la Lhote, după cum mărturisea, a învățat cele trei elemente fundamentale, linia, valoarea și culoarea – linia ca element expresiv al limbajului plastic și valoarea în sensul distribuirii naturale a lumini. Astfel, anii 1930 surprind un artist preocupat de construcția robustă, de alinierea volumelor la o o teorie plastică proprie, cât și de distilarea unui stil propriu, desprins de influența maeștrilor Ressu, Lhote sau Dufy, căror influenţă se dilua treptat. După prima expoziție personală din 1934 la sala Mozart, au urmat participări constante în cadrul Salonului Oficial și multiple alte expoziții personale, transformându-l pe Ciucurencu într-un dintre cei mai importanți artiști ai mijlocului secolului XX.

47 | Rudolf Schweitzer-Cumpăna
1886, Piteşti – 1975, Bucureşti

Țărăncuțe
ulei pe carton, 28 × 21 cm, semnat dreapta jos, cu negru, „Schweitzer-Cumpăna"

€ 800 – 1.500

48 | Nicolae Enea
1897, Lucăceşti, Bacău – 1960, Bacău

Țărăncuțe în interior
ulei pe carton, 50 × 70 cm, semnat stânga jos, cu negru, „Enea"

€ 1.200 – 1.800

49 | Rudolf Schweitzer-Cumpăna
1886, Piteşti - 1975, Bucureşti

Rugăciune | 1925
ulei pe carton, 89 × 69 cm, semnat și datat dreapta jos, cu roșu, „R. Schweitzer-Cumpăna, 1925"

€ 5.000 - 8.000

Opera lui Schweitzer-Cumpăna este prin excelență umană, se concentrează asupra omului surprins în diferite acțiuni ce țin de rutina vieții la țară, scene de muncă, dar şi ipostaze meditative, arătând o bună cunoaştere a oamenilor şi o afinitate spirituală cu aceştia. Țăranul lui Schweitzer-Cumpăna este apăsat de greutatea propriei existențe, dar înfruntă totul cu putere, este resemnat în fața sorții şi în unele momente reflexiv, surprins singur ori în grupuri, mereu în interiorul lumii lui, inconştient de prezența privirii artistului. La unele scene, acesta este martor discret, aflat la o distanță care îl face neobservat, notând cu un fin simț de observație, instantanee din activitățile oamenilor pe care îi studiază. Țăranii lui Schweitzer sunt pictați mai mereu în posturi naturale, nu pozează, acest fapt traducându-se mereu printr-o autenticitate pronunțată a instantaneelor surprinse.

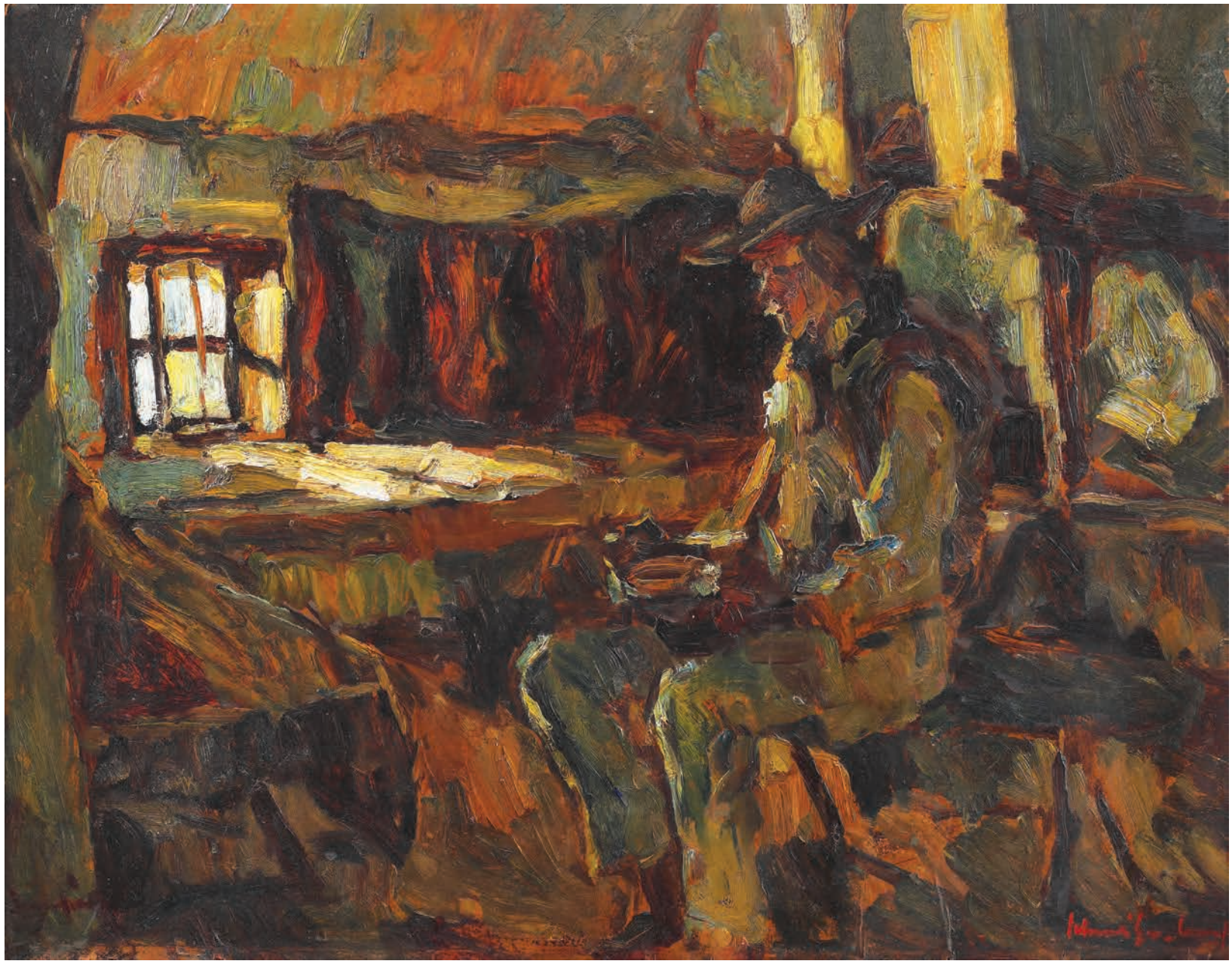

50 | Rudolf Schweitzer-Cumpăna
1886, Piteşti – 1975, Bucureşti

O nouă zi
ulei pe carton, 58,5 × 73,5 cm, semnat dreapta jos, cu roşu, "Schweitzer-Cumpăna"; semnat lateral stânga, cu brun, "Cumpăna"

€ 2.000 – 3.000

51 | Rudolf Schweitzer-Cumpăna
1886, Piteşti – 1975, Bucureşti

Veteran din Primul Război | 1926
ulei pe carton, 67 × 86 cm, semnat şi datat dreapta jos,
cu brun, „Schweitzer-Cumpăna, (1)926"

€ 4.000 – 7.500

52 | Octav Băncilă
1872, Corni, Botoșani – 1944, Bucureşti

Portret de evreu
ulei pe pânză, 45 × 45 cm, semnat lateral dreapta, cu negru, „Octav Băncilă"

€ 3.000 – 5.000

Omul ca reprezentant al unei colectivități avea să se regăsească constant în operele lui Băncilă pe parcursul carierei sale, în special după reîntoarcerea de la studii, din München. În structura compozițională, peisajul va fi ignorat de artist, spațiul fiind organizat de personajul care-l populează în întregime, în prim-planuri dramatice, tipic iscusit de Băncilă, încă de la operele din ciclul "1907". Încă din primul deceniu al secolului XX, urmând aceeași concepție, începe să redea mici meșteșugari, acei "oropsiți" ai soartei, locuitori pitorești de mahala care erau în epocă și subiectul preferat al literaturii. Cizmari, croitori, dulgheri, toți se regăsesc în panoplia de personaje redate pe pânză de Băncilă, după aceeași structură compozițională lipsită de perspectivarea planurilor și cu o "ușoară supradimensionare a extremităților", pe care o impune privitorului. În redarea evreului, Băncilă a fost influențat și de vecinătatea geografică a cartierului ieșean Târgu Cucu, în care aceștia locuiau în jurul lui 1900. I-a redat pe aceștia în varii ipostaze, de la cizmari și croitori la zarafi și telali, în portrete expresive sau în compoziții de gen grăitoare, recuperând o lume ascunsă celor neinițiați.

53 | Rudolf Schweitzer-Cumpăna
1886, Piteşti – 1975, Bucureşti

Țăran la cârciumă
ulei pe carton, 76,5 × 69 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „Schweitzer-Cumpăna"

€ 3.500 – 5.500

Spațiul în care artistul Schweitzer-Cumpăna a evoluat cel mai liber și cel mai temerar a fost neîndoielnic spațiul țărănesc, rezultatul explorării sale fiind o adevărată iconografie a satului românesc. Practicând muncile câmpului, îngrijind de gospodărie și de animale, precum și petrecând sau stând la taifas, eroii săi sunt înfățișați în proximitatea existenței lor de zi cu zi, din cuprinsul căreia se poate descifra zbuciumul vieții și lupta pentru propășire, dramele sau conflictele sociale. În compoziții ample sau restrânse, modelate cu o pastă ambundentă și onctuoasă, concepute sculptural, țăranii români sunt redați în ținute monumentale, demni, cu chipuri trudite dar nădăjduitoare, artistul reușind în acest mod să evoce și să înnobileze imaginea țăranului român de altădată. (G.M.)

54 | Camil Ressu
1880, Galați – 1962, București

Biserica din Vlaici | 1912–1914
ulei pe pânză, 50 × 60 cm, semnat dreapta jos, cu verde, C. Ressu"

€ 6.000 – 9.000

Renunțarea la formele academice și apropierea de „primitiv", fenomen caracteristic începutului de secol XX, dădea naștere unei apropieri față de arta populară, care avea să fie exprimată de artistul Ressu sincer, crud și orbitor. Cunoaște revelația artei populare și a satului românesc în preajma anului 1909, la Vlaici, în Olt, unde era invitat de către Alexandru Bogdan-Pitești – binecunoscutul mecena al artiștilor, al compozitorilor și al literaților, pentru a se alătura cercului de artiști nou format. La Vlaici va continua să revină până spre anul 1923, perioadă în care va crea numeroase opere, inspirate de oameni și de frumusețea locului. Astfel, dealurile, casele, sătenii, potecile sau biserica satului aveau să devină subiectele predilecte, surprinse de artist în plin aer, sub lumini crepusculare. (G.M.)

55 | Jean Cheller
1911, Bucureşti – 1952, Bucureşti

Margine de oraș
ulei pe carton, 23 × 29 cm, semnat dreapta jos, cu negru, „Jean Cheller"

€ 800 – 1.500

56 | Gheorghe Petrașcu
1872, Tecuci, Galați – 1949, Bucureşti

Casă la Târgoviște
ulei pe carton, 23 × 16 cm, semnat stânga jos, cu negru, „G. Petrașcu"

€ 4.000 – 6.000

57 | Alexandru Ciucurencu
1903, Ciucurova, Tulcea – 1977, Bucureşti

Natură statică cu ștergar și flori de primăvară | 1939
ulei pe pânză, 59 × 48 cm, semnat și datat stânga sus, în creion, „AC, (19)39"

€ 10.000 – 18.000

Alexandru Ciucurencu, Pălăria galbenă (1940)
Licitația de Toamnă, Artmark, 2019, adjudecat pentru 28.000 €

Reprezentant al vremii moderniste, în spiritul căreia s-a manifestat și „colorist de altă natură", așa cum îl descria colecționarul Zambaccian în scrierile sale, artistul Ciucurencu este creatorul unei opere înclinate spre intensitate. Începută după Primul Război Mondial și întinsă până la finele anului 1977, creația sa este consacrată unei viziuni luminoase, alături de sinteză, analiză și construcție. Începând cu anul 1932, anul stabilirii sale în țară, artistul Ciucurencu va fi prezent cu regularitate la expozițiile oficiale, susținând de asemenea și numeroase expoziții personale. Una din reprezentările sale impunătoare va fi expoziția personală din anul 1934, de la sala „Mozart", când va fi apreciat pentru personalitatea sa distinctă și pentru expresia plastică particulară. Expoziția îi va aduce și primii colecționari, printre aceștia numărându-se Krikor H. Zambaccian, Iosif Dona, Garabet Avachian sau Leon Laserson, care îi vor vizita atelierul deseori. În anul 1939 Ciucurencu avea să susțină cea de-a șasea expoziție personală, la sala „Comedia", continuându-și viziunea artistică cu un penel din ce în ce mai hotărât, alături de o paletă bogată și concentrată, anunțând în acest mod plinătatea maturității sale artistice. (G.M.)

Bibliografie:

Deac Mircea, „Ciucurencu", Ed. Meridiane, București, 1978.
Florea Vasile, „Ciucurencu", Ed. ARC 2000, București, 1995.
Zambaccian Krikor H., „Însemnările unui amator de artă", Ed. Liternet, București, 2004.

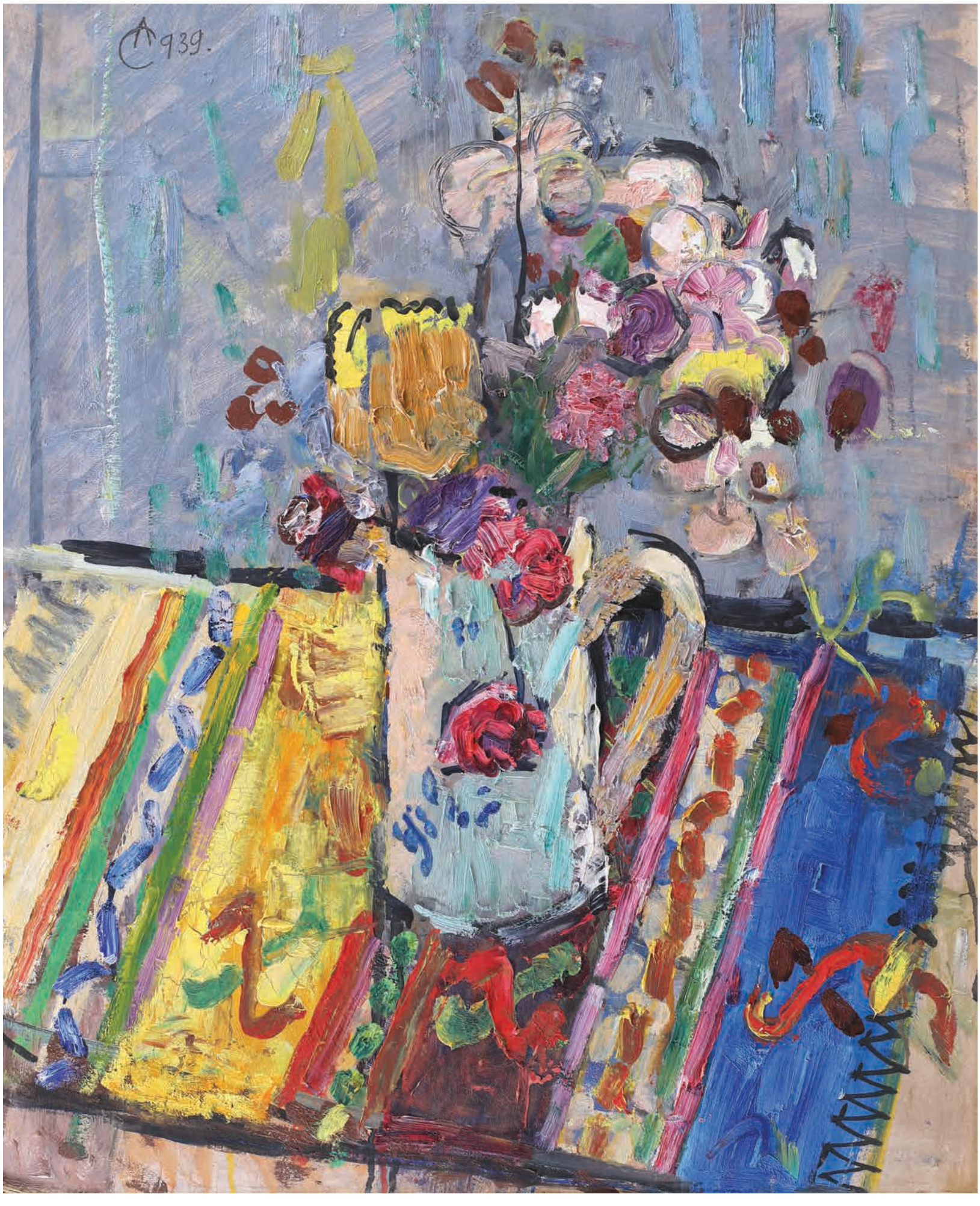
939.

58 | Max Herman Maxy
1895, Brăila – 1971, București

Cotele apelor Dunării | 1935
ulei pe placaj, 50 × 61 cm, semnat și datat stânga jos, cu albastru, "maxy, 1935"

€ 15.000 – 25.000

Pionier al artei militante, Max Herman Maxy își începea formația artistică în timpul Războiului cel Mare, pornind de la o viziune plastică ce se opunea academismului și a oricărei forme de idilism. Această nouă abordare avea să afirme totodată din ce în ce mai mult aspectele realității sociale românești, exprimate de artiștii militanți într-o manieră viguroasă. Membru activ în jurul revistelor avangardiste „Contimporanul", „Integral" – al cărei fondator va fi în anul 1926, „Facla", precum și în jurul revistei „Unu", artistul Maxy va exprima prin arta și manifestul său o nouă dorință a sensibilității moderne. Începând cu anii '30, afirmările artistice avangardiste se vor face auzite, arta românească tinzând acum spre senzații dinamice, unde asemănarea fidelă nu mai era o regulă, totul devenind convențional. Înclinat spre subiecte „cetățenești" și spre constructivism, artistul Maxy realiza în anul 1926 opera „Creșterea apelor" (Turtucaia), expusă în anul 1927 în cadrul celei de-a 5-a expoziții personale, organizată în Salonul Academiei Artelor Decorative (cat. 8), precum și în anul 1965, în cadrul expoziției retrospective de la Sala Dalles, figurând de această dată sub numele de „Cota apelor Dunării" (cat. 22). Subiectul operei va fi reluat și mai târziu, în 1935, perioadă în care tema socială va continua să ocupe un loc de frunte în creația sa, evocată și în opere ca „Ucenici", „În fierărie", „Tăietor de lemn", „Iarna în sat", „Piața Sf. Gheorghe în cârje", „Muncitori zilieri" sau „Cu papagalul". (G.M.)

M.H. Maxy, Cotele apelor Dunării, 1926 (detaliu)
Muzeul Național de Artă al României

Bibliografie:

Catalogul Expoziției retrospective „M. H. Maxy", Intreprinderea Poligrafă „Arta Grafică", București, 1965.
OPREA, Petre, „M. H. Maxy", Ed. Meridiane, București, 1974.
ILK, Michael, „M. H. Maxy – artist integralist", Antiquariat Günter Linke, Berlin, 2003.

175

59 | Octav Băncilă
1872, Corni, Botoșani – 1944, Bucureşti

Potcovarii (Aducătorii de noroc) | 1914
ulei pe pânză, 55 × 46,5 cm, semnat și datat stânga jos, cu alb, „Octav Băncilă, 1914"

€ 4.000 – 6.000

Opera face parte din ciclul "Fierarul (la nicovală)" pictat în anii 1914–1915 și a fost cel mai probabil expusă în cadrul expoziției personale de la București din 1915.

Opera este menționată în monografia "Octav Băncilă", Petre Comarnescu, Ed. Meridiane, 1972.

Punctul culminant pe care îl atingea cariera pictorului moldovean în prima parte a carierei, cel puțin până după terminarea primului Război Mondial, se contura în jurul anului 1915, când întreaga critică românească elogia marea expoziție din București. În plus, la doar câteva luni după expoziția din Capitală, Băncilă câștiga detașat concursul pentru catedra de pictură de la Școala de Belle Arte din Iași, unde va predat până în 1937. În acea expoziție din 1915, Băncilă reușea să se redifinească ca artistul implicat social de la 1907, reiterându-și pictural tendințele socialiste. Lucrări ca "Propagandistul", "Grevistul", "Semănătorul" "Pax" sau "Fierarul (la nicovală)" trădau o viziune nu doar axată pe om, ci pe omul muncitor, pe țăran, pictând, exagerat, expresionist și implicat emoțional reprezentanții unei lumi și a unei vieți grele.

Bibligrafie:
Anton Coman (Petru Comarnescu), "Octav Băncilă", Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1954
Petru Comarnescu, "Octav Băncilă", Ed. Meridine, 1972

Octav Băncilă, Pax (detaliu)
din expoziția retrospectivă "Octav Băncilă", Muzeul de Artă Iași, 1972

Octav Băncilă, În atelier, 1914 (detaliu)
din monografia "Octav Băncilă", Anton Coman (Petru Comarnescu), Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1954

60 | Margareta Sterian
1897, Buzău – 1992, București

Croazieră | 1931
ulei pe pânză, 60 × 45,5 cm, semnat, datat și localizat stânga jos, cu brun, „margareta sterian, New York, (1)931"

€ 2.000 – 3.000

Opera este reprodusă pe coperta cărții "Viața prin hublou", de Margareta Sterian, Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2020.

Unul dintre cele mai de succes cicluri ale Margaretei Sterian s-a coagulat în urma călătoriilor în Statele Unite ale Americii, "Aspecte din New York" fiind consemnat cu grija de artistică atât în jurnalul ei, cât și în acuarelă și pictură, reprezentând un vârf artistic al anilor 1931-1933. Opera de față ne oferă o fărâmă din itinerariul artistei din 1931, imagini din și din preajma New York-ului fiind reprezentative pentru călătoria peste Atlantic.

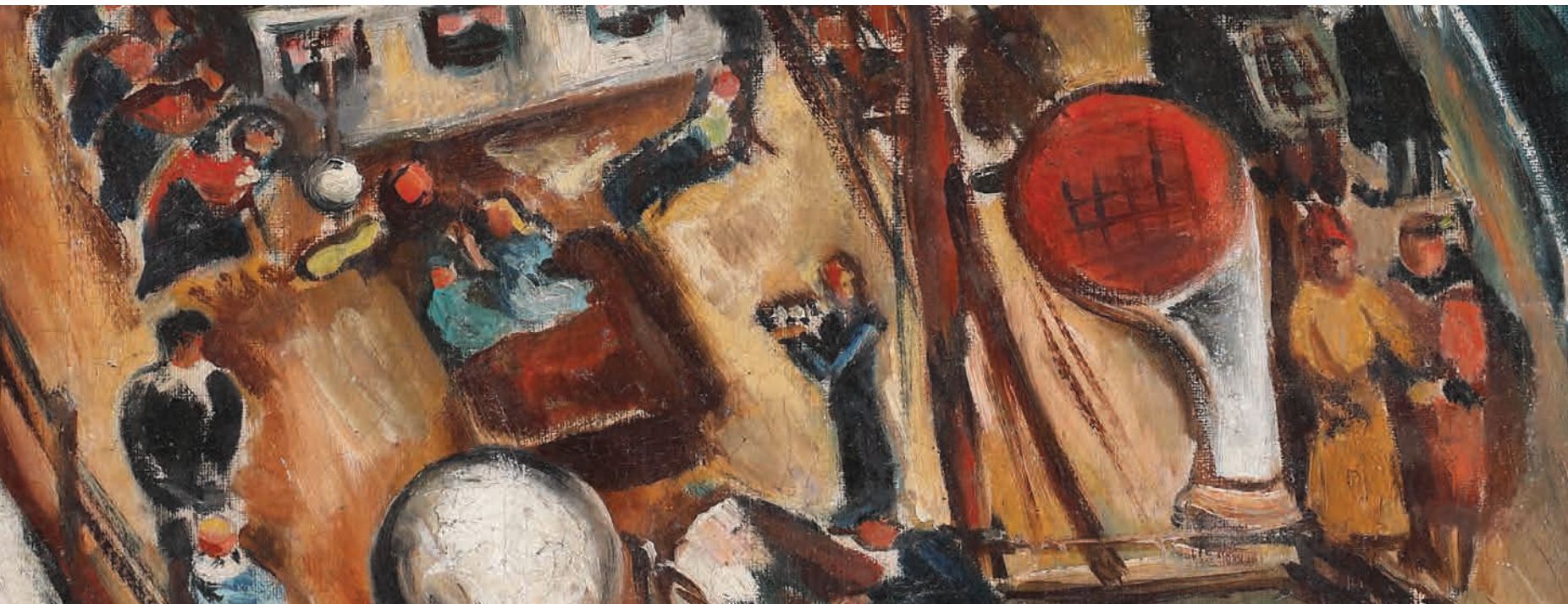

margaretta
sterian
new York 931

61 | Gheorghe Petrașcu
1872, Tecuci, Galați – 1949, București

Pescar la Techirghiol
ulei pe pânză, 33 × 41 cm, semnat stânga jos, cu negru, „G. Petrașcu"

€ 8.000 – 15.000

Unul din cele mai interesante cicluri realizate de Gheorghe Petrașcu s-au conturat în jurul propriei familii, și dacă la începutul carierei, intimitatea se limita la compoziții cu soția sa, către maturitatea și în ultima parte a carierei, copiii pictorului încep să apară și ei în imaginarul lui Petrașcu. Mariana și Piky apar astfel în picturile tatălui lor, alături de prezența mamei – modelul preferat. Majoritatea instantaneelor imortalizate de pictor sunt din perioada de vară, din vacanțe, când întreaga familie călătorește și trăiește împreună la mare – la Techirghiol, sau la reședința din Târgoviște. Piky pescuind, imaginea de față, ne mai este cunoscută și dintr-o gravură încercată de Gheorghe Petrașcu,o placă puțin cunoscută din creația grafică a acestuia.

Gheorghe Petrașcu, Piky pescuind
acvaforte și acvatintă, colecția familiei Petrașcu

62 | Aurel Ciupe
1900, Lugoj – 1988, Cluj Napoca

Margine de Cluj
ulei pe pânză, 64 × 63 cm, semnat dreapta jos, cu oranj, „A. Ciupe"

€ 1.500 – 2.500

63 | Iosif Iser
1881, București – 1958, București

Sat ardelenesc | 1934
guașă vernisată pe hârtie, 33 × 42 cm, semnat și datat dreapta jos, cu negru, „ISER, (19)34"

€ 1.800 – 2.500

Atras îndeosebi de peisajul citadin, Iosif Iser dedică un număr semnificativ de lucrări frumuseții naturii, îmbrățișând în reprezentarea acesteia o arie geografică largă, de la Dobrogea, zona Argeșului, Istanbul până la Franța și Spania. În direct contrast cu maniera impresionistă, de imortalizare a naturii într-un anume moment al zilei, cu lumina mereu mișcătoare, Iser preferă concepția cézanniană, de surprindere a aspectelor permanente ale priveliștii, prin redarea elementelor acesteia cele mai puțin schimbătoare. În tablourile de acest gen, Iser s-a folosit îndeosebi de tehnica guașei, ce-i permitea atingeri rapide și vioaie de penel, apreciind-o ca fiind cea mai potrivită în redarea imediată a impresiilor proaspete.

64 | Ștefan Dimitrescu
1886, Huşi – 1933, Iaşi

Turci la cafenea (Mangalia) | 1927–1928
ulei pe carton, 40,5 × 32 cm, semnat dreapta jos, cu brun, "Șt. Dimitrescu"

€ 4.000 – 7.500

Ștefan Dimitrescu, Turci (o cafeluță) (detaliu)
Muzeul Național Moldova, Iași, Muzeul de Artă

La mijlocul anilor '20, Ștefan Dimitrescu descoperă Dobrogea și universul ei oriental, fermecător și atât de atractiv pictural. Din 1927 încep să apară, în special în expozițiile Grupului celor Patru, opere ce reușesc să se coaguleze într-un tablou coerent Dobrogea și oamenii locului. "Orientala" (Muzeul de Artă Suceava), "La cafenea" (Muzeul de Artă Iași), "Peisaj dobrogean" (Muzeul de Artă Tulcea) sunt doar câteva dintre uleiurile ce marchează popasul dobrogean, popas ce este amintit și în opera de față. Compoziția ne oferă viziunea monumentală prin care Dimitrescu înțelegea apariția omului, în special apariția pitorească a localnicului oriental. Turcii și tătărarii pictorului sunt mereu văzuți în posturi atemporale, fără încărcătură narativă, parcă dislocați și indiferenți, în acea „dolce farniente". Cafeneaua, locul propice de a trăi în preajma turcilor atrași de boemia, dar mai ales de cultul siestei, i-a oferit lui Dimitrescu ocazia unei portretizări profunde pe care o introduce într-o scenă tipică, cotidiană.

Bibliografie:
BEDNARIK, Beatrice, "Ştefan Dimitrescu", Ed. Meridiane, Bucureşti, 1965
PARADAIS, Claudiu, "Ştefan Dimitrescu", Ed. Meridiane, Bucureşti 1978

St Dimitrov

65 | Leon Biju
1880, București – 1970, București

Egipteancă
ulei pe carton, 42 × 41 cm, semnat dreapta jos, cu negru, „L. A. Biju"

€ 1.200 – 1.800

66 | Leon Biju
1880, București – 1970, București

Egiptence
ulei pe carton, 60 × 49,5 cm, semnat și localizat dreapta jos, cu negru, „L.A. Biju, Egypt”

€ 1.200 – 1.800

67 | Ion Mirea
1912, Răsucenii de Jos, Giurgiu – 1987, Paris

Crengile
ulei pe carton, 15 × 21 cm

€ 500 – 800

68 | Sami Briss
1n. 930, Iaşi

Familie
ulei pe placaj, 40 × 40 cm, semnat lateral stânga, cu gri, „BRISS"

€ 1.500 – 2.500

69 | Sami Briss
n. 1930, Iași

Chitara albastră
ulei pe placaj, 45 × 30 cm, semnat stânga jos, cu negru, „BRISS"

€ 1.500 – 2.500

70 | Ion Mirea
1912, Răsucenii de Jos, Giurgiu – 1987, Paris

Flori
ulei pe carton, 12 × 19 cm

€ 400 – 600

71 | Corneliu Brudașcu
n. 1937, Tusa, Sălaj

Maci
ulei pe pânză, 50 × 54,5 cm, semnat stânga jos, cu brun, „C. Brudașcu"

€ 800 – 1.500

72 | Corneliu Brudașcu
n. 1937, Tusa, Sălaj

Trandafiri
ulei pe pânză, 45 × 40 cm, semnat dreapta jos, cu roșu, „C. Brudașcu"

€ 800 – 1.500

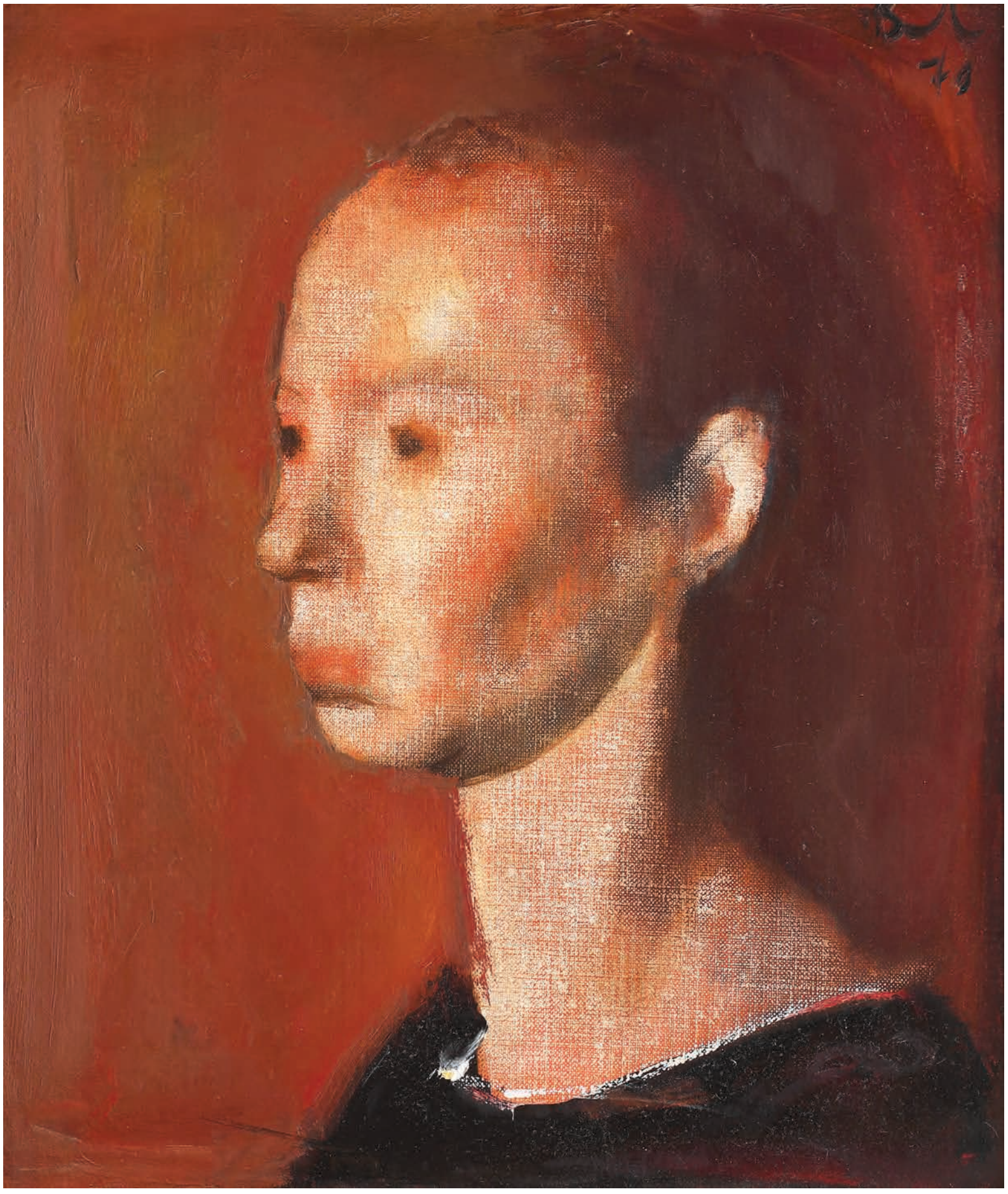

73 | Corneliu Baba
1906, Craiova – 1997, Bucureşti

Portret de tânără | 1970
ulei pe pânză lipită pe carton, 40 × 34 cm, semnat și datat dreapta sus, cu negru, „Baba, (19)70"

€ 4.000 – 6.000

Cu o lecție repetată în special în perioada imediat următoare celui de al Doilea Război Mondial, prin desele portrete sociale, Baba a reușit să "colecționeze" un bagaj ilustru pentru ocaziile oferite de pictarea chipului uman. Astfel scena de gen o transformă într-o compoziție intrigantă și socială (vezi scenele cu țărani pe câmp, ulterior Spaimele), natura statică este misterioasă și simbolistă (naturile statice cu cărți de joc) iar compozițiile clasice cu personaje intră într-un regim tematic unic. Acesta este și cazul "Maternității", subiect pe care Baba îl abordează încă din prima parte a carierei (1935-1950). Maternitățile lui Baba devoalează individul și universul intim, abordat aproape exclusiv din punctul de vedere al subiectului feminin. Mama, călcătoreasa sau "olandezele" a la Vermeer, toate creează tipologii ușor recognoscibile prin care Baba le universalizează.

74 | Corneliu Baba
1906, Craiova – 1997, Bucureşti

Anemone | 1980
ulei pe carton, 29 × 26 cm, semnat și datat dreapta jos, cu brun, „Baba, (19)80"

€ 6.000 – 9.000

Pe verso, semnat, datat și intitulat, în pix, "Baba, 1980, Anemone"

La Baba, materia pictată se încarcă de substanțialitate datorită capacității pictorului de a echilibra jocul sensibil între formă și culoare. Cele două se subordonează reciproc într-o alternanță asumată în vederea construirii unui obiect recognoscibil. Desigur că această veridicitate trebuie să fie aparentă, realismul fiind însuşit de Baba doar până la impresie. La realizarea lucrării "Anemone ", pictorul alege să modeleze vasul cu flori pe un suport imaginat, motivul fiind singurul plan vizual construit. În lipsa oricărui alt detaliu, cromatica devine punctul de interes al lucrării, înlănțuind după sine fluxul efectelor optice cauzate. Astfel, sursa de lumină inexistentă, sau cel puțin nedetectabilă, îşi găseşte răspuns mai întâi în albul folosit în concentrație consistentă, apoi în folosirea brunului închis, ce devine necesar pentru un constrast puternic. În urma scurtelor notații de tuşă, volumele îşi definitivează materialitatea, oferind lucrării liantul compozițional.

75 | Sorin Ilfoveanu
n. 1946, Câmpulung Muscel

Hierofant | 2003
ulei pe pânză, 80 × 65 cm, semnat și datat dreapta sus, cu negru, "Ilfoveanu, 2003"

€ 2.000 – 3.500

Pe verso, semnat, datat și intitulat, cu negru, "Ilfoveanu, Hierofant, 2003".

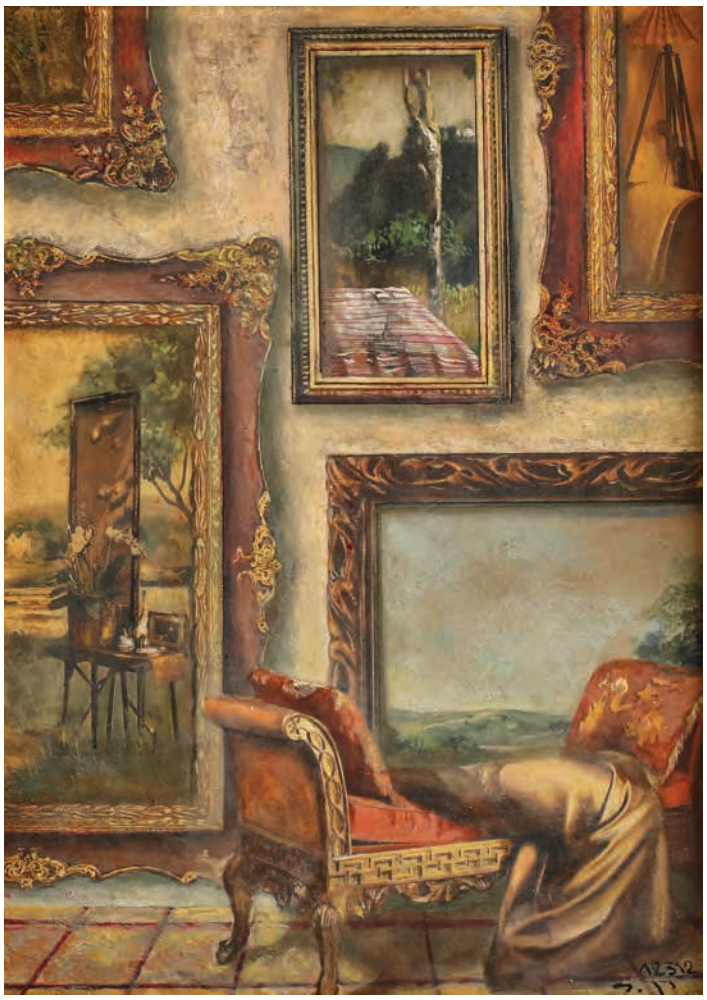

76 | Zamfir Dumitrescu
n. 1946, București

Interior de atelier | 2012
ulei pe carton, 39,5 × 28 cm, semnat și numerotat dreapta jos, cu negru, „ZD. 12312"

€ 600 – 900

77 | Felix Aftene
n. 1972, Vaslui

Colind | 2020
acrilic pe pânză, 90,5 × 90 cm, semnat și datat dreapta jos, cu negru, „AFTENE, 2020”

€ 3.000 – 5.000

78 | Jules Perahim
1914, București – 2008, Paris

Acțiuni simultane | 1978
ulei pe pfl, 25 × 42 cm, semnat și datat dreapta jos, cu alb, „Perahim, (19)78"

€ 3.000 – 5.000

Fondul imaginar pe care îl concepe Perahim încă din tinerețe, pornind de la influența brauniană, va acumula și finalmente se va concretiza în câmpul pictural tipic suprarealist. Influențat în diverse epoci de existența istorică și socială, pornind de la afinitățile politice de stânga din perioada interbelică și până la influența africană din ultimele decenii ale secolului XX, Perahim a accentuat în fiecare pas evolutiv importanța umanului, fie prin dizolvarea lumii, fie prin reinterpretarea figurativului în căutarea unei esențe genuine. Unul din câmpurile preferate suprarealistului Perahim s-a conturat în jurul conceptului metafizic, probabil cea mai eligibilă componentă a filosofiei în discursul plastic al tuturor suprarealiștilor. Revenirea la suprarealism, după perioada realist-socialistă (1945-1969) avea să deschidă un univers imaginar excepțional.

79 | Ion Pacea
1924, Horopani, Macedonia – 1999, Bucureşti

Port la Mangalia
guașă pe hârtie, 41 × 58 cm, semnat dreapta jos, cu negru, „pacea"

€ 800 – 1.500

80 | Ion Mirea
1912, Răsucenii de Jos, Giurgiu – 1987, Paris

Seară în oraș
ulei pe carton, 11 × 18 cm

€ 500 – 800

81 | Constantin Piliuță
1929, Botoșani – 2003, București

Flori de toamnă | 1993
ulei pe pânză, 66 × 66 cm, semnat și datat dreapta jos,
cu negru, „C. Piliuță, (19(93)"

€ 2.500 – 3.500

82 | Sorin Ilfoveanu
n. 1946, Câmpulung Muscel

Călătorie | 1995
laviu pe hârtie, 41,5 × 31,5 cm, semnat și datat stânga sus, în peniță, "Ilfoveanu, 1995"

€ 800 – 1.200

83 | Sorin Ilfoveanu
n. 1946, Câmpulung Muscel

Stavro (nuvelă de Panait Istrati) | 1997
laviu pe hârtie, 38 x 30 cm (fiecare), semnat și datat dreapta sus, în peniță, „Ilfoveanu, 1997"

€ 800 – 1.500

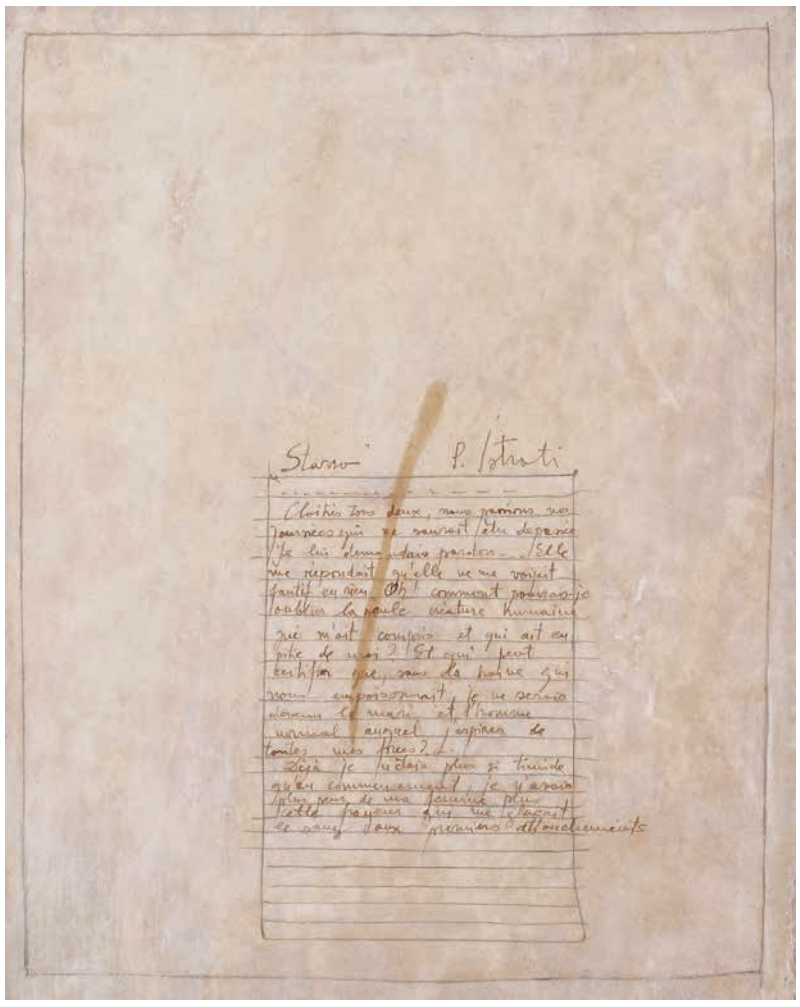

84 | Cecilia Cuțescu Storck
1879, Câineni, Vâlcea – 1969, Bucureşti

Fiul risipitor
ulei pe pânză, 150 × 97 cm, semnat stânga jos, cu negru, "C. CUȚESCU STORCK"

€ 8.000 – 15.000

Opera este studiu pentru pictura murală realizată de Cecilia Cuțescu-Storck pentru Casa ing. Stăuceanu, comandă primită după 1910, când era finalizată reședința din str. Constantin Daniel, după desene de Alexandru Clavel. Același Alexandru Clavel avea să fie și arhitectul ce a proiectat casa Storck, ridicată în anii 1912-1913. Totodată, la începutul anilor '20, Frederic Storck primea o comandă din partea aceluiași Stăuceanu pentru 12 basoreliefuri din bronz, cu temă biblică, probabil în concordanță cu picturile murale.

Exprimându-și de timpuriu interesul spre pictură, Cecilia Cuțescu Storck pornea în toamna anului 1897 spre München, pentru a studia artele frumoase la Damenakademie, unde urma să îi aibă ca profesori pe Friedrich Fehr (1862 – 1927) și pe Ludwig Schmid-Reutte (1863 – 1909), adepți entuziaşi ai desenului. Pe lângă clasele de la academie, vizitele la Alte Pinakothek îi vor oferi oportunitatea de a face cunoștință cu arta marilor maeștri ai trecutului, remarcându-i în mod deosebit pe Dürer, pe Holbein și pe Rembrandt. După trei ani petrecuți în capitala bavareză artista se îndreaptă spre Paris, unde se va înscrie la Academia Julian și unde va rămâne timp de șapte ani, perioadă în care va susține o activitate artistică prosperă, participând la manifestările artistice și susținându-și și prima expoziție personală. În 1906, reîntoarsă în țară, artista aduce cu sine tot rodul muncii sale din ultimii ani, organizând la Ateneul Român o amplă expoziție personală, urmată de participări temerare la Tinerimea artistică. Începând cu anul 1909 artista se va dedica picturii murale, desfășurată la început pe panouri decorative realizate în diferite tehnici și medii (în tempera, în pastel, pictură pe ghips, pictură pe eternit sau pictură pe pânză). Printre primele panouri se vor număra „Țigăncile" (1911), „Adam și Eva" (1912), „Maternitate (1913), urmate de proiectele murale „Dragostea pământească și dragostea spirituală" (1918), în interiorul Muzeului Fr. Storck și C. Cuțescu-Storck, „Industria, Agricultura și Comerțul" (1916), în interiorul Băncii de Stat al R.P.R., „Istoria negoțului românesc" (1932), în Institutul de Studii Economice și Planificare, „Apologia artelor" (plafon, 1933), în interiorul Muzeului de Artă al R.P.R. ș. a. (G.M.)

Bibliografie:

Cuțescu-Storck Cecilia, „Fresca unei vieți", Ed. „Bucovina" I. E. Torouțiu, București, 1943.
Vrancea Angela, „Cecilia Cuțescu-Storck", ESPLA, București, 1957.
Catalogul expoziției retrospective „Cecilia Cuțescu-Storck", Uniunea Artiștilor Plastici din R.P.R., Fondul Plastic, București, 1958.
Peleanu Georgeta, „Cecilia Cuțescu-Storck", Revista Muzeelor, Anul VII, Nr. 1, 1970, pp. 95-96.

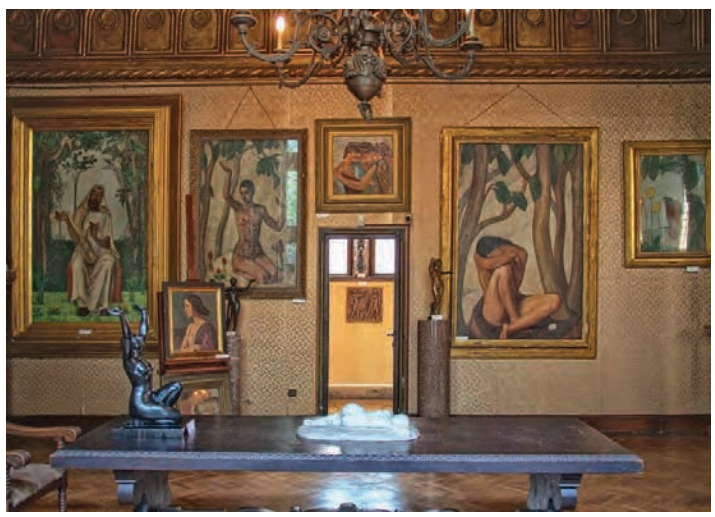

Interior cu opere decorative de Cecilia Cuțescu-Storck, Muzeul de Artă "Frederic și Cecilia-Cuțescu Storck

Panou decorativ pentru decorarea Casei Stăuceanu din "Adevărul literar și artistic", ian. 1927.

C. CUTEZCU STOREX

85 | Vasile Ionescu Varo
1887, Bucureşti – 1966

Visare
marmură, 16 × 42 × 24 cm, semnat la bază, „Ionescu Varo”

€ 800 – 1.500

86 | Carol Hübner
1902, Sighișoara – 1981, Brașov

Nud cu oglindă | 1933
ulei pe pânză, 70,5 × 120 cm, semnat și datat dreapta jos, cu brun, "K. Hubner, 1933"

€ 2.500 – 3.500

Parte a generației de artiști interbelici, Carol Hübner realizează o implicare activă în viața artistică a Brașovului pe o perioadă de peste patru decade. Părăsește Bucureștiul către sfârșitul anului 1932, reîntorcându-se în Brașovul nativ, unde avea să abandoneze o viitoare carieră de profesor de desen, pentru care se pregătise, alegând calea liberă a artei. În anul 1933 avea să deschidă prima sa expoziție la Brașov, debut semnalat în paginile periodicului „Kronstädter Zeitung", care îi anticipa parcursul promițător. Începând cu anii '30 decisivă pentru evoluția sa se va dovedi opțiunea pentru un realism clasicizant, abordând o pictură fidelă realității, pe care o va transpune în genuri variate, precum natura statică, nudul și peisajul – exprimându-și în acest mod permanenta dorință de a încerca noi modalități de exprimare artistică. (G.M.)

Bibliografie:
Catalogul „Expoziție retrospective Karl H.", Ed. Muzeului Brașov, Brașov, 2012.

87 | Ipolit Strâmbu
1871, Mărășești, Gorj – 1934, București

În grădină | anii '20
ulei pe carton, 35 × 50 cm, semnat dreapta jos, cu negru, „Strâmbu"

€ 1.800 – 2.500

După desprinderea de influența profundă pe care a resimțit-o în urma contactului cu pictura lui Nicolae Grigorescu, Ipolit Strâmbu devine în a doua parte a carierei un artist interesat de impresionism, de efectele de lumină, de culoare, dar mai ales de subiecte boeme, ale căror subiect a fost exclusiv femeia. După 1912–1913, când sunt pictate ultimele subiecte campestre, Strâmbu se îndreaptă spre universul intim orășenesc, în grădinile private și pline de farmec ale Bucureștiului. Mereu înconjurat de modele feminine, compozițiile lui Strâmbu descriu un univers suav, de dolce far niente, al unei dupăamieze de vară trăită în lumina caldă a unei grădini ascunse.

88 | Aurel Băeşu
1896, Fălticeni, Suceava – 1928, Piatra Neamț

Flori la piept (Portretul Liei Sadoveanu, fiica scriitorului) | 1916
ulei pe pânză lipită pe carton, 49 × 36 cm, semnat și datat dreapta jos, cu negru, ''A. Băeșu. (1)916''

€ 1.800 – 2.500

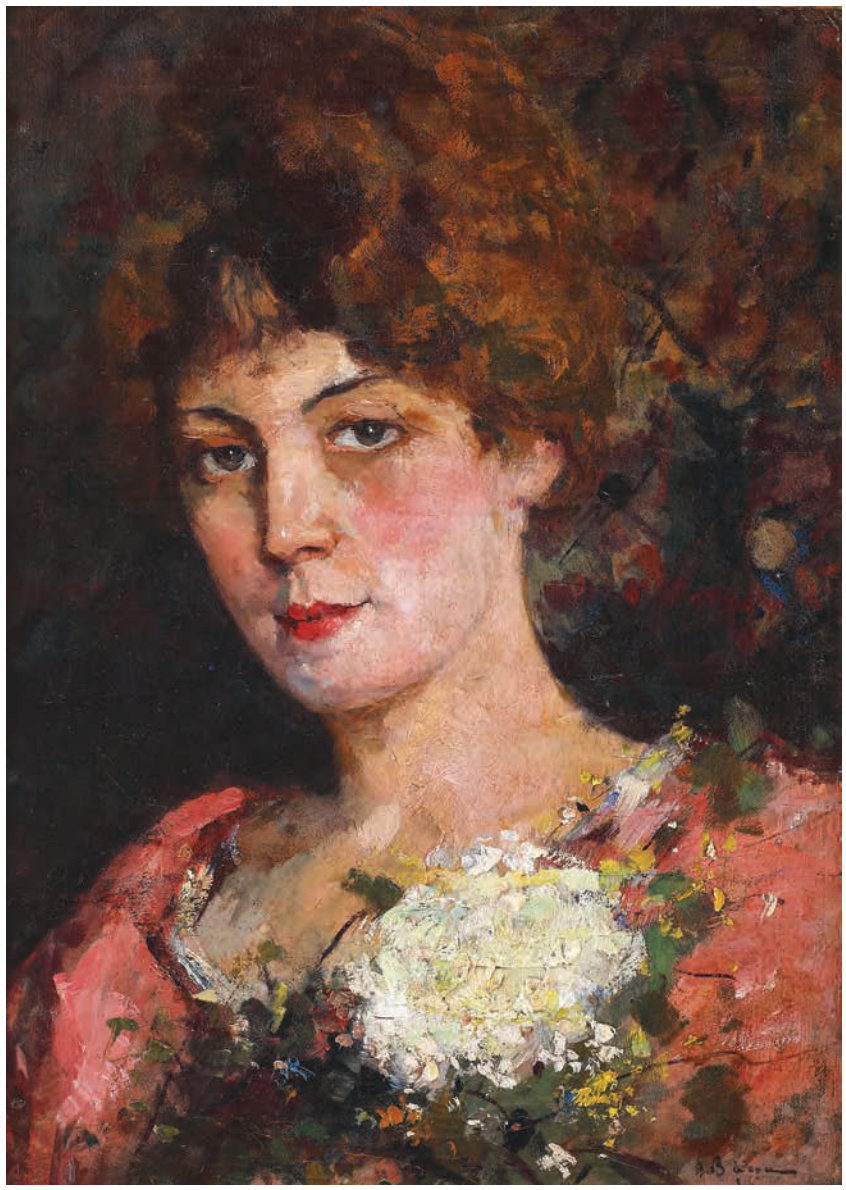

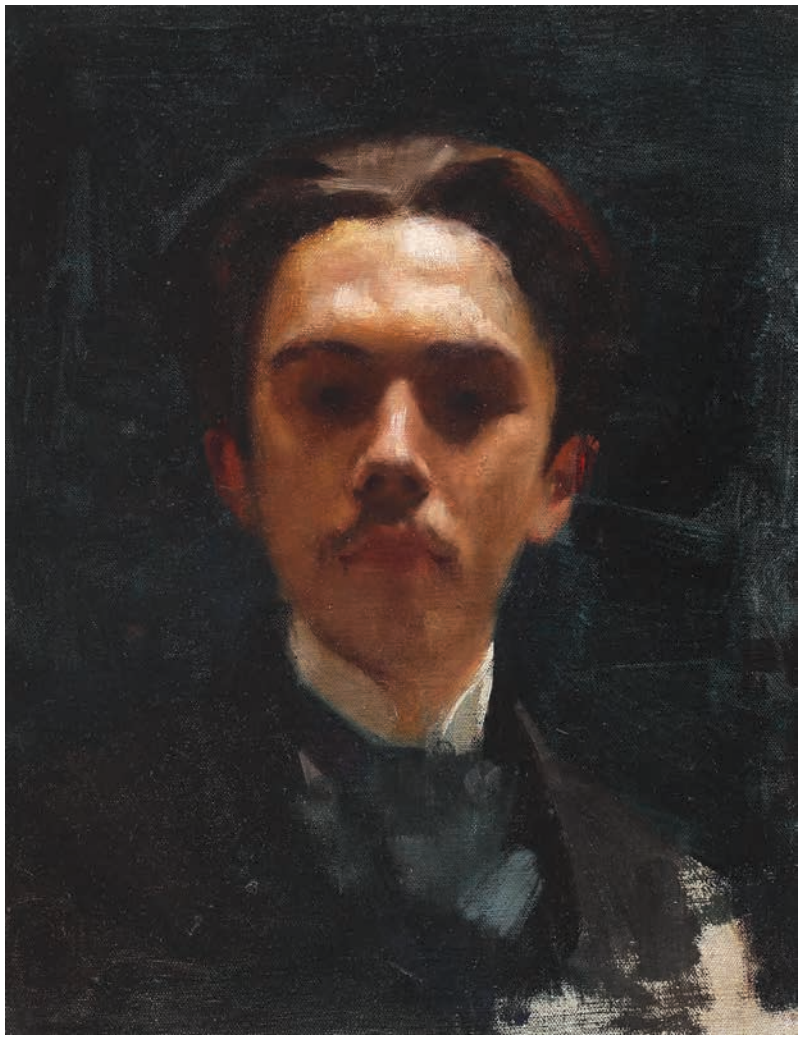

89 | Eustațiu Stoenescu
1885, Craiova – 1957, New York

Autoportret
ulei pe pânză, 27,5 × 22 cm

€ 1.500 – 2.500

90 | Ștefan Dimitrescu
1886, Huşi – 1933, Iaşi

Bluza galbenă
ulei pe carton, 59 × 49 cm, semnat stânga jos, cu brun, „St. Dimitrescu"

€ 8.000 – 12.000

Opera a participat la Expoziția "Capodopere ale picturii românești între Academism și Modernism", Galeria Grimberg, București, 2013.

Școlit la Iași, în cadrul Școlii de arte frumoase (1903–1908) și apoi la Paris, la Academia liberă „Grande Chaumière" (1911–1913), artistul Ștefan Dimitrescu își construiește opera în răstimpuri interbelice. Odată cu terminarea studiilor, Dimitrescu își va desfășura activitatea în învățământ, întâi la Alexandria (1914), apoi la București, în cadrul Liceului „Spiru Haret " (1916), iar mai târziu, la Iași, în cadrul Școlii de arte frumoase (1926). Un rol important în creația sa avea să îl joace călătoria din anul 1921, în Italia, când va descoperi arta desenatorilor primitivi toscani, pe care îi va aprecia pentru spiritualitatea pe care reușeau să o transmită, alături de vigoarea coloriștilor venețieni, calități pe care le va evoca cu bravură pe parcursul creației sale. În 1926 ia parte la formarea „Grupului celor patru", al cărui membru va rămâne până în anul 1933, alături de Tonitza, Șirato și Han, participând prin această inițiativă la înflorirea fenomenului artistic românesc. Va dovedi un vădit interes pentru condiția umană, prezența omului fiind prezentă în majoritatea lucrărilor sale. În ceea ce privește portretul, unul din genurile timpuriu tratate de către artistul Dimitrescu, printre primele exemple fiind „Portretul mamei" (1908), realizat la încheierea cursurilor Școlii de arte Frumoase din Iași, acesta va deveni frecvent în creația sa, surprinzând cu vigoare diferite stări de spirit – de la reverie, profundă meditație și destindere la gravitate și adâncime, dezvăluind calitățile unui artist de mare forță analitică și sintetică. (G.M.)

Bibliografie:

Florea Vasile, „Arta românească de la origini până în prezent", Ed. Litera, București, 2017.
Păuleanu Doina, „Grupul celor patru", Ed. Monitorul Oficial R.A, București, 2012.

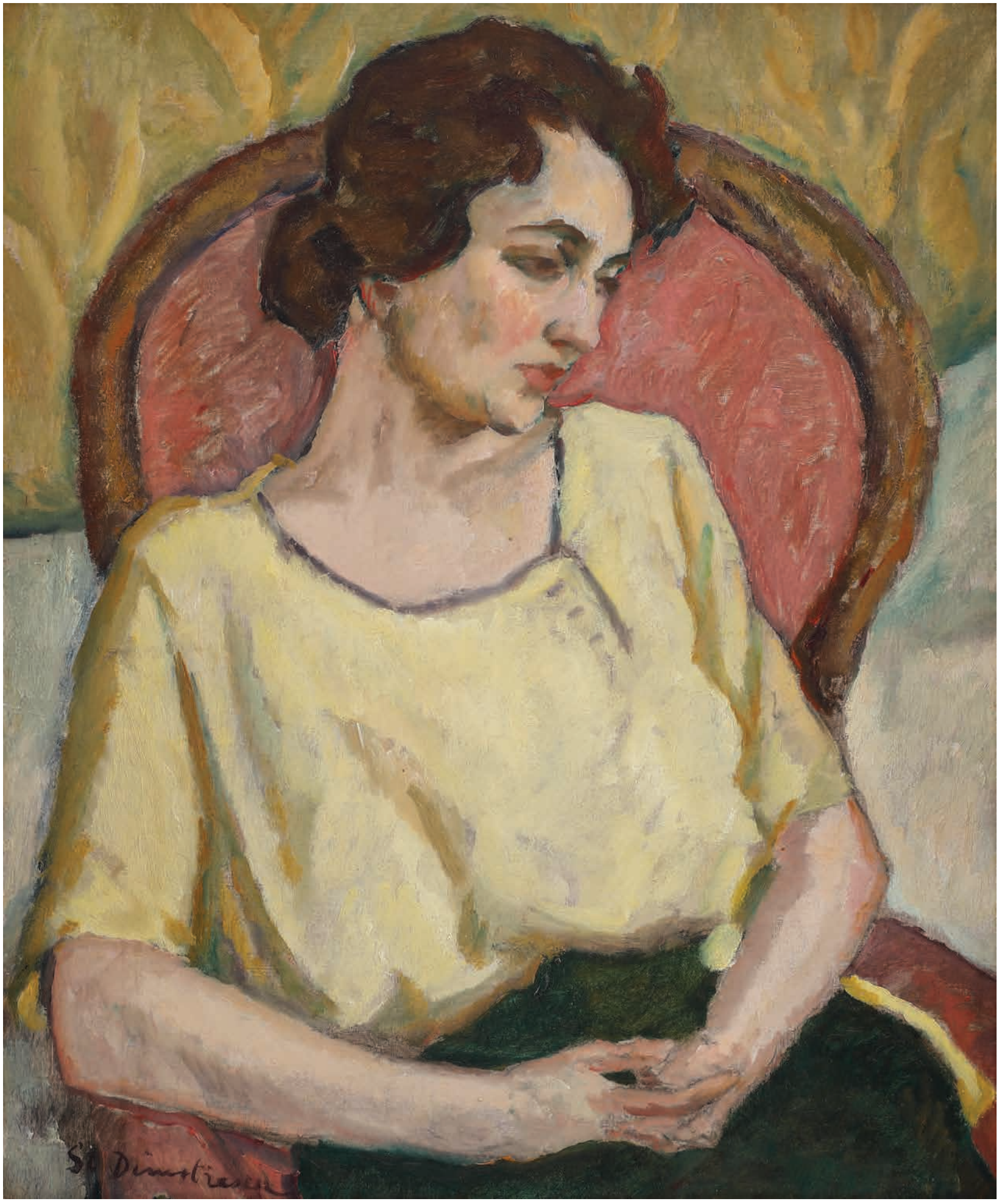

91 | Nicolae Tonitza
1886, Bârlad – 1940, Bucureşti

Tătăroaică
ulei pe carton, 44 × 29 cm, semnat stânga sus, în pastă, „N. Tonitza"

€ 15.000 – 25.000

Nicolae Tonitza, Cap de tătăroiacă (detaliu)
Muzeul Național Brukenthal

Opera lui Tonitza, mereu îmbrăcând o formă cuceritoare, nu atrage doar prin strălucirea culorilor și delicatețea execuției, ci mai ales prin sentiment, prin viziunea originală și îndrăzneață a maestrului. Combinând tematica tradițională grigorescană și vocabularul cromatic al lui Luchian, Tonitza înfățișează pasiunea și forța extrase din realitatea înconjurătoare, fie că e vorba de peisaje, portrete, celebrele nuduri, naturi statice sau interioare. Atunci când nu-și așterne gândurile pe hârtie, artistul realizează în picturile sale adevărate studii de etică, după cum susținea: "Arta este oglinda cea mai pură în care se răsfrânge sufletul unei națiuni". Tonitza se bazează mult pe culoare, care are un rol constructiv și uneori este elementul central pentru identificarea provenienței, cum ar fi cele câteva dominante de ocru și galben-auriu pentru nisipurile Mangaliei și ale Balcicului. Linia nu se opune culorii, ba chiar primește valori de luminozitate.
În cazul de față, portretul și universul dobrogean se reunesc în crearea unei opere expresive, atât prin stil, cât și prin alegerea modelului. De la paleta caldă, amintind de orient, trecând prin expresivitatea turcoaicei – linia maxilarului, ochii de smarald și pomeții tăioși, Tonitza ne oferă o fărâmă din excepționalul bagaj pictural creat de acesta la începutul anilor '20.

Bibliografie:
Păuleanu, Doina, Grupul celor patru, Ed. Monitorul Oficial R. A., București, 2012.
Brezianu, Barbu, N. N. Tonitza, Ed. Meridiane, București, 1986.
Tonitza, Nicolae, Scrieri despre artă, Ed. Meridiane, București, 1964.

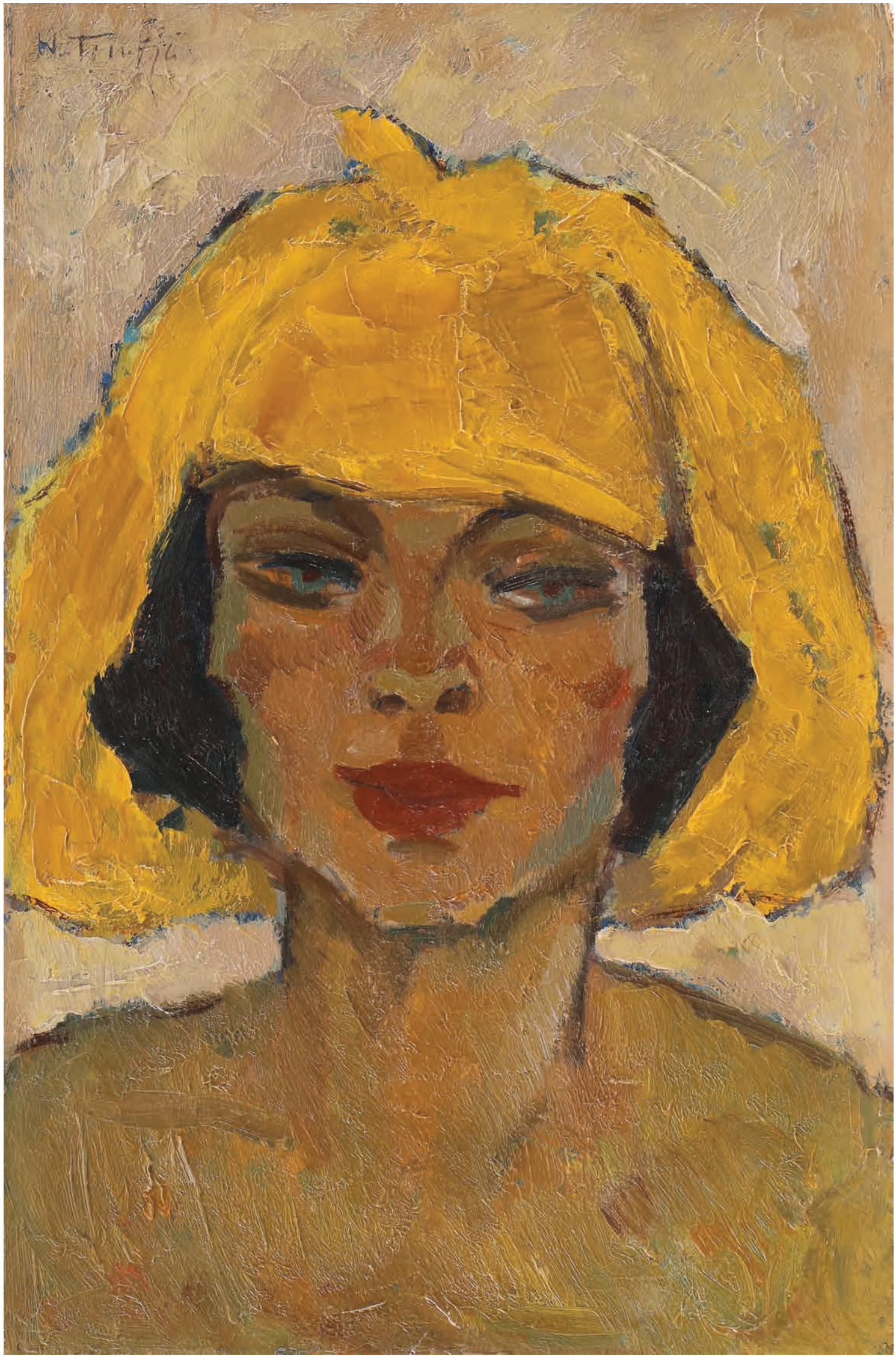

92 | Max Arnold
1897, Iași – 1946, București

Peisaj lângă Toledo | cca. 1932
ulei pe pânză, 55 × 63,5 cm, semnat dreapta jos, cu albastru, „m.w. Arnold"

€ 2.500 – 3.500

Max Arnold vizita Spania în 1932, urmând un itinerariu asemănător unor alți artiști ca Iser, Pallady sau Isachie Popescu, la fel de fermecați de peisajele iberice. Arnold vizitează și pictează Toledo, Avila, Granada sau Sevilla, iar operele aveau să fie expuse 2 ani mai târziu, la expoziția personală de la Sala Dalles, din februarie 1934.

93 | Paul Miracovici
1906, Frumoasa, Harghita – 1973, Bucureşti

Piața veche din Mangalia
ulei pe PFL, 47,5 × 56 cm, semnat stânga jos, cu oranj, „Miracovici"

€ 1.200 – 1.800

Provenienţă:
colecția Emilia Miracovici.

Opera a participat la Expoziția Paul Miracovici, Muzeul de Artă al R.S.R., 1984–1985.

94 | Kimon Loghi
1873, Serres, Macedonia – 1952, Bucureşti

Faleză la Biarritz
ulei pe carton, 15 × 22 cm, semnat stânga jos, cu brun, „K. LOGHI"

€ 400 – 600

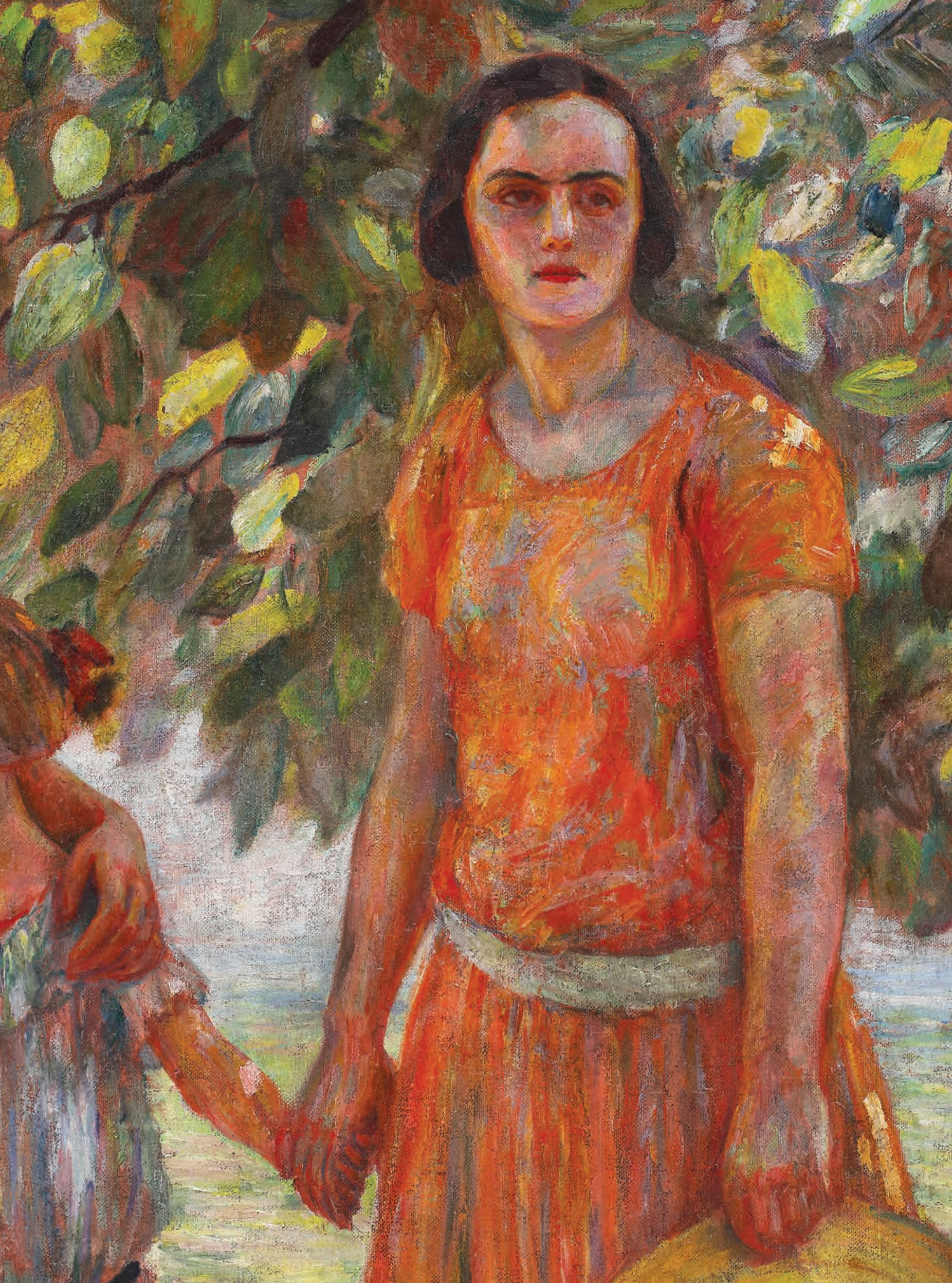

95 | Samuel Mützner
1884, Bucureşti – 1959, Bucureşti

Zi de vară în familie | 1924
ulei pe pânză, 98,5 × 99 cm, semnat și datat stânga jos, cu negru, „S. MUTZNER, 1924"

€ 30.000 – 40.000

Opera este reprodusă în „Calendarul Minervei", Anul XX, 1926, la p. 9, sub titlul „Primăvara".

CALENDARUL MINERVEI 9

tărișoarei abea zămislită, se îndreaptă spre Paris spre a urma Chimia. Liey al lui St. Claire-Deville și a lui Berthelot, asistând la peripeziile de svârcnire miraculoasă a Chimiei, se întoarce la țară încrețiat. Când a plecat s'a dus cu pontaloneni de la Iași, cu vaporul pe Dunăre până la Viena. Ce-repezi schimbări i-a fost dat să trăiască în țară, căreia i-a închinat viața vieții lui lungi, cu toată sinceritatea izvorâtă din concepția, ce pare azi straniie, că munca individului trebue jertfită în bună parte destinelor țarii.

Profesor definitiv (1886) la liceul din Iași, profesor la liceul militar alaturea de Cobălescu, e numit profesor de chimie la Universitatea din Iași (1878), unde funcționează până la ieșirea la pensie (1911).

Cât ce i-au urmat cursul cumose sfuzenia ce domnea în sala în care se țineau prelegerile. Cu o regularitate matematică, fără sfârșit academic, începea cursul la ora anunțată. Nu lipsi niciodată să fi lipsit vre-o dată, fără a fi bolnav, de la datoria ce o îndeplinea cu toată rigurozitatea. De o limpezime și sobrietate clasică în vorbă, an cu an își prefacea prelegerile, introducând tot ce i se părea nou și important.

De și avea un laborator rudimentar, în el începu lucrări originale, reținânse de-o cercetătă la studiul mineralelor din țară. Mai târziu când facultatea de științi se muta în localul cel nou al Universității, cu metodă și răbdare-i caracteristică, își instală cel mai sistematic laborator de chimie din țară, model și pentru Universități străine de sama celei de la Iași. Începu apoi studiul petrolului românesc. Lucrările lui clasice deschid seria cercetărilor asupra importantei noastre bogății subpământene. Rezultatul nu e numai autoritatea ce și-a câștigat și în străinătate cât, mai important e faptul că a silit să se deschidă porțile industriei petrolifere din țară, pentru elementele bine pregătite ieșite din Universitățile noastre.

Nu e locul de a insista mai mult asupra operilor științifice ale lui Poni.

Țara era în prefacere. Un om ca l'om, de o cinste fără pârcheș, integru pânș la extrem, de o răbdare și putere de muncă cum nu-i dat să întâlnești la un om, nu putea să rămâie restrâns la profesorat. E drept că el n'a socotea mai mare cinste și satisfacere de cât de a fi profesor. Nevoile generale ale țarii l'au chemat și la alte îndatoriri.

Pe unde a trecut a lăsat urme adânci. In trei rânduri Ministru al „nstructiunei publice, el e acela care unifică programa învățământului primar rural cu cel urban. Înlăturând starița ce se punea elementelor săteștî de a

Mützner: PRIMĂVARA

Opera reprodusă în "Calendarul Minervei", 1926, pag. 9.

Cu o viziune de contemplator asupra realității înconjurătoare și cu o perpetuă sete de cunoaște a ambianțelor naturale, artistul Samuel Mützner este autorul unei opere bazate pe calități descriptive și pe sensibilități cromatice. Desfășurată într-o epocă de frământări și de revoluții artistice, activitatea sa creatoare va rămâne în ciuda a toate într-un echilibru statornic. Își începe educația artistică la Școala de Arte Frumoase din București, avându-i ca profesori pe George Demetrescu Mirea, Vladimir Hegel și Eugen Voinescu, urmată de Academia de Arte Frumoase din München, unde îi va avea ca îndrumători pe Anton Ažbe, Karl Raupp și Simion Hollosy. De la München, artistul ia drumul Franței, la Giverny, unde va lucra timp de doi ani în preajma artistului Claude Monet, perioadă în care avea să-și descopere drumul către lumină și culoare. Avea să ia contact cu arta franceză într-un moment de confruntare al impresionismului cu noile tendințe derivate, din care aveau să rezulte noi modalități de exprimare, ce luau numele de neoimpresionism și de postimpresionism. Aflat în proximitatea lui Monet, artistul își va menține crezul pentru lumină și culoare, însă, în ceea ce privea planul reprezentării motivelor, cât și al problemelor compoziționale, își va însuși influențele neoimpresionismului, precum și a postimpresionismului. În 1909, reîntors în țară, avea să susțină prima sa expoziție personală la Ateneu, cu lucrări realizate în Franța. Tot în decursul acestui an, artistul avea să își facă debutul și în cadrul Salonului oficial, la care avea să fie prezent și în decursul anilor următori. În 1910, după o scurtă ședere la Beauclair (Nîmes), artistul întreprinde o călătorie în Algeria, unde se va înscrie la Académie Nouvelle de Peiture. Călătoria în Algeria avea să aducă un nou element picturii sale, precum și o nouă însușire – pitorescul. Doi ani mai târziu, în 1912 Mützner avea să organizeze cea de-a doua expoziție personală, susținută tot în cadrul Ateneului Român, unde prezenta lucrări realizate în nordul și sudul Franței, cât și din Algeria. Începând cu această expoziție, observăm în repertoriul său reluarea din ce în ce mai prolifică a figurii umane, prezentă în elaborate scene de gen, unde personajele – tinere femei, bătrâni sau copii – sunt înfățișate în mijlocul unei naturi luxuriante și vibrante. Urmează călătoriile în Extremul Orient, spre descoperirea unor țări ca Japonia, China, Coreea, Filipine, India, Sri Lanka (fostă Ceylon), care vor contribui la însușirea unor noi lecții inedite de lumină și culoare. În aprilie 1916 îl regăsim la New York, unde avea să susțină o nouă expoziție personală, la Galeria Louis Ralston & Son, tot în această perioasă expunând și la București, unde avea să prezinte lucrările realizate în Japonia. Câteva luni mai târziu, în iulie 1916, artistul întreprindea o nouă călătorie, în Venezuela, la Caracas, unde avea să se va stabilească pentru o perioadă de trei ani. Prezența sa în acest spațiu va avea o influență deosebit de importantă, artistul contribuind la răspândirea și perpetuarea impresionismului ca formă de artă modernă, precum și la integrarea culturii venezuelene în circuitul internațional, ceea ce îi avea să îi aducă în anii următori recunoașterea și cinstea cuvenită. (G.M.)

Bibliografie:

Florea Vasile, „Arta românească de la origini până în prezent", Ed. Litera, București, 2017.
Andreescu Viorica, „Samuel Mützner", Ed. Meridiane, București, 1974.

96 | Kimon Loghi
1873, Serres, Macedonia – 1952, Bucureşti

Primăvară la Wachau | 1931
ulei pe pânză, 61 × 46 cm, semnat, datat și localizat stânga jos, cu verde, „K. LOGHI, WACHAU, 1931"

€ 1.200 – 1.800

97 | Leon Biju
1880, București – 1970, București

Pregătiri de bal | 1957
ulei pe carton, 65 × 45 cm, semnat și datat dreapta jos,
cu brun, „L.A. Biju, (1)957”

€ 800 – 1.500

98 | Sándor (Alexandru) Ziffer
1880, Eger, Ungaria – 1962, Baia Mare

Natură statică cu flori și fructe | 1933
ulei pe pânză, 80 × 64,5 cm, semnat și datat dreapta jos, cu albastru, „Ziffer Sandor, 1933"

€ 4.500 – 6.500

Sándor (Alexandru) Ziffer este unul dintre artiştii care au jucat un rol de seamă în dezvoltarea picturii româneşti moderne. Exponent al Centrului Artistic Baia Mare și unul dintre cei mai importanți factori de dinamizare ai vieții artistice moderne, a activat în Franța, la Moelon, în Germania, la Berlin, între 1914–1918. Este atras de expresionism, însă marea pasiune a vieții a rămas colonia de la Baia Mare, unde s-a stabilit încă din 1906. Chiar dacă în deceniile trei și patru rupe legătura cu instituția Școlii și Coloniei, Ziffer rămâne un important pictor și pedagog băimărean, funcționând într-un fel de dizidență.

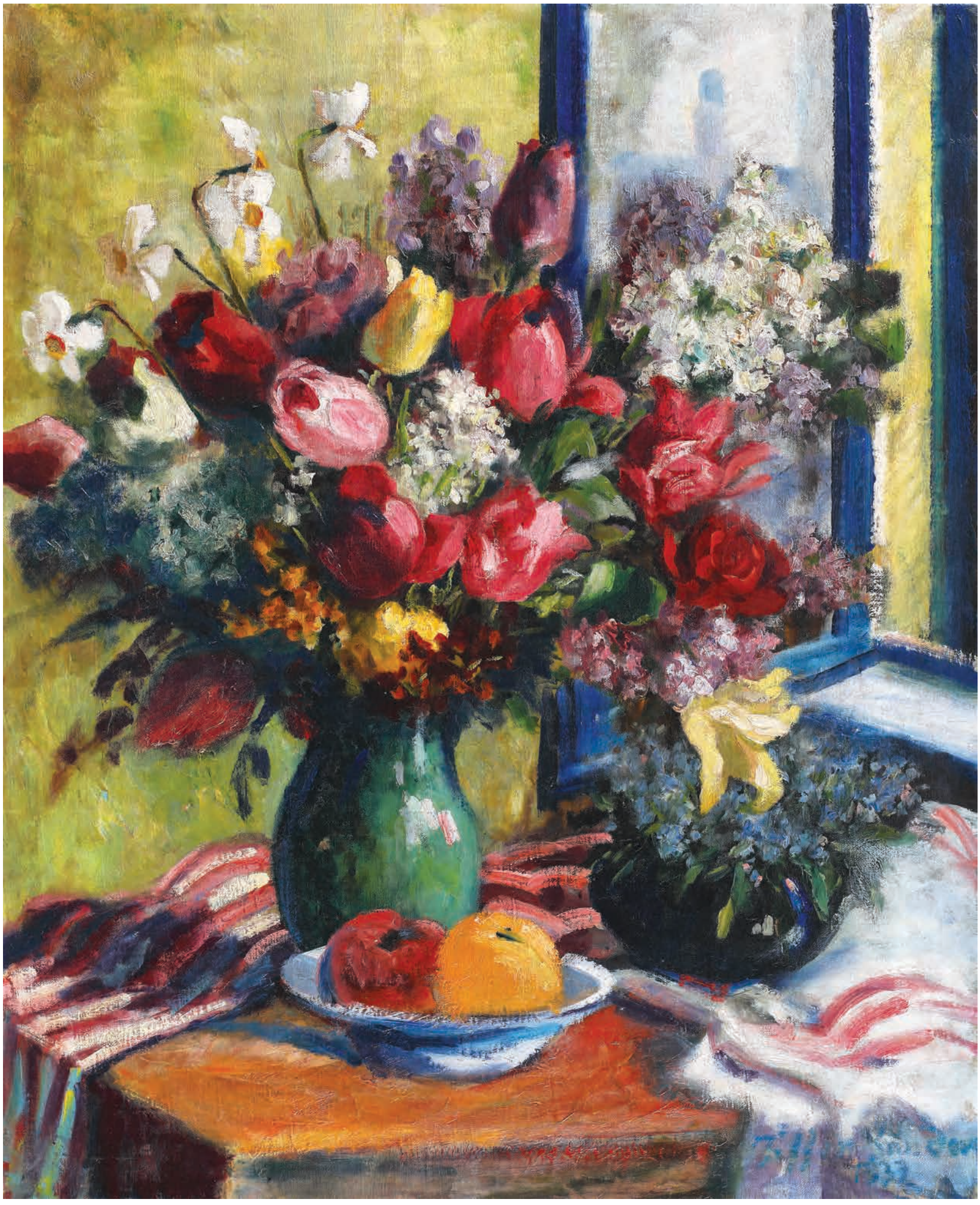

99 | Nicolae Vermont
1866, Bacău - 1932, Bucureşti

Cusătoreasă | 1923
ulei pe carton, 32,5 × 23,5 cm, semnat și datat dreapta jos, cu negru, „Nicolae Vermont, 1923"

€ 9.000 - 16.000

Nicolae Grigorescu, Bretonă cusând
colecția istorică Ion Dumitrescu-Popovici

La Școala de Belle Arte din București i-a avut colegi pe Ștefan Luchian, Constantin Aricescu și Fritz Storck, alături de care a participat la manifestările secesioniste ale Independenților sau ale Tinerimii Artistic. Sub îndrumarea lui Theodor Aman și-a desăvârșit desenul și a învățat tehnica gravurii, devenind unul dintre cei mai reputați graficieni ai generației sale. Nicolae Vermont a fost unul dintre cei mai importanți membri ai societății Tinerimea Artistică, arta sa aflându-se la granița dintre un academism de factură muncheneză și un impresionism suscitat sub influența lui Nicolae Grigorescu.
După Primul Război Mondial, creația lui Vermont se orientează către universul intim al interiorelor, spre compoziții cu chivuțe și florărese și uneori, dar mult mai rar, spre peisaj.

Bibliografie:
PAVEL, Amelia, IONESCU Radu, "Nicolae Vermont", Ed. Academiei Republicii Populare Române, București, 1958

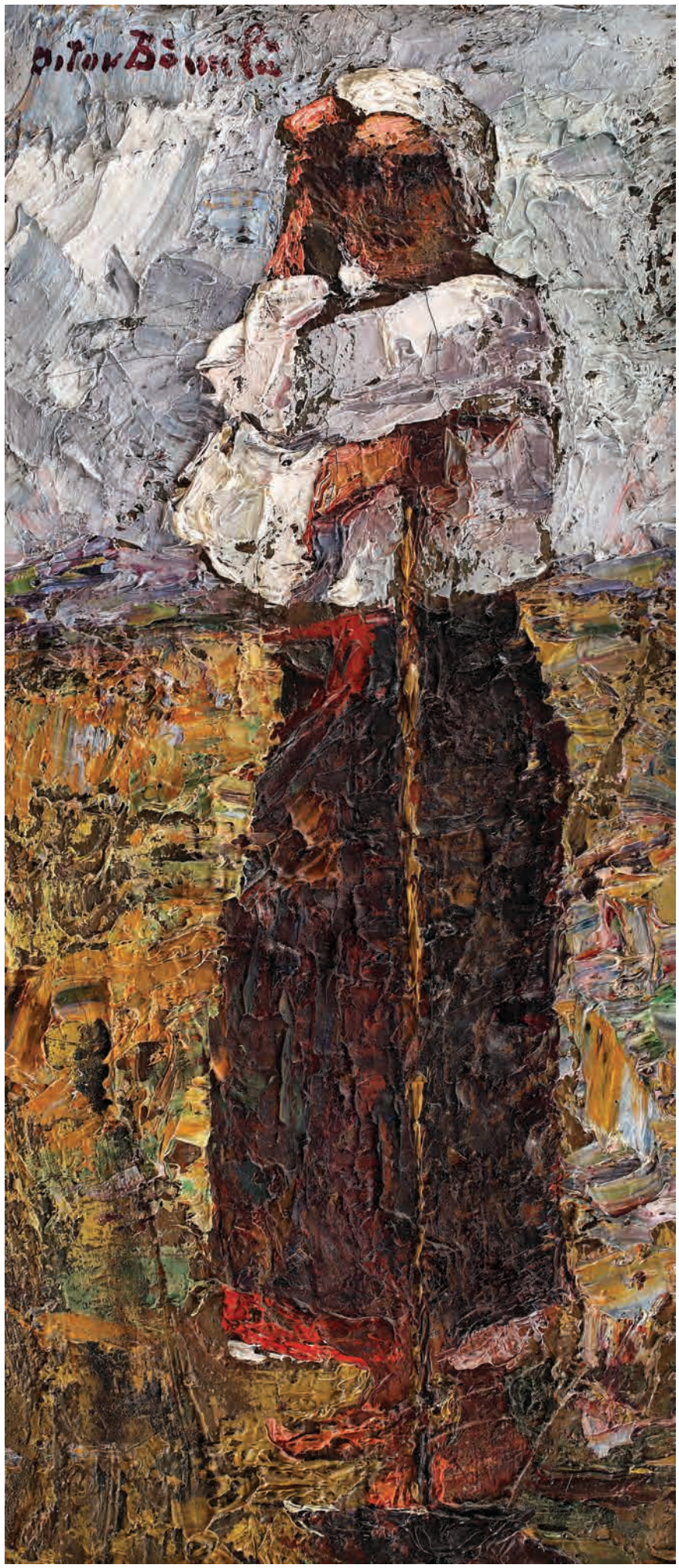

100 | Octav Băncilă
1872, Corni, Botoșani – 1944, Bucureşti

La câmp
ulei pe pânză, 46 × 21 cm, semnat stânga sus, cu roșu, „Octav Băncilă”

€ 3.000 – 5.000

101 | Rudolf Schweitzer-Cumpăna
1886, Piteşti – 1975, Bucureşti

Sat la amiază
ulei pe carton, 17 × 24,5 cm, semnat dreapta jos, cu negru, "Schweitzer-Cumpăna"

€ 800 – 1.200

102 | Octav Băncilă
1872, Corni, Botoșani – 1944, Bucureşti

Car cu boi
ulei pe carton, 49,5 × 55 cm, semnat stânga jos, cu brun, „Octav Băncilă"

€ 2.500 – 4.500

103 | Nicolae Grigorescu
1838, Pitaru, Dâmbovița – 1907, Câmpina

Purceii (studiu)
ulei pe pânză lipită pe carton, 25 × 16 cm, semnat dreapta jos, cu roșu, „Grigorescu"

€ 8.000 – 15.000

Provenienţă:
colecția Lazăr Munteanu;
colecția Faur, nepoata lui Lazăr Munteanu;
colecția Victoria și Vasile Parizescu.

Opera este reprodusă în catalogul "Viața ca o pasiune", Vasile Parizescu, Editura Monitorul Oficial, București, 2008, la pag. 194.

"Numai într-o schiță poți rămâne sincer până la sfârșit, într-un tablou migălit începi să te observi, – și din momentul acela e mai mult meșteșug, decât artă" se confesa Grigorescu într-una din desele discuții avute cu bunul prieten Al. Vlahuță. În ceea ce privește motivul, Grigorescu ni se relevă drept un fin cunoscător al calităților anatomice, dar și asupra modelității de transpunere din desen în ulei. Redarea rezumativă a purcelului, trunchiat și surprins într-o suită de acțiuni, ne oferă interesul pictorului pentru formă, pentru mișcarea naturală a animalului și starea acestuia în ogradă.
Apariția animalului în pictura lui Grigorescu este evident influențată de perioada petrecută între realiștii din preajma pădurii Fontainebleau, și, chiar dacă era considerat un motiv minor, acesta își găsea rezonanță în contextul temei țăranului, atât de des întâlnită și la un Millet sau Courbet. Animalul domestic (oaia, bouleanul, cîinele, găinile și purceii), alături de vânat (chiar dacă pictura cu temă cinegetică este mai rară la Grigorescu) a reprezentat ocazia aprofundării lumii pastorale românești, în care Grigorescu regăsea aproape toate temele rurale franțuzești sub influența cărora s-a format ca artist matur.

Bibliografie:
Remus Niculescu, Catalogul expoziției Nicolae Grigorescu, MARPR, 1957, cat. 187
G.Oprescu [-R.Niculescu], N.Grigorescu, vol.2, București, Ed.Meridiane, 1962
Francisc Șirato, Grigoresco, S.A. Bruxelles, Editions de la Connaissance, [f.a.]
Vasile Varga, Nicolae Grigorescu, Bucuresti, Ed. Meridiane, 1973
A.Vlahuță, Pictorul N.I.Grigorescu. Vieața și opera lui, București, Ediția Casei Școalelor, 1910

Opera în interiorul colecției Vasile Parizescu.

Nicolae Grigorescu, Studiu de oi
colecție particulară

104 | Ludovic Bassarab
1868, Galați – 1933, București

Bade
ulei pe pânză, 44 × 38 cm, semnat dreapta jos, cu roșu, "Bassarab"

€ 1.000 – 1.800

105 | Juan Alpar (Alexandru Paraschivescu)
1855, București – 1901, București

Întoarcerea de la câmp | 1897
ulei pe pânză, 65,5 × 100,5 cm, semnat și datat stânga jos, cu negru, „J. Alpar, 1897"

€ 1.500 – 2.500

106 | Aurel Băeşu
1896, Fălticeni, Suceava – 1928, Piatra Neamț

Biserică din Fălticeni
ulei pe carton, 46,5 × 68 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „Băeșu"

€ 1.500 – 2.500

107 | Nicolae Grigorescu
1838, Pitaru, Dâmboviţa – 1907, Câmpina

Casă țărănească la Agapia
ulei pe lemn, 21,5 × 35 cm, semnat dreapta jos, cu roșu, "Grigorescu"

€ 20.000 – 30.000

Provenienţă:
până în 1964, colecţia dr. Ioan Dumitrescu-Popovici; 1964-2004, patrimoniul Muzeului Național de Artă al României; 2004-2018, colecţia moștenitorilor familiei Dumitrescu-Popovici

Opera este reprodusă în "Nicolae Grigorescu", George Sorin Movileanu, Ed. Meridiane, București, 1978 la cat. 92, sub titlul "Casă țărănească".

Opera a participat la expoziția retrospectivă Nicolae Grigorescu, Muzeul de Artă al R.S.R., București 1984-1985 și este reprodusă în catalogul expoziției la cat. 88, pag. 191.

Opera este reprodusă în "Grigorescu", Alexandru Cebuc, Monitorul Oficial, București, 2007 la pag. 120.

Una din însușirile ce îl afirmă pe Grigorescu drept artist al poporului este revenirea și apropierea sa de viața oamenilor de la țară, trăind alături de ei, în plină natură, culegând în itinerariile sale peisajele și portretele românilor de odinioară. Subiectele, surprinse din viața de zi cu zi a locuitorilor pornesc de la peisajul înconjurător, de la oamenii ce trăiesc în interiorul ruralului, de la ocupațiile zilnice ale acestora și din legătura pe care o au cu spațiul de care aparțin. Pornind pe drumuri de vară, va întâlni în peregrinările sale țărani binevoitori care îl vor primi în curțile lor și îl vor lăsa să îi surprindă în reala lor existență. Îi descoperă atunci când își muncesc pământul, când își cară roadele de pe câmp, când își păzesc turmele de oi sau duminica, la hore. Pe țărăncuțe le va surprinde când țes sau în interioarele caselor, alăptându-și copiii lângă căldura vetrei ori când trebăluiesc pe lângă casă, hrănindu-și animalele ce umplu curtea de viață. Evocarea lumii de la țară arată totodată și devotamentul său față de poporul român, înfățișând viața ce izvorăște în acest spațiu, surprinsă în realități oneste și simple. Vieții țăranului îi va dedica ultima perioadă de creație, surprinzându-l pe plaiurile muscene sau pe cele prahovene și reținând pe pânzele sale chipuri ale localnicilor în diferite momente ale vieții lor, alături de frumusețea peisajului de deal sau de munte. Cu acest interes deschis asupra spațiului pitoresc, Grigorescu va îmbrăca în realități plastice frânturi de plai în care ne va înfățișa pictograme picturale ale vechilor bordeie țărănești, monumentale și încântătoare. Încadrate într-un spațiu întins, locuințele sunt cuprinzătoare, în interiorul lor trăind familii numeroase, binecuvântate. Construite din pământ și susținute de stâlpi de lemn, după specificul locului, casele țărănești păstrează prin aspectul lor solemnitatea spațiului pitoresc. (G.M.)

Bibliografie:
Vlahuță, Alexandru, Pictorul Nicolae Grigorescu. Vieața și opera lui, Ed. Casa Școalelor, București, 1910.
Ciucă, Valentin, Pe urmele lui Nicolae Grigorescu, Ed. Sport-Turism, București, 1987

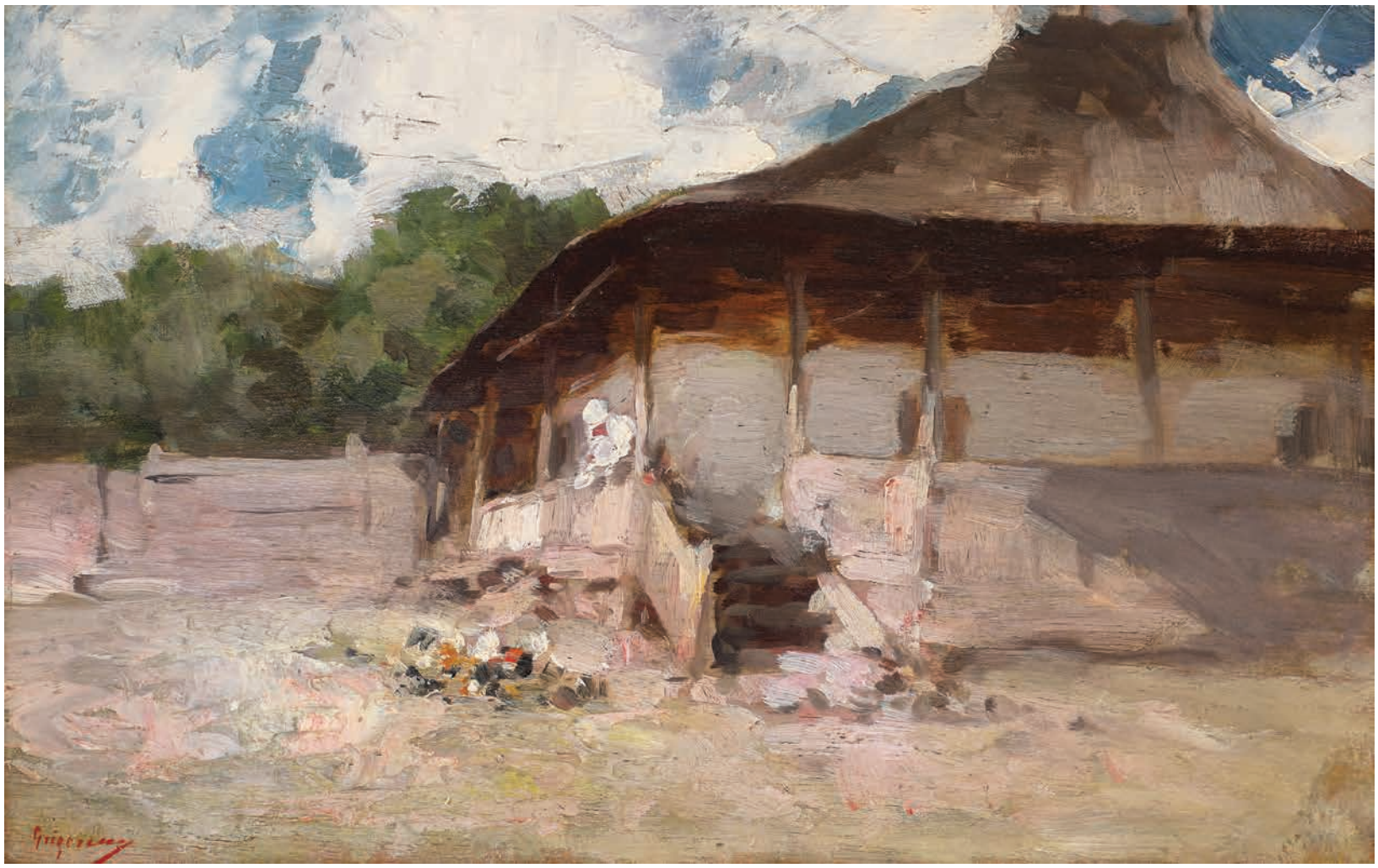

108 | Carol Popp de Szathmari
1812, Cluj Napoca – 1887, București

Țărăncuță din Argeș
acuarelă pe hârtie, 36 × 25 cm

€ 700 – 1.200

109 | Theodor Aman
1831, Câmpulung Muscel, Argeș – 1891, București

Pepica Aman
acvaforte și gravură cu acul, 20,5 × 13,5 cm

€ 500 – 800

O variantă a gravurii este catalogată în "Repertoriul graficei românești din secolul al XIX-lea", Vol. I, pag. 39, cat. 159. O variantă a gravurii este catalogată în "Theodor Aman Gravor", Mariana Vida, București, 1993 la cat. 22, sub titlul "Pepica Aman", pag. 34

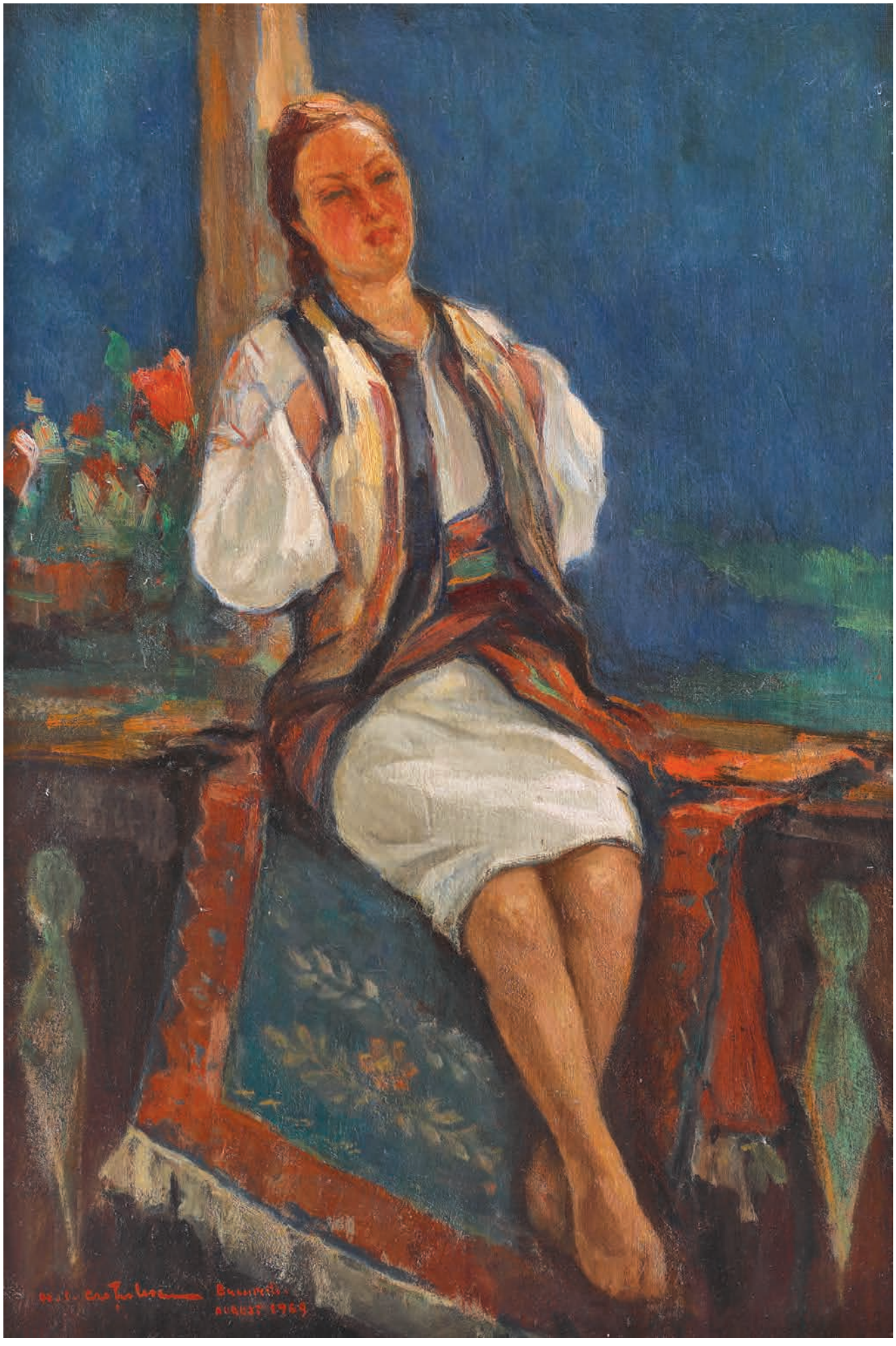

110 | Honoriu Crețulescu
1897, București – 1979, București

Țărăncuță în pridvor | 1969
ulei pe pânză, 57 × 39 cm, semnat, datat și localizat stânga jos, cu roșu, „H. I. Crețulescu, AUGUST 1969, Bucuresti"

€ 700 – 1.200

111 | Adam Bălțatu
1899, Huşi, Vaslui – 1982, Bucureşti

Natură statică cu mere și vas de porțelan
ulei pe carton, 49 × 60 cm, semnat stânga jos, cu brun, „Bălțatu"

€ 1.500 – 2.500

112 | Paul Miracovici
1906, Frumoasa, Harghita – 1973, Bucureşti

Natură statică cu ulcior și mere
ulei pe pânză, 51 × 61,5 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „P. Miracovici"

€ 1.800 – 2.500

Opera a participat la expoziția "Interbelicii și continuatorii", Muzeul Național Cotroceni, București, 2008.

Operă din prima perioadă de creație a lui Paul Miracovici, natura statică de față, creată în a doua parte a anilor '20, ne indică talentul nativ al unui artist care la 18-20 ani absolvea cursurile Școlii de Belle Arte din București. De altfel, și debutul la Salonul Oficial, se întâmpla când Miracovici avea doar 19 ani, în 1925, deloc timid, expunând un autoportret. Pictura acestuia de până la plecarea la studii la Paris (1030-1932) ne indică apartenența la stilul specificului național, atât de răspândit în deceniul trei al sec. XX, influență pe care o regăsim și la colegii săi de generați – Ștefan Constantinescu sau chiar la sora artistului, Casillda Miracovici.

113 | Octav Băncilă
1872, Corni, Botoşani – 1944, Bucureşti

Ulcior cu lalele
ulei pe pânză, 65 × 52 cm, semnat lateral stânga, cu ocru, "Octav Băncilă"

€ 3.500 – 6.500

Puțin contraintuitiv față de aura sa artistică, Octav Băncilă a realizat un număr important de picturi reprezentând flori, subiecte care favorizau o mai mare preocupare pentru calitatea estetică a imaginii, pentru crearea unui echilibru armonios între formă și conținut. Picturile cu flori apăreau în expoziții alături de lucrările pe teme rurale sau inspirate din viața muncitorimii, care i-au adus popularitatea. Florile însele erau alese dintre cele de câmp sau din grădinile satelor şi ale oraşelor – liliac, maci, violete, ghiocei, bujori, petunii – care apar ilustrate în lucrările sale exprimând frumusețea simplă şi modestia, portrete ale unor valori umane atribuite.

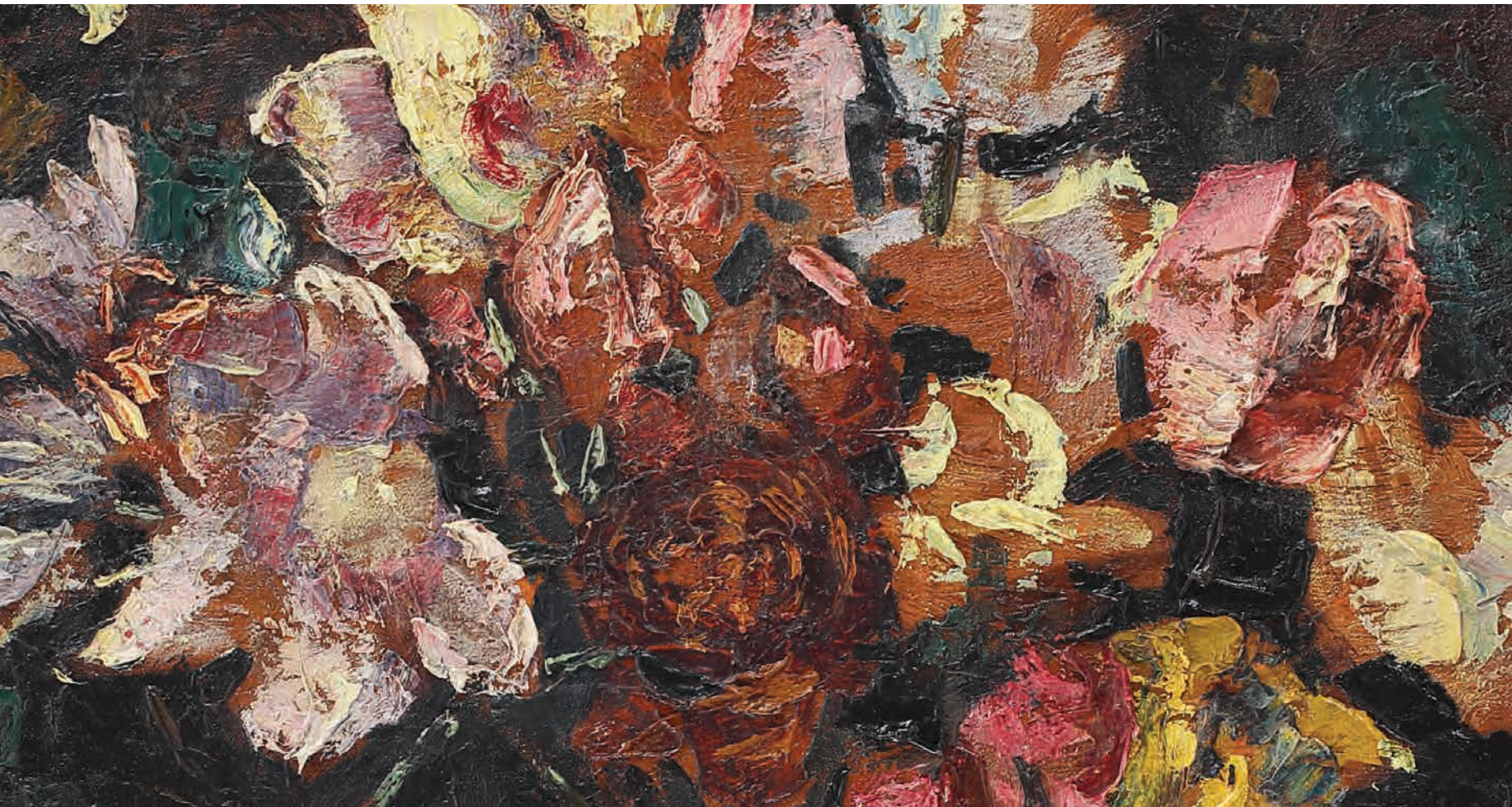

114 | Constantin Petrescu Dragoe
1887, Gura Sărăței, Buzău – 1937, București

Lupul de mare (Trouville-sur-Mer) | cca. 1930
ulei pe pânză lipită pe carton, 48,5 × 34 cm

€ 900 – 1.500

Opera este reprodusă în "Singularitate și reconstrucție imaginară. Pictori români în Bretania". Doina Păuleanu, Arcade, 2010, la cat. 139, pag. 293.

Începând cu anul 1930 artistul Petrescu-Dragoe va călători mult în Franța, în deosebi în regiunea nordică – Bretania, care va deveni loc de predilecție până în anul 1932, când se întoarce în țară. În această perioadă va expune în cadrul Salonului de iarnă de la Grand Palais (1930), la Salonul de arte frumoase (1931), la Expoziția Uniunii prietenilor din Concarneau și la Salonul Societății lorienteze de arte frumoase (1931). Paralel cu activitatea din Bretania, artistul va trimite lucrări și la saloanele din București, făcându-se remarcat de presa de specialitate. Va realiza lungi sejururi la Quimper, unde va fi atras de atmosfera vechiului oraș și în special la Concarneau – unde va realiza o amplă serie de studii după figurile locale, înfățișând în monumental eroi și eroine bretone. (G.M.)

115 | Eugen Voinescu
1842, Iași – 1909, București

Bărci în larg | 1892
ulei pe pânză, 61 × 38,5 cm, semnat și datat dreapta jos, cu albastru, „E. Voinescu, 1892"

€ 1.500 – 2.500

Născut la Iași, Eugen Voinescu a urmat studii de drept și literatură la Atena. Consul general al țării la Budapesta, Constantinopol și Odesa, a abordat pictura cu pasiune, în paralel cu cariera în diplomație. În perioada consulatului la Odesa (1883 – 1888) l-a întâlnit pe Ivan Aivazovsky, alături de care și-a definit stilul și a dobândit pasiunea pentru marine. Aivazovsky fusese numit în 1845 pictor al Statului Major al Marinei rusești. A participat la Esposițiunea Cooperatorilor din țară, în 1883, la Esposițiunea Artiștilor în viață din 1894, când lucrarea Marina i-a fost achiziționată de regele Carol I, iar în 1898 la Salonul Oficial, unde a primit medalia clasa a II-a pentru lucrarea Naufragiații.

116 | Francisc Gall
1912, Cluj – 1987, Paris

Lecția de pian
ulei pe pânză, 50 × 50 cm, semnat stânga jos, cu brun, „F. gall"

€ 4.000 – 6.000

117 | Iosif Iser
1881, București – 1958, București

Serată pariziană | 1909–1911
ulei pe carton, 52 × 52 cm, semnat dreapta jos, cu negru, „ISER"

€ 6.000 – 9.000

Iosif Iser, Serată (detaliu)
din monografia "Iosif Iser", Marin Mihalache, București, 1982

Receptiv la ideile ce anunțau modernitatea epocii sale și înzestrat cu un ascuțit spirit de observație, Iser își va marca începuturile în preajma periodicelor progresiste, în cadrul cărora va contribui cu desene satirice. Cu un desen sigur și impetuos, tânărul Iser va da dovadă de o rară vigoare artistică, conducând spiritul satiric la un nivel vrednic. Pictura, la care va ajunge ulterior avea să se dezvăluie la rându-i liberă și intuitivă, predispusă adesea spre tema umană, surprinzând caractere și realități sociale, asupra cărora artistul își va impune viziunea moralizatoare. O va pratica începând cu anul 1908, anul plecării sale la Paris, unde va merge pentru a-și desăvârși studiile începute la München – unde luase contact cu primele expoziții de artă franceză modernă. La Paris va frecventa cursurile Academiei Libere „Ranson", însă adevărata „școală" o va realiza în muzeele pariziene, precum și observând îndeaproape viața marelui oraș. În această perioadă opera sa, în mare parte autodidactă, se va îndrepta mai ales asupra lumii cosmopolite, care trăia o viață de huzur, plină de abundențe și de prisos, lume pe care artistul va încerca să o redea în toată franchețea sa. Rodul muncii sale din Franța avea să se concretizeze mai târziu într-o expoziție colectivă realizată la București, la Palatul Ateneului (5 noiembrie – 1 decembrie 1909), în cadrul căreia Iser avea să expună 103 lucrări (desene umoristice, scene de gen, peisaje din Paris și Trouville), cărora li se alăturau lucrări ale tovarășilor săi de la Paris, Derain, Forain și Galanis. Primită cu răceală de publicul bucureștean, expoziția avea să fie itinerată mai departe prin țară, la Iași (decembrie 1909), la Galați (decembrie 1909 – 9 ianuarie 1910) și la Brăila (9 – 15 ianuarie 1910). (G.M.)

118 | Sabin Bălaşa
1932, Dobriceni, Olt – 2008, Bucureşti

Hora României | 1989
ulei pe pânză, 33,5 × 41 cm, semnat și datat stânga sus,
cu albastru, „Sabin Bălașa, (19)89"

€ 2.000 – 4.000

119 | Corneliu Baba
1906, Craiova – 1997, Bucureşti

Autoportret
ulei pe carton, 46,5 × 32,5 cm, semnat dreapta sus, în creion, „C. Baba"

€ 5.000 – 8.000

Provenienţă:
colecţia istorică Acad. prof. univ. dr. Roman Moldovan (1911–1996)– economist, sociolog şi membru titular al Academiei Române. A publicat un număr de peste 200 lucrări ştiinţifice şi didactice.

120 | Nicolae Tonitza
1886, Bârlad – 1940, Bucureşti

Maci | 1927–1928
ulei pe pânză, 51 × 41 cm, semnat dreapta sus, cu brun, „Tonitza"

€ 20.000 – 35.000

Provenienţă:
colecţia avocatului Jores Benea.

Opera a participat la expoziţia retrospectivă N.N. Tonitza, Muzeul de Artă al R.P.R., Bucureşti, 1964 şi este reprodusă şi inventariată la cat. 125, pag.90.

Nicolae Tonitza, Maci (detaliu)
Muzeul de Artă Constanța

Artistul s-a născut la Bârlad, în 1886, s-a înscris la Şcoala de Belle Arte din Iaşi, la clasa profesorului Gheorghe Popovici, înfruntând împotrivirea familiei faţă de aptitudinile sale artistice, însă încurajat de unchiul său. În 1907 s-a retras de la examenul de licenţă, solidarizând cu un grup de studenţi exmatriculaţi pentru implicarea în manifestaţiile organizate în favoarea ţăranilor răsculaţi. În acelaşi an a plecat la München, unde a studiat cu profesorul Hugo von Habermann. A expus la „Kunstverein", a vizitat muzeele şi expoziţiile celor două tabere, academistă şi secesionistă, dar a fost dezamăgit de trivialitatea subiectelor abordate de pictorii academişti münchenezi. Picturii secesionismului îi reproşa idilismul, falsificarea vieţii oamenilor din popor şi lipsa de combativitate. Spre sfârşitul anului 1909, s-a stabilit la Paris, unde a frecventat atelierele lui Edmond Aman-Jean şi Pierre Laparde. La Paris, Tonitza a refuzat să urmeze o şcoala propriu-zisă, alegând să studieze singur; a frecventat diverse cursuri şi ateliere de artişti, a vizitat muzee, dar mai ales a pictat în aer liber, cutreierând malurile Senei, împrejurimile Parisului şi satele învecinate. În 1912, întors în ţară, şi-a obţinut diploma de absolvire a Şcolii de Belle Arte din Iaşi. În 1913 l-a cunoscut pe Luchian care i-a devenit îndrumător şi profesor.

Afinităţile pe care le simţise încă de la început pentru opera lui Ştefan Luchian se manifestau pe planul concepţiei şi premiselor artistice, împărtăşind dragostea pentru om şi solidaritatea cu cei aflaţi în suferinţă, dar şi pe planul temelor şi subiectelor predilecte. Cunoaşterea creaţiei lui Luchian a avut efectul de a-l orienta pe Tonitza dinspre grafică, îndeosebi socială, către pictură, asupra căreia se apleacă cu mai multă dedicare, începând din 1922. Pe lângă "Lăutul", de la care Tonitza va pleca în diverse concepţii picturale, florile lui Luchian nu rămân inatractive pentru analiza lui Tonitza. Astfel, ca un omagiu parcă, descoperim aceste opere cu naturi statice cu flori, şi chiar mai mult, cu maci, pe care Tonitza le pictează onorând moştenirea picturală a înaintaşului său.

Bibliografie:
BREZIANU, Barbu,"Nicolae Tonitza", Ed. Arta Grafică, Bucureşti, 1967
BREZIANU, Barbu, "Nicoale Tonitza", Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986
CIUCĂ, Valentin, "Pe urmele lui Nicolae Tonitza", Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1984
COMARNESCU, Petru,"N.N.Tonitza", Ed. Tineretului, Bucureşti, 1962

121 | Theodor Pallady
1871, Iaşi – 1956, Bucureşti

Femeie în interior | prima jumătate a anilor '30
ulei pe pânză lipită pe carton, 46 × 34,5 cm, semnat dreapta sus, în creion, „T. Pallady"; semnat lateral stânga, în creion, "T. Pallady"

€ 25.000 – 35.000

Proveniență:
colecția istorică Dorina Munteanu;

Opera a participat la expoziția personală Theodor Pallady, Atheneul Român, București, 1940, la cat. 24. Opera este inscripționată pe verso, olograf, cu cifrul Y-24, reprezentativ pentru operele pictate de Theodor Pallady la sfârșitul anilor '30.

Opera este menționată și reprodusă în albumul "Mărturisiri și reflecții ale unui colecționar de artă", Dorina Munteanu, București, 1990.

Opera este reprodusă în albumul "Pallady", Alexandru Cebuc, Monitorul Oficial, București, la pag. 113, sub titlul "Femeie în verde pe fotoliu roșu".

Este bine cunoscută pasiunea aproape clinică a lui Theodor Pallady pentru notițe, jurnale sau diverse însemnări, "grafomania" acestuia reușind să ajute cercetătorii creației sale să descifreze opera sa mai amănunțit. Pe lângă semnături multiple, aplicate pe recto-ul lucrărilor sale, deseori identificăm pe verso-urile acestor picturi (în special), alte însemnări olografe, intrinsec legate momentul creației, al motivului sau al expunerii ei în epocă. Cifrurile folosite de Pallady, diverse litere, aparent aleatorii, rezultă de cele mai multe ori din plăcerea acestuia pentru organizare, iar mai târziu, drept o anexă la jurnalul ținut, în special în ultima parte a vieții, după reîntoarcerea definitivă în România (sfârșitul anului 1939). Z, P, D, X sau E însoțesc operele lui Pallady și "trădează" fărâme din personalitatea pictorului. În cazul literei Y, ce însoțește pictura de față, presupunerea cea mai validă ne spune că reprezintă inițiala numelui partenerei lui Pallady, Yvonne (Cousin), cea pe care o pierdea în 1939. Litera avea să însoțească toate operele prezentate de artist la prima expoziție personală de după decesul lui Cousin, expoziție din cursul anului 1940 și ar fi reprezentat un omagiu adus partenerei sale încă din timpul anilor '30, când apare cifrul prima dată.
Astfel, descoperim în "doamna în verde", pictată într-o atmosferă personală, pe un fotoliu de epocă, într-o postură relaxată, pictura cu numărul 24 expusă de Pallady în 1940. Pictată cel mai probabil în prima jumătate a anilor '30, opera ne introduce în tipicul interior parizian, al atelierului din Place Dauphine, loc în care artistul a creat nenumăratele compoziții ce îl definesc astăzi în pictura modernă românească.

Theodor Pallady, Femeie în interior (Cella Delavrancea)
Licitația colecției Cella Delavrancea, Artmark, 2016, adjudecat pentru 42.500 €

Opera reprodusă și comentată în "Mărturisiri și reflecții ale unui colecționar de artă", Dorina Munteanu, București, 1990.

122 | Gheorghe Petrașcu
1872, Tecuci, Galați – 1949, București

Interior la Târgoviște
ulei pe pânză, 44 × 60,5 cm, semnat stânga jos, cu roșu, „G. Petrașcu"

€ 15.000 – 25.000

Pictura de interioare a reprezentat unul dintre genurile picturale predilecte pentru Gheorghe Petrașcu, începând cu deceniul doi al secolului XX. Preluând tema clasică a interiorului, Petrașcu reușește să-i ofere o interpretare nouă, prin maniera în care așterne culoarea și reușește să ofere aspectul de autentic românesc celebrelor lui ateliere, pe care le-a pictat aproape trei decenii. Atras și de compozițiile organizate într-un spațiu restrâns, chiar dacă peisajul său se îndreaptă deseori spre vedute de o perspectivă generoasă, tipologia interiorului pare să își găsească explicația mai ales prin naturile sale statice. Deși rareori populate de prezența umană, interioarele sugerează totuși existența acesteia, prin însuflețirea obiectelor și a întregului spațiu ambientat. Principalul personaj al interioarelor devine așadar această atmosferă ce învăluie elementele, situându-le la limita dintre real și o dimensiune atemporală. În plus, camerele pictate de Petrașcu ne oferă mai mereu informații despre personalitatea și cultura artistului, obiectele decorative, tablourile ce împânzesc pereții sau vechile scoarțe românești fiind o recuzită indespensabilă din atelier. Localizate în mediul său intim, interioarele lui Petrașcu reprezintă în același timp și o sursă documentară interesantă. Având un bun statut financiar, Petrașcu a deținut de-a lungul vieții diverse reședințe, individualizate fiecare în pictura artistului. Astfel, ne apar în fața ochilor încăperi de la Nicorești (unde Petrașcu deținea o moșie, distrusă în timpul Primului Război Mondial, în 1917), din locuința de pe str. Căderea Basiliei nr. 1 (fostă Cometei, construită în 1913 de arh. Spiridon Cegăneanu), unde Petrașcu a locuit între 1916 și 1927, compoziții din conacul de la Târgoviște (construit în primii ani ai deceniului trei), dar și din ultima reședință din Capitală, cea din str. Muzeul Zambaccian nr. 3 (fostă Căpitan Demetriad nr. 1), unde pictorul s-a mutat în anul 1927. În interioarele sale mai timpurii, caz ce se aplică și operei noastre, Petrașcu nu alege să introducă personaje (de cele mai multe ori acest personaj este soția artistului, Lucreția, ce acaparează compozițiile cu acest subiect din cursul anilor '30). Pictorul marchează însă atmosfera și cadrul în care își trăiește viața și în care lucrează. (I.P.)

Bibliografie:

SCHOBEL, Doina, CONSTANTINESCU, Paula, "Expoziția de pictură Gheorghe Petrașcu", Muzeul de Artă al R.S.R., București, 1972

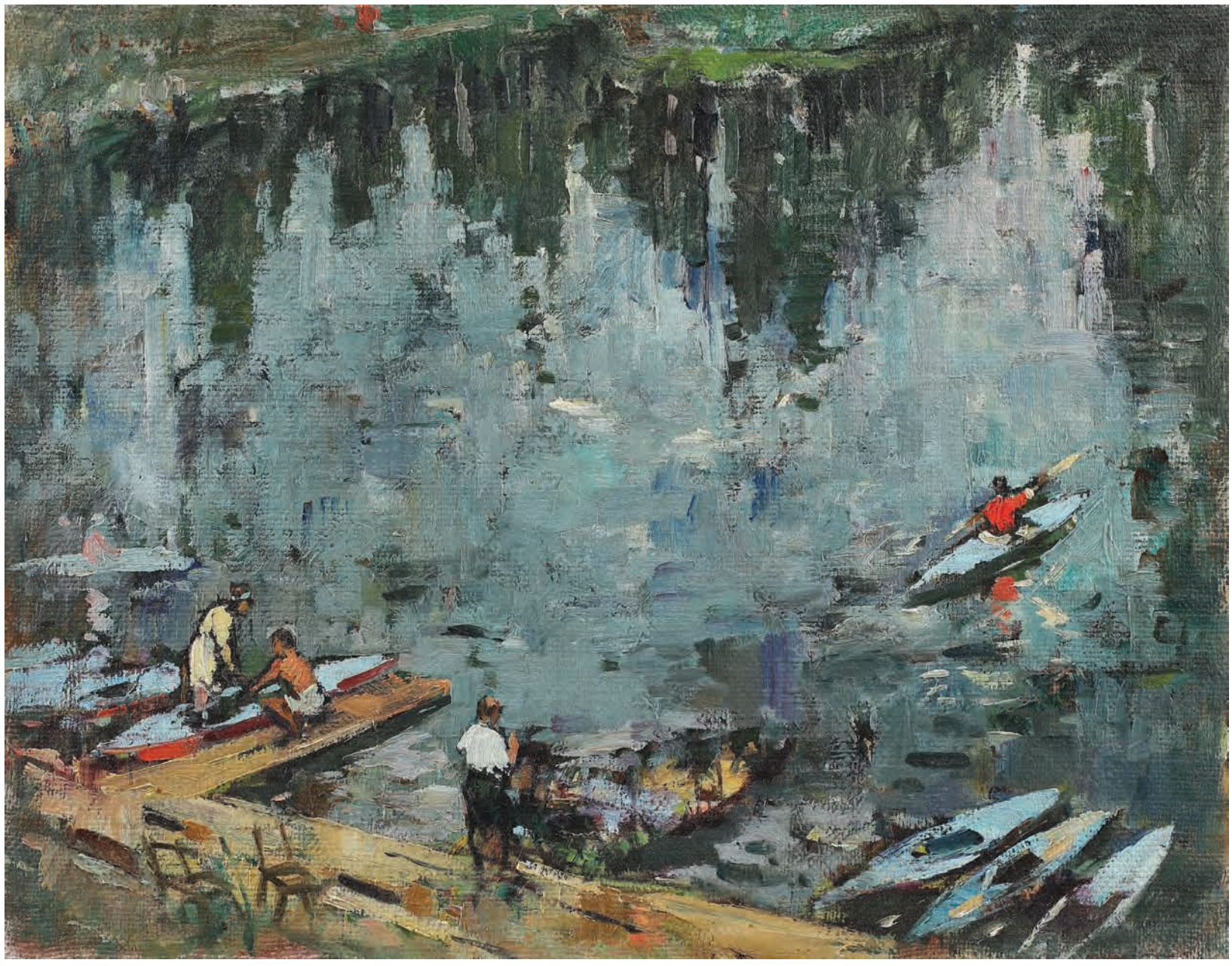

123 | Teodor Harșia
1914, Filipaşu Mare, Mureş – 1987, Cluj Napoca

Caiace pe lac (Parcul Central din Cluj)
ulei pe pânză, 47 × 60 cm, semnat stânga sus, cu brun, "T. Harșia"

€ 1.500 – 2.500

Proveniență:
colecția rameurului Milica Giurgiu, Cluj

124 | Romeo Storck
1903, Paris – 1991, Paris

Canal la Veneția
ulei pe placaj, 54' × 75 cm, semnat și localizat dreapta jos, cu negru, „Romeo Storck, Venezia"

€ 1.800 – 2.500

125 | Nicolae Dărăscu
1883, Giurgiu – 1959, București

Bărci la Chioggia | 1915
ulei pe pânză, 46 × 51 cm, semnat stânga jos, cu negru, „N. Dărăscu"

€ 15.000 – 25.000

Provenienţă:
colecţia istorică Elena şi dr. I. N. Dona;
colecţia istorică dr. Cicerone Mihail;

Opera a participat la Expoziţia retrospectivă N. Dărăscu de la Muzeul de Artă al Republicii Socialiste România din 1966 şi este reprodusă în catalogul expoziţiei la cat. 19, sub titlul „Bărgi la Chioggia", inventariată la pag. 51..

O variantă se află la Muzeul de Artă Constanţa, anterior aflată în colecţia Muzeului „Dinu şi Sevasta Vintilă" din Topalu, donaţia dr. Gh. Vintilă.

Veneţia îi va oferi lui Nicolae Dărăscu o nouă viziune asupra obiectului şi asupra modalităţii de percepere a lucrurilor în lumină. De la desen, pictorul face trecerea la culoare, un traseu intermediat de tehnica divizionistă a pointilismului, care, deşi depăşită, s-a dovedit indispensabilă în traseul către un impresionism subiectiv pe care Dărăscu şi-l orânduieşte, cum altfel, dacă nu în faţa peisajului. Prima călătorie pe care o întreprinde Dărăscu în nordul Italiei, la Veneţia şi Chioggia, se consuma în jurul lui 1910, iar primul ciclu cu adevărat coerent ce a surprins laguna italiană s-a conturat între anii 1914-1915, perioadă în care Dărăscu începea să depăşească etapa pointilistă prin aprofundarea paletei cromatice.

126 | Dimitrie Berea
1908, Bacău – 1975, Paris

Nouages sur la Concorde | 1952
ulei pe pânză, 38 × 46 cm, semnat, datat și localizat dreapta jos, cu verde, „Berea, (19)52, Paris"

€ 2.000 – 4.000

Opera a participat la expoziția "Flori și peisaje din Paris", Bernheim-Jeune, 1952 și este menționată în catalogul expoziției la poziția 12.

Opera a participat la expoziția "Berea", Moulins, 1955 și este menționată și reprodusă în catalogul expoziției la poz.9.

Opera a participat la expoziția "Omagiu lui Bonnard", Bernheim-Jeune, 1956 și este menționată în catalogul expoziției la poziția 14.

Opera a participat la expoziția retrospectivă de pictură, "Dimitrie Berea. 111 ani de la naștere", curator Mihai Săndulescu, Biblioteca Academiei Române, București, 16 – 27 septembrie 2019 și este reprodus în albumul expoziției, p. 45.

127 | Gheorghe Ionescu Sin
1896, Sinaia – 1988, Bucureşti

Pod peste Sena | 1927
ulei pe pânză lipită pe carton, 45 × 54 cm, semnat și datat dreapta sus, în creion, „Ionescu Sin, (1)927"

€ 800 – 1.200

Student la Paris al modernilor Derain și Bissiere, în cadrul Academiei Ranson, Ionescu-Sin debuta în scena bucureșteană în cadrul Salonului Oficial din 1923, când îi era acordat și premiul Simu. O serie de expoziții personale în perioada interbelică îl defineau drept un pictor de filieră modernistă, amintind de creația lui Bonnard nu o dată. Va reveni la Paris până la începerea celui de-al Doilea Război Mondial, atât pentru sesiuni de pictură, cât și pentru diverse participări la mici expoziții și saloane, păstrând legături din anii petrecuți la studii.

128 | Petre Iorgulescu Yor
1890, Râmnicu Sărat – 1939, Cluj

Case de barcagii | sfârșitul anilor '20
ulei pe carton, 36 × 58 cm, semnat dreapta jos, cu negru, "P. Iorgulescu Yor"

€ 2.500 – 3.500

129 | Margareta Sterian
1897, Buzău – 1992, București

Flori de seară | cca. 1939
ulei pe pânză lipită pe carton, 54 × 35 cm, semnat dreapta jos, cu brun, "margareta Sterian"

€ 1.800 – 2.500

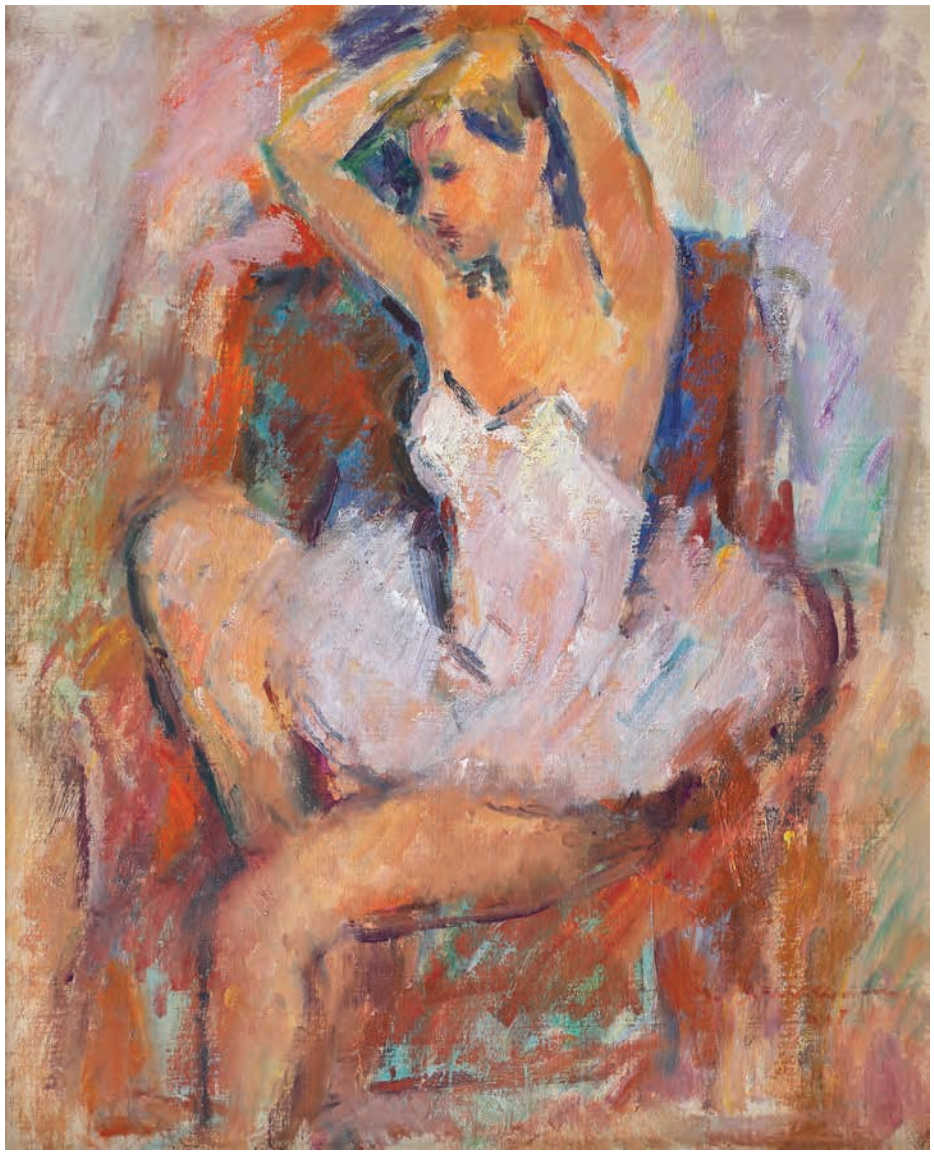

130 | Dan Băjenaru
1900, Piteşti – 1988, Bucureşti

Nud
ulei pe pânză, 50 × 64 cm, semnat dreapta jos, cu albastru, „D. Băjenaru"

€ 700 – 1.200

131 | Ion Musceleanu
1903, Caracal – 1997, Bucureşti

Balerină | 1985
ulei pe pânză lipită pe carton, 47,5 × 37,5 cm, semnat și datat dreapta jos, cu roșu, "I. Musceleanu, (1)985"

€ 900 – 1.500

132 | Lucian Grigorescu
1894, Medgidia – 1965, Bucureşti

Interior din atelierul artistului
ulei pe carton, 30 × 37 cm, semnat stânga jos, în creion, „L. Grigorescu"

€ 1.500 – 2.500

133 | Margareta Sterian
1897, Buzău – 1992, București

Flori de câmp
ulei pe placaj, 45,5 × 34,5 cm, semnat dreapta jos, cu roșu, "Sterian"

€ 1.200 – 1.800

134 | Margareta Sterian
1897, Buzău – 1992, București

Flori de câmp
ulei pe carton, 56,5 × 44 cm, semnat stânga jos, cu roșu, „Sterian"

€ 1.200 – 1.800

Opera este reprodusă în albumul "Între cer și pământ. Grădinile de vis ale Margaretei Sterian", de Mariana Vida, Casa de Editură și Comerț, SCAIUL, 2006.

135 | Pericle Capidan
1869, Prilep, Macedonia – 1966, Cluj

Crizanteme
ulei pe carton, 72 × 48,5 cm, semnat dreapta sus, cu albastru, „P. Capidan"

€ 800 – 1.500

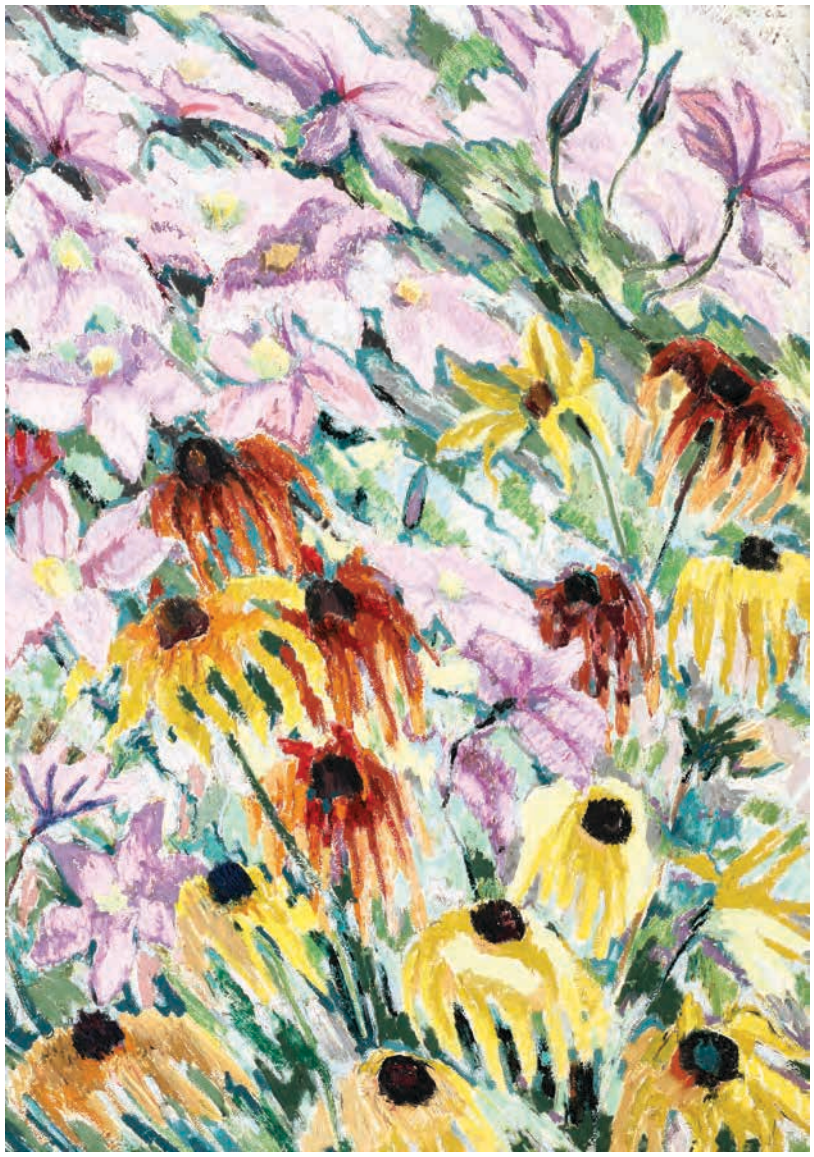

136 | Eugen Boușcă
1914, Iași – 1991, Iași

Grădină cu flori la Agapia | 1974
ceracolor și guașă pe carton, 67 × 48 cm, semnat și datat dreapta sus, cu brun, "E. Boușcă, 1974"

€ 800 – 1.500

137 | Alexandru Ciucurencu
1903, Ciucurova, Tulcea – 1977, Bucureşti

Lectură | 1943
ulei pe carton, 61 × 50 cm, semnat şi datat stânga jos, cu roşu, „AC, (19)43"

€ 15.000 – 25.000

În desfăşurarea ei, creația lui Ciucurencu este marcată, în perioada anilor 1940–50, de câteva opere reprezentative ce merită a fi observate cu atenția cuvenită. Această etapă este totodată marcată de o anumită reevaluare a structurilor cromatice, care, după perioada cvasi-constructivistă a deceniului 4, marcată de influența lui André Lhote, modifică atât esteticul, dar mai ales maniera de pictare. Ciucurencu intra în epoca profund coloristă – elimina decorativul, arabescul și constructivismul în favoarea culorii. Combinațiile de pe paleta de lucru s-au manifestat în special în pastă (fie somptuoasă, fie fluidă și diafană), dar și în reconfigurarea suprafețelor de culoare. Forma intră decisiv în aria compozițională coordonată de planul cromatic, figurativul fiind coordonat mai ale de tușă (de contur), volumele fiind decisive pentru imaginarul atins. Toate aceste modelări intervin se fac simțite în special în cazul compozițiilor de interior, fie ele cu personaje, fie în clasicele naturi statice. În "Lectura" regăsim aceste precepte materializate într-o operă ce se integrează fără ezitări în fondul profund al interioarelor cu personaje. Reproducerea modelului (feminin) nu reprezintă țelul acestei opere, ci oferă sursa necesară unor interogații plastice și picturale, rezolvate de Ciucurencu în regim tipic – tușa neagră abruptă, frântă chiar și segmentată, coroborată cu suprafețele generoase de culoare, potențate prin alternarea tonurilor, tăriilor și densităților.

Bibliografie:
JIANU, Ionel, "A. Ciucurencu", Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1958
IONESCU, Radu, "Ciucurencu", Ed. Semne, București, 1994

138 | Leon Biju
1880, București – 1970, București

Interior din atelierul artistului
ulei pe carton, 85 × 71,5 cm,

€ 1.500 – 2.500

139 | Nicolae Enea
1897, Lucăceşti, Bacău – 1960, Bacău

Colț de atelier
ulei pe carton, 66 × 62 cm, semnat stânga jos, cu brun, „N. Enea"

€ 1.500 – 2.500

140 | Gheorghe Petrașcu
1872, Tecuci, Galați – 1949, București

Casă la Târgoviște | 1922
ulei pe pânză, 33 × 40,5 cm, semnat și datat stânga jos, cu negru, „G. Petrașcu, 1922”

€ 12.000 – 18.000

Deși a călătorit îndelungat prin orașe importante (Londra, Paris, Haga, Amsterdam, Viena...), în pânzele lui Gheorghe Petrașcu regăsim în special orășele mici, cu subiecte ale din colțuri ptorești: Montreuil, Morlaix, Vitré, Plumanach. Veneția și Toledo sunt sigurele orașe care i-au atras atenția. În ambele cazuri a redat trecuta grandoare a acestor orașe. În ceea ce privește peregrinările sale prin România, zona Târgoviștei este cea care l-a atras, fiind redată în multiple pânze de-ale sale, reprezentată mai ales prin arhitectura simplă a caselor. A poposit și la Agapia, Târgu Ocna, pe valea Siretului ori la Nicorești. Mineralizarea pastei încărcate pe pensulă ori cuțit reține pe pânză în tușe lungi case ce, prin puținătatea detaliilor, par mai mereu părăsite, decrepite sau uitate.
.

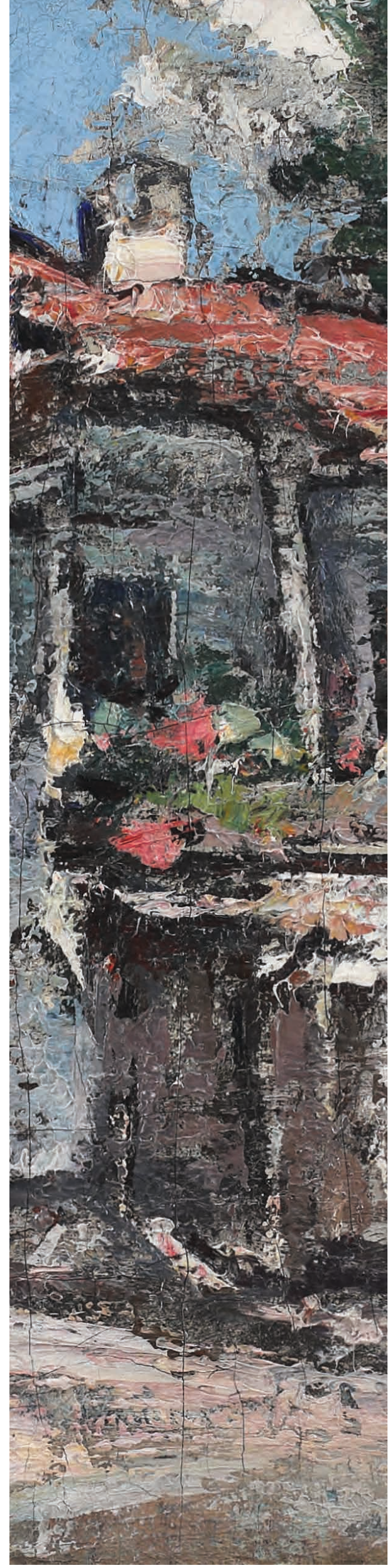

141 | Gheorghe Popovici
1859, Iaşi – 1933, Iaşi

Ghiocei | 1930
ulei pe pânză, 25 × 19 cm, semnat și datat stânga jos, prin zgrafiere, „G. Popovici, 1930"; semnat dreapta jos, prin zgrafiere, în monogramă, "GP"

€ 700 – 1.000

142 | Constantin Piliuță
1929, Botoşani – 2003, Bucureşti

Autoportret de tinerețe | 1954
ulei pe carton, 44 × 32 cm, semnat și datat stânga sus, în cărbune, "Piliuță C., 1954"

€ 800 – 1.200

143 | Ion Irimescu
1903, Preuțești, Suceava – 2005, Fălticeni

Cap de copil
bronz, 32 × 7 × 7 cm, semnat în spate, ”irimescu”

€ 1.000 – 1.800

144 | Alexandru Romano
1887, Bucureşti – 1916, Bucureşti

Cusătoreasă
ulei pe pânză, 69 × 56 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „al. Romano”

€ 1.500 – 2.500

145 | Nicolae Grigorescu
1838, Pitaru, Dâmbovița – 1907, Câmpina

Frumoasa rucăreancă 1875–1880
ulei pe lemn, 20 × 15 cm, semnat stânga jos, cu roșu, „Grigorescu"

€ 25.000 – 45.000

Cu un simț pictural extraordinar de construcție al formei prin culoare și de echilibrare a raporturilor valorice, artistul Grigorescu excelează în toate temele creației sale. Începând de la portret, la reprezentările carelor cu boi, a ciobănașilor sau a țărăncuțelor în așteptare, până la peisajele în plină natură, Grigorescu se dovedește a fi un adevărat maestru al materiei. Inspirat de spațiul rural, practicat deopotrivă și la Barbizon, artistul dezvăluie un interes însemnat pentru specificul național, cât și pentru conservarea valorilor tradiționale, reușind să scoată pictura românească din tiparele academice. Mărturie a spiritualității naționale, opera sa ne înfățișează o panoramă esențializată a imaginii desăvârșite a naturii și a omului – cărora Grigorescu le va rămâne fidel pe tot parcursul creației sale. Una dintre cele mai dese reprezentările grigorescience va fi negreșit țărăncuța. Întâlnită la Rucăr, Câmpina, Mușcel, Ghergani, pe văile Dâmboviței, ale Buzăului sau ale Moldovei – locurile peregrinărilor sale prin țară, țărăncuța este plasată în spațiul său domestic. La căratul apei, strângând fânul, torcând, brodând, odihnindu-se pentru câteva clipe ori pe gânduri, tânăra țărăncuță este surprinsă într-o atmosferă aparte, când toate stau pe loc doar pentru a i se zugrăvi chipul. În ceea ce privește identitatea sa, aceasta va rămâne cel mai adesea învăluită în mister, scopul artistului fiind acela de a picta caractere generice. În afară de operele intitulate, rare la număr, înfățișând adesea personaje, se alătură și operele denumite „studii", sau cele ce primesc nume generice, precum și cele intitulate în jurul atmosferei create de un personaj. Astfel, titlurile lucrărilor ne semnalează o serie de semnificații, țărăncuța suplinind adesea un statut social („Fata cu zestrea"), o îndeletnicire („Cusând", „Cu acul", „Țărancă torcând", „Țărancă citind"), o proveniență etnică („Țiganca de la Ghergani"), precum și un loc de obârșie („Rucăreancă", „Munteanca"). (G.M.)

Bibliografie:
Vlahuță Alexandru, „Pictorul Nicolae Grigorescu. Vieața și opera lui", Ed. Casa Școalelor, București, 1910.
Oprescu George, „N. Grigorescu", Ed. Meridiane, București, 1961–1962.
Vida Mariana, „Grigorescu pictor al naturii = Grigorescu peintre de la nature", Ed. Muzeului Național de Artă al României, București, 2007.

Nicolae Grigorescu, Fata cu mărgele (detaliu)
M.N.A.R.

146 | Octav Băncilă
1872, Corni, Botoșani – 1944, Bucureşti

Vas cu crizanteme
ulei pe pânză, 76 × 63 cm, semnat stânga sus, cu brun, „Octav Băncilă"

€ 3.500 – 5.500

147 | Arthur Verona
1868, Brăila – 1946, Bucureşti

Canceu cu trandafiri
ulei pe carton, 64 × 48 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „Verona"

€ 3.000 – 4.500

148 | George Demetrescu Mirea
1852, Câmpulung Muscel – 1934, Bucureşti

Portret de fetiță | 1895
ulei pe pânză, 61 × 46 cm, semnat și datat stânga sus, cu galben, „G. D. Mirea, 1895"

€ 5.000 – 8.000

Pictorul G. D. Mirea este una dintre cele mai reprezentative personalități artistice la cumpăna dintre secolele al XIX-lea şi al XX-lea în spațiul românesc. Continuator al tradiției picturale, pe care a primit-o de la profesorii săi, T. Aman şi C. Stăncescu – București, H. Lehmann şi Carolus Duran, de la Paris, Mirea a devenit un factor important în învățământul artistic de la noi, mai întâi ca profesor, iar apoi ca director al Şcolii de Belle Arte din Bucureşti. Cu o temeinică pregătire profesională, Mirea s-a dedicat compoziției istorice, genul prin excelență al neoclasicismului academic, însă activitatea sa este cu mult mai bogată şi variată. Contemporan cu Grigorescu şi Luchian, față de care se găseşte pe o altă linie ca "doctrină artistică şi tendințe temperamentale", Mirea este considerat la fel de important precum aceştia în dezvoltarea artei româneşti, stăpânind în mod desăvârşit mijloacele formulei sale de artă, chiar dacă aceasta se situau pe o poziție anacronică față de tendințele moderne pătrunse în România începutului de secol al XX-lea.
Maestru al portretului, probabil primul reprezentant al picturii moderne românești care s-a dedicat într-ototul acestui gen pictural, Mirea devenea încă din perioada pariziană un virtuoz portretist. În 1880, Mirea picta primul său portret în mediul parizian, acela al Leliei Djuvara, urmat de reprezentarea soției lui Tache Ionescu (1882) și de portretul soției lui Alexandru Odobescu. În cei 6 ani petrecuți la Paris, Mirea acumulase experiența lucrului alături de maestrul Carolus-Duran, însă reușise să își creeze un renume și în țară, expunând constant pe simezele bucureștene în frecventele sale vizite.

Bibliografie:
DRAGOMIRESCU, George, FRUNZETTI, Ion, "G. Demetrescu Mirea", Monitorul Oficial şi Imprimeriile Statului, Imprimeria Națională Bucureşti, 1940
PETRAŞCU, Nicolae, "G. D. Mirea", Casa Şcoalelor, 1943

G. D. Mirea
1895.

149 | Eustațiu Stoenescu
1885, Craiova – 1957, New York

Eleganță | anii '30
ulei pe pânză, 100,5 × 73 cm, semnat dreapta jos, cu ocru, „E. Stoenescu"

€ 5.000 – 8.000

Școlit în atelierul pariazian al lui Jean-Paul Laurens (1838-1921), care îl remarca în timpul expoziției de la Salonul Oficial de la Paris, din 1905, artistul Stoenescu avea să rămână în atelierul maestrului său până în anul 1911. Urmându-și îndeaproape maestrul, va realiza lucrări impozante, cu multe personaje, multe din acestea ajungând să fie expuse în cadrul saloanelor pariziene și chiar premiate. Își va desfășura activitatea creatoare mai ales în Franța, unde avea să dobândească cele mai multe reușite și elogii. Va organiza expoziții successive, întâi la Paris, apoi la Londra, New York, Chicago, San Francisco și Veneția. Cu un repertoriu tematic restrâns, concentrat în portrete, scene de gen, peisaje, naturi moarte sau flori, artistul va rămâne predispus unei continue dispoziții naturaliste. Dintre genurile tratate, cel mai cultivat va fi portretul, în cadrul căruia artistul va dovedi virtuți excepționale și căruia îi va rămâne fidel. Tributar marilor maeștri și conservator, artistul este apreciat în portretele sale pentru gravitatea coloritului obscur, precum și pentru adevărul uman și pentru psihologia personajului. Interesul său pentru figura umană era pus în evidență încă din 1913, când capacitatea sa de pătrundere a firii umane era expusă în opere precum „Portretul scriitorului francez A. Rameau", precum și în opere mai târzii: „C. Disescu" (1917), „Portretul profesorului Jean-Paul Laurens" (1924), „Levasseur" (1926), „Miss Mac' Connell" (1927), „Mugnier" (1927), „Ștefan Popescu" (1924), „Matei Corbescu" (1931), ș.a. (G.M.)

Bibliografie:

Florea Vasile, „Arta românească de la origini până în prezent", Ed. Litera, București, 2017.
IONESCU, Radu, „Eugen Stoenescu", Arta, Nr. 1, 1973, pp. 44-45.
REZEANU Paul, „Eustațiu Stoenescu", Ed. Alcor Edimpex SRL, București, 1998.
REZEANU, Paul, „Eustațiu Stoenescu", Ed. Arc, București, 2000.

150 | Sorin Ilfoveanu
1n. 946, Câmpulung Muscel

Cântec | 2019
acrilic pe pânză, 60 × 44,5 cm, semnat și datat central sus, cu brun, "Ilfoveanu, 2019"

€ 1.500 – 2.500

>>151 | Sorin Ilfoveanu
n. 1946, Câmpulung Muscel

Saturnalii | 2002
acrilic pe pânză, 190 × 140 cm, semnat și datat dreapta sus, cu negru, "Ilfoveanu, 2002"

€ 4.000 – 6.000

Pe verso, semnat, datat și intitulat, cu negru, "Ilfoveanu, Saturnalii, 2002".

2002

152 | Marcel Iancu
1895, Bucureşti – 1984, Tel Aviv, Israel

Femmes nues | 1934
ulei pe carton, 50 × 70 cm, semnat dreapta jos, cu negru, „Janco"

€ 20.000 – 30.000

Proveniență:
colecția familiei Iancu.

Mihaela Janco a avut amabilitatea de a confirma autenticitatea acestei lucrări.

Opera este reprodusă în catalogul „Marcel Janco", Ed. Massada Ltd., Tel Aviv, 1982, la p. 66, sub titlul „ Femmes nues".

În 1930, Marcel Iancu (Janco) era la apogeul carierei sale. Tocmai se întorsese în România din Zurich, unde își efectuase studiile de arhitectură şi unde fusese unul din fondatorii grupului DADA Zurich, respectiv din Franța, unde lucrase ca arhitect pentru reconstituirea clădirilor din ruinele Primului Război Mondial. În România, alături de prietenul său Ion Vinea, a pus bazele revistei "Contimporanul", platformă pentru toate grupurile de avangardă din Europa. Alături de fratele său, Jules Janco, a pus bazele şi a lucrat ca architect modernist în cadrul firmei de arhitectură "Frații Iancu", punând bazele unei reputații internaționale, care persistă până azi. În acelaşi timp, a lucrat asiduu la unele din cele mai notorii lucrări de artă, expuse atât la Saloanele bucureştene, cât şi în galeriile şi muzeele din străinătate.
Lucrarea curentă înfățişează tinere femei nud, atractive, în postura de modele în atelierul artistului. Ele sugerează o aparentă încredere în propria frumusețe şi atractivitate; o lucrare rară ce transmite o stare de spirit, un joie de vivre, în vremuri prospere şi optimiste. (Michaela Mende Janco, nepoata artistului şi manager al Fundației Marcel Janco)

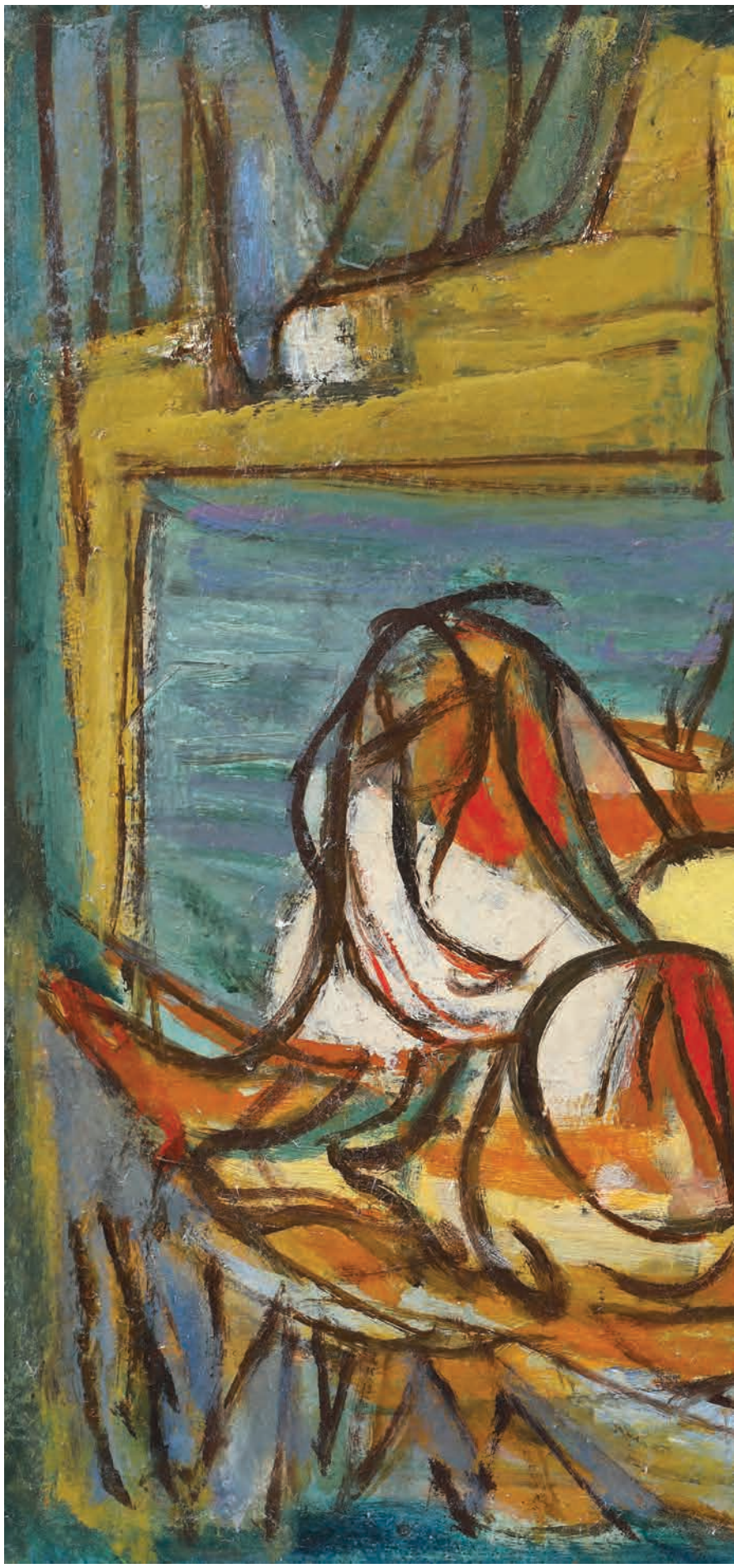

Johro

153 | Aurel Kessler
1900 – 1970

Nud | 1936
ulei pe pânză, 52 × 64 cm, semnat și datat stânga sus,
cu brun, „aurel Kessler, (1)936"

€ 1.500 – 2.500

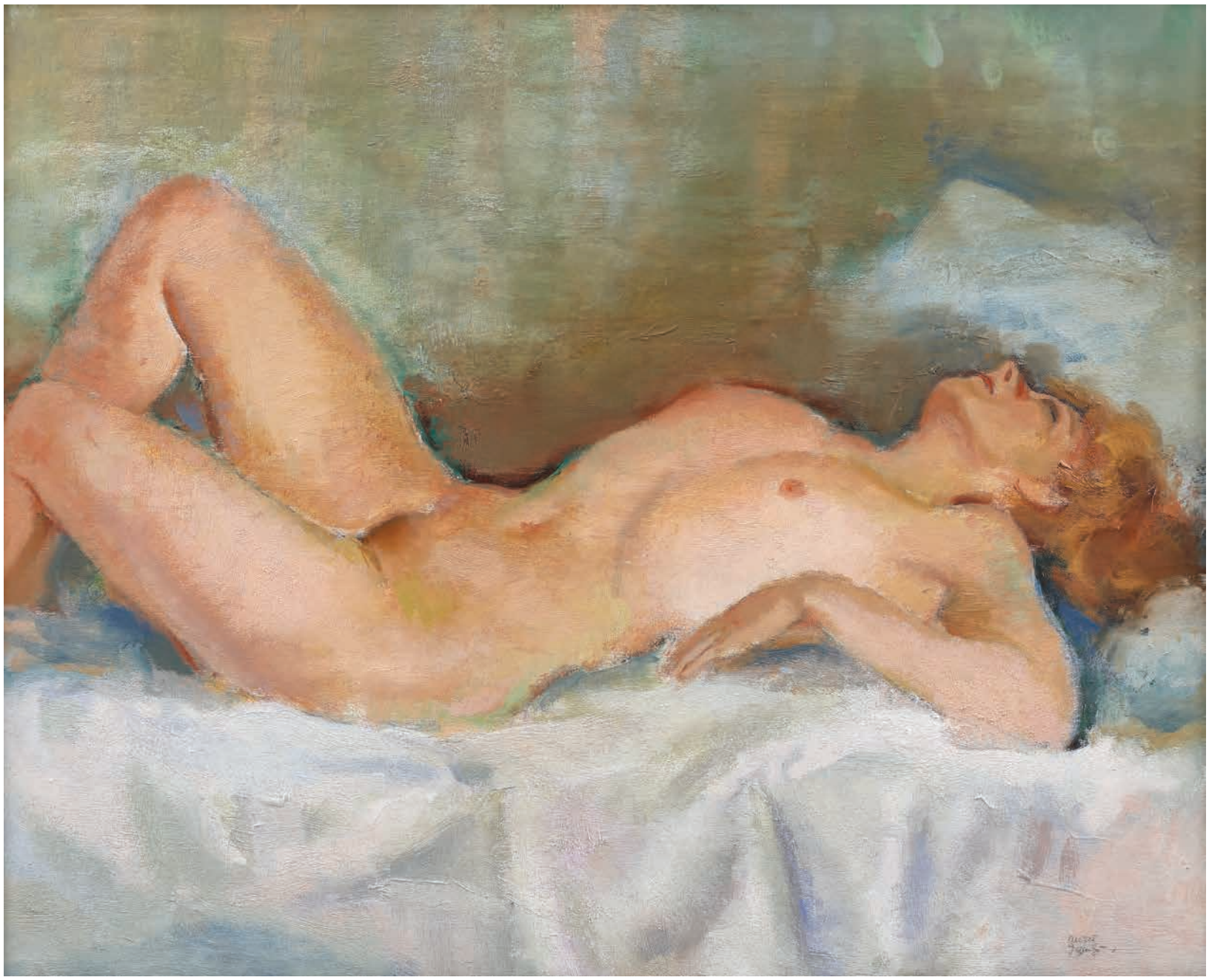

154 | Aurel Jiquidi
1896, București – 1962, București

Nud pe divan
ulei pe placaj, 55 × 69 cm, semnat dreapta jos, în creion, "aurel Jiquidi"

€ 1.500 – 2.500

155 | Marcel Guguianu
1922, Bârlad, Vaslui – 2012, București

Elan
marmură, 82 × 19 × 27 cm

€ 6.500 – 8.500

Marcel Guguianu își face debutul ca sculptor în anul 1943, în cadrul Salonului Oficial. Atras încă de la începuturi de universul mitologiei greco-romane, artistul își marchează încă de pe atunci pornirile artistice, realizând în termenii săi o interpretare modernă a celebrei legende antice, „Răpirea lui Ganymede". Odată cu această operă, originalitatea pe care o aduce îl va face să fie perceput drept un modernist. Activitatea sa se va reflecta în opere de sculptură monumentală, ansambluri statuare sau busturi, lucrate în bronz și marmură, preferate de artist. Ionel Jianu declara: "Există sculptori care sculptează liniștea. Există sculptori care sculptează spațiul și alții violența. Marcel Guguianu sculptează tandrețea. El iubește marmura albă de Carpați, la fel şi pe cea cu nuanțele de mozaic ale Munților Pentelici. El evită planurile unghiulare, dure, tăietoase pentru a privilegia curbele lente şi sinuoase, suprafețele uniforme, continue, fluide pe care lumina alunecă în mângâieri imperceptibile. Umbrei, el îi preferă lumina. Contrastelor frapante, armonia. Construcțiilor rigide, compoziția cu rezonanțe muzicale, poetic. Sculpturile lui Marcel Guguianu nu se odihnesc pe soclurile lor. Ele se detaşează de acestea şi se înalță într-o dinamică lentă a ascensiunii. Ele sunt suple şi improbabile asemenea plantelor în plina creștere."

156 | Jules Perahim
1914, București – 2008, Paris

Călătorie
creioane colorate pe hârtie, 35 × 56 cm

€ 1.000 – 1.600

157 | Pal Fux
1922, Salonta, Bihor – 2011, Ierusalim

Secretul | 1976
ulei pe pânză lipită pe carton, 29 × 36 cm, semnat și datat dreapta jos, cu gri, „FUX, (19)76"

€ 500 – 800

Născut în Transilvania, Pal Fux își va desfășura studiile de artă la Budapesta, între anii 1940–1943, alături de profesorii Sándor Bortnyik și Aurél Bernáth, urmând o perioadă de doi ani de lagăr, petrecuți în Polonia. Începând cu anii 1945 însă, Pal Fux se evidențiază ca grafician și ca ilustrator de carte și periodice, iar mai târziu, între 1955 și 1971 artistul se orientează spre lumea teatrului, în cadrul Teatrului de Păpuși din Oradea, unde desfășoară mai multe proiecte. Mai târziu, în 1971, anul emigrării sale în Israel, Pal Fux își reia activitatea de artist, remarcându-și prezența la manifestări precum Expoziția „The Sea", de la Haifa din anul 1975, primind premiul I. Tot în acest an, artistului i se acordă Nordau Prize for Art, fondat de Organizația Mondială a Evreilor Maghiari în colaborare cu Organizația Israelită a Imigranților Maghiari.

158 | Alexandru Istrati
1915, Dorohoi – 2001, Paris

Compoziție abstractă | 1971
ulei pe pânză, 80 × 100 cm, semnat și datat central jos,
cu negru, „A. Istrati, (19) 71"

€ 2.500 – 3.500

Dupa stabilirea în Franța în 1947, Istrati își începe ascensiunea pe scena avangardismului postbelic. Stilul său radical începe să devină apreciat încă din 1948, când expune la Salon des Superindépendants. Ulterior câstigă numeroase premii, printre care şi premiul Kandinsky în 1953, care îl va face pe Alexandru Istrati un membru recurent al numeroaselor manifestări artistice de la Paris, făcând parte chiar din comitetele unor saloane importante precum Salon d'Octobre, Salon Comparaison şi mai ales al celebrului Salon des Réalités Nouvelles. Este totodată un exponent aclamat al grupării Abstraction Lyrique, miscarea europeană echivalentă abstract-expresionismului american, în care reuşeşte să surprindă prin forța stilului și a cromaticii sale cu totul dominante. Multe din lucrările lui Alexandru Istrati se regăsesc în colecții publice importante ca cele ale: Musée d'Art Moderne de la ville de Paris; Musée Nationale d'Art Moderne, Paris; Museo de arte Contemporaneo, Madrid; Kunsthalle Zurich. "Composition 1987" este o dovadă clară a forței picturale de care dispunea Istrati, prin puritatea cromaticii şi modul în care aceasta este folosită, dramatic răspândită pe întreaga suprafață a pânzei. Întreaga compoziție parcă se desprinde de perspectiva bidimensională, asemenea unui performance gestual care dă naştere unui obiect sculptural vivid.

159 | Ion Pacea
1924, Horopani, Macedonia – 1999, Bucureşti

Vas cu flori
ulei pe pânză, 54 × 44 cm, semnat stânga jos, cu negru, „pacea"

€ 1.000 – 1.800

160 | Ion Pacea
1924, Horopani, Macedonia – 1999, Bucureşti

Case la 2 Mai
ulei pe carton, 49 × 72 cm, semnat stânga jos, cu negru, „pacea"

€ 1.200 – 1.800

161 | Samuel Mützner
1884, Bucureşti – 1959, Bucureşti

Primăvară la Balcic | 1933
ulei pe carton, 32,5 × 41 cm, semnat și datat stânga jos, cu negru, „S. Mutzner, (19)33"

€ 2.500 – 3.500

Opera a participat la expoziția "Interbelicii și continuatorii", Muzeul Național Cotroceni, București, 2008.

162 | Francisc Gall
1912, Cluj – 1987, Paris

Port la Dieppe
guașă pe hârtie, 20,5 × 29 cm, semnat și localizat dreapta jos, cu roșu, „F. gall, Dieppe"

€ 800 – 1.200

163 | Iosif Iser
1881, București – 1958, Bucureşti

Plimbare prin Bois de Boulogne | începutul anilor '30
guașă pe hârtie, 61 × 50 cm, semnat dreapta jos, cu negru, „ISER"

€ 2.500 – 3.500

164 | Francisc Şirato
1877, Craiova – 1953, Bucureşti

Peisaj din Balcic
ulei pe carton, 45 × 53 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „Sirato"

€ 12.000 – 18.000

Practicant al picturii de șevalet, în cadrul căreia regăsim genuri ca scena de grup, natura moartă, autoportretul, scena de interior sau peisajul, Francisc Șirato se dovedește un adevărat artist al realității, realitate de care nu se va îndepărta niciodată și care îi va rămâne cel mai loial izvor de inspirație. În ceea ce privește peisajul, cu care își face debutul începând cu anii '20, acesta va deveni o nouă sursă de explorare, elaborat în preajma naturii nelimitate. Practicat la Balcic, pe care avea să îl descopere în vara anului 1933, prin camaradul Tonitza, care îi împărtășise entuziasmul său asupra acestui tărâm, peisajul dobrogean va constitui pentru Șirato o adevărată revelație, oferindu-i paletei sale o viziune nouă, luminoasă. Balcicul devenea astfel un ambient potrivit de explorare a artistului preocupat de studiul luminii și a umbrei, care îi vor oferi noi lecții. Pentru lucru va prefera momente predilecte ale zilei – orele după-amiezilor limpezi sau în apropierea amurgului. Îl vor inspira marea, țărmul, zidurile, cafenelele turcești, ulițele prăfoase, moscheea, minaretul, motive pe care le va transpune pe parcusul călătoriilor sale în lucrări precum: „Timp noros la Balcic", „Primăvară după ploaie", „Timp ploios la Balcic", „Scară la Caramitti", „Moschee din Balcic", „Peisaj cu moschee", „Minaret". (G.M.)

Bibliografie:
Oprea Petre, „Francisc Șirato", Muzeul de Artă al R.P.R., București, 1965.
Ispir Mihai, „Șirato", Ed. Meridiane, Sibiu, 1979.
Păuleanu Doina, „Pictori români la Balcic", Ed. Monitorul Oficial R.A., București, 2012.

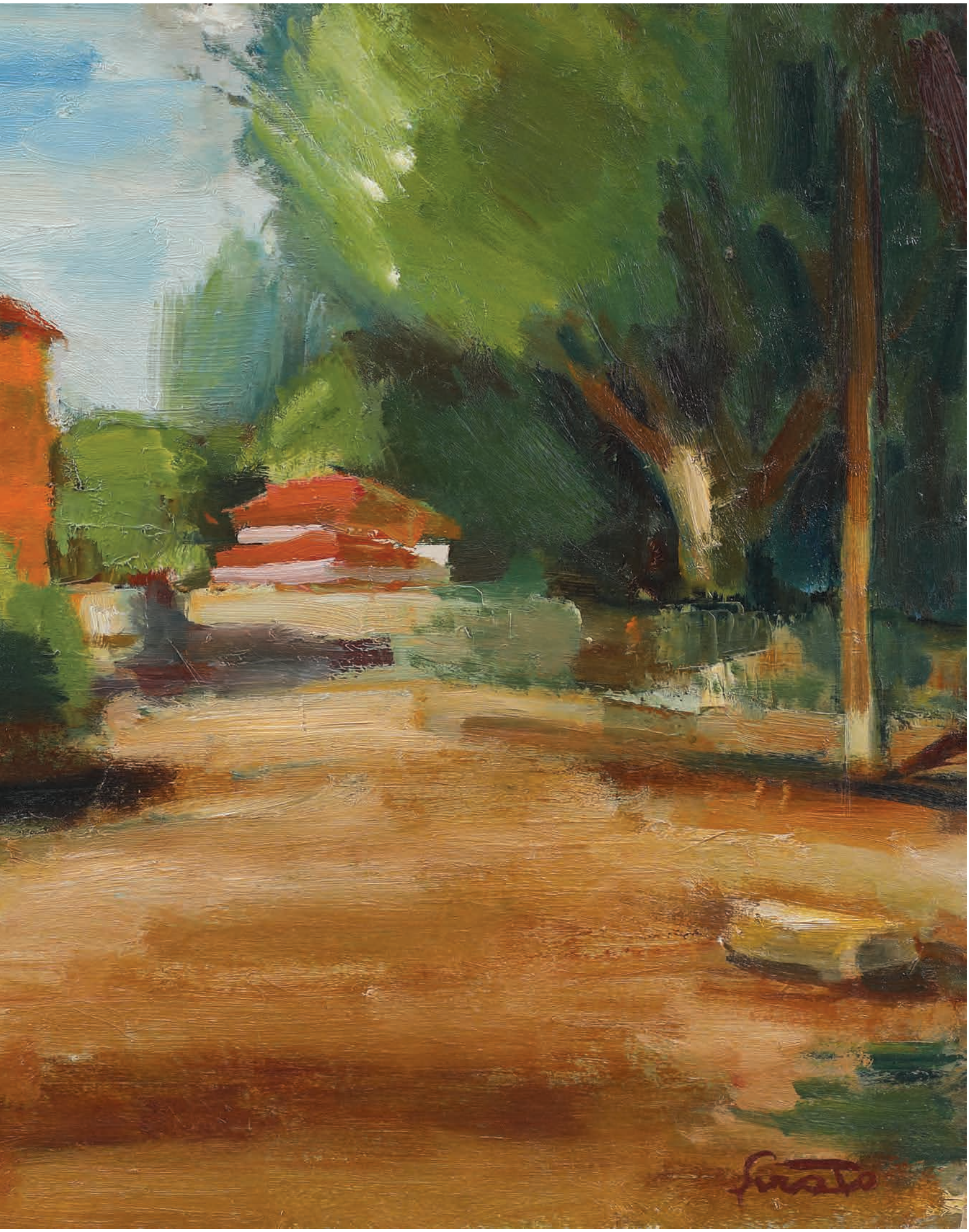

165 | Samuel Mützner
1884, Bucureşti – 1959, Bucureşti

Terasă la Balcic | 1938
ulei pe pânză lipită pe carton, 65 × 50 cm, semnat și datat dreapta jos, cu negru, „S. Mützner, 1938"

€ 6.000 – 9.000

Anul 1924 marchează în biografia lui Samuel Mützner descoperirea acelui oraș de pe litoralul românesc ce avea să îi acapareze aproape întreaga producție artistică interbelică prin farmecul și pitorescul său. Balcicul zenital, Balcicul turcilor și al tătarilor, Balcicul Reginei Maria, în fapt Balcicul artiștilor avea să devină, începând cu acel an, o a doua casă și pentru proaspăta familie Mützner – Samuel se căsătorea cu Rodica Maniu în cursul anului 1923. Pictorul a simțit o deosebită atracție pentru peisajul acestor locuri, unde lumina puternică şi natura aridă îi aminteau acestuia de poezia Orientului cunoscut cu ani în urmă. În ciclul de lucrări dedicate Balcicului, Mützner ne oferă tot ce este mai de valoare în peisagistica sa, descoperind un ambient ideal pentru explorarea luminii şi a efectelor acesteia. "Un pictor al Balcicului", cum a fost numit de colegii de breaslă, Mützner evocă acea notă definitorie pentru întreg ciclul, cu modificări evidente în raportul dintre formă şi culoare, îndepărtându-se treptat de preceptele impresionismului. Pictând vară de vară pe malurile Mării Negre, atras mai mereu de efectul marin, Mützner se aventurează uneori și în compoziții ce narează peisajul arid și colinele golașe ale orășelului marin, uitând parcă de atracția golfurilor inundate de lumină și definite de întinderea de apă .

Bibliografie:
ANDREESCU, Viorica, "Samuel Mutzner", Ed. Meridiane, 1974

S. Mützner 1938

166 | Iosif Iser
1881, București – 1958, București

Odaliscă cu șalvari albi | 1935
guașă vernisată pe hârtie lipită pe carton, 73,5 × 52 cm,
semnat și datat stânga jos, cu negru, „ISER, (19)35"

€ 7.000 – 12.000

167 | Constantin Artachino
1870, Giurgiu – 1954, Bucureşti

Uliță dobrogeană
ulei pe pânză, 60 × 45 cm, semnat dreapta jos, cu negru, „C. Artachino”

€ 1.500 – 2.500

168 | Ion Țuculescu
1910, Craiova – 1962, București

Peisaj din Brănești | 1940
ulei pe pânză, 50 × 61 cm, semnat și datat stânga jos, cu negru, "I. Țuculescu, (19)40"

€ 15.000 – 25.000

Începând cu anii '40, pictura lui Ion Țuculescu va cunoaște notabile transformări. Un prim aspect este legat de consistența pastei pe care o va reduce evident. Un altul este legat de temele tratate, în această perioadă artistul începând să își aleagă atent subiectele- cum este cazul peisajelor, respectând spiritul locului, pe care îl convertește într-un lait-motiv interior. Noile transformări ale artei sale se fac remarcate în cadrul unei importante serii de peisaje, realizate în perioada 1940-1943, când peisajele sale se vor înscrie pe linia influențelor expresioniste, în unitate cu influențele impresioniste și cele post-impresioniste. Paleta sa de asemenea va cunoaște certe transformări, universul său rămânând realist iar imaginile capătând noi expresii.

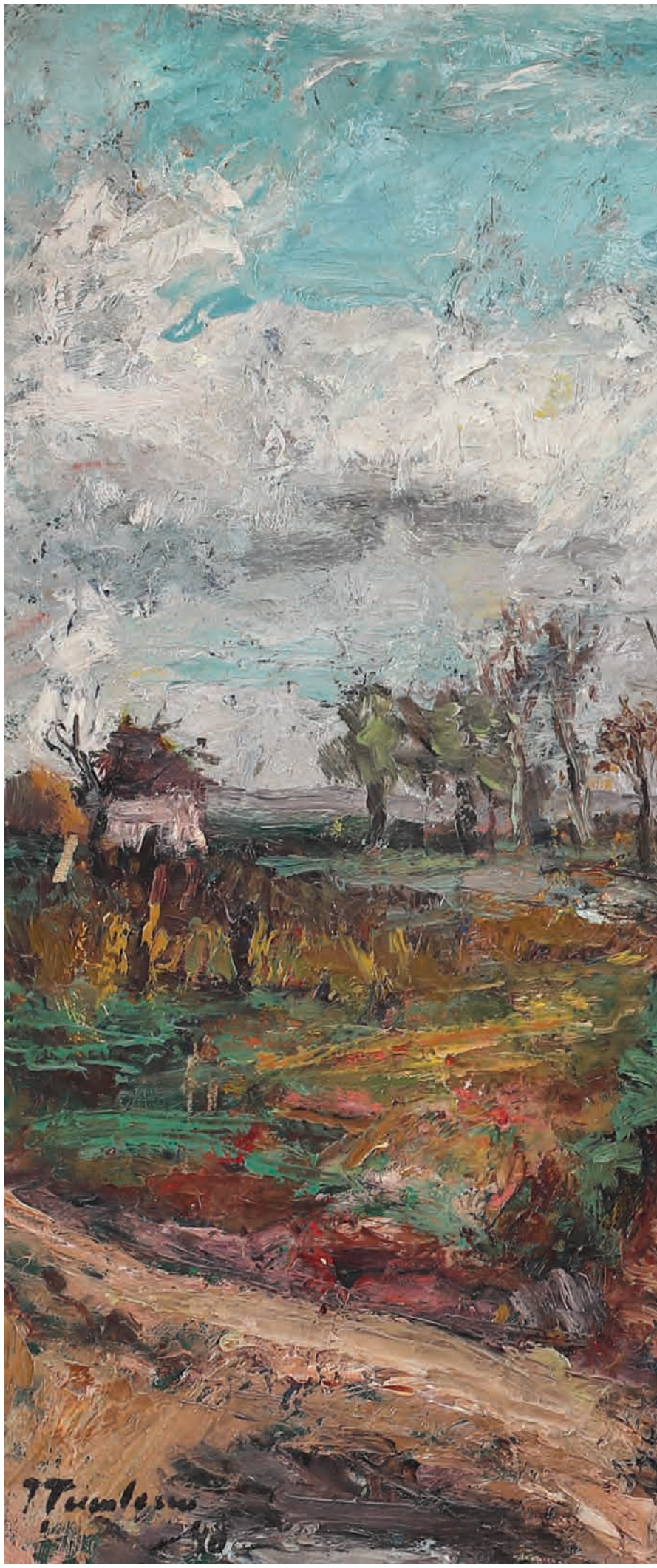

169 | Gheorghe G. Vânătoru
1908, Oltenița, Călărași – 1983, București

Panorama Odobești
ulei pe carton, 31,5 × 41 cm, semnat dreapta jos, cu alb, "Gng. V"

€ 1.000 – 1.800

170 | Dem Iordache
1905, Drăguşeni, Galați – 1982, Bucureşti

Iarnă în București
ulei pe pânză, 58 × 66 cm, semnat stânga jos, cu negru, „Iordache"

€ 900 – 1.500

171 | Dem Iordache
1905, Drăguşeni, Galați – 1982, Bucureşti

Veneția
ulei pe carton, 54 × 61 cm, semnat stânga jos, cu roșu, "Iordache"

€ 900 – 1.500

172 | Nicolae Tonitza
1886, Bârlad – 1940, Bucureşti

Zorele | 1927–1928
ulei pe carton, 31 × 40 cm, semnat stânga sus, cu roșu, "Tonitza"

€ 20.000 – 30.000

Opera a participat la expoziția "Tonitza și geniul copilăriei", Art Safari București, 2019.

Pe verso, studiu pentru "Peisaj la Mangalia", cca.1927.

173 | Octavian Angheluță
1904, Brăila – 1979, București

Ulcior cu brânduşe | 1941
ulei pe carton, 48,5 × 60,5 cm, semnat și datat stânga sus, cu negru, „O. Angheluță, (1)941"

€ 700 – 1.200

174 | Max Arnold
1897, Iaşi – 1946, Bucureşti

Panseluțe
ulei pe carton, 24 × 33 cm, semnat dreapta jos, în creion, „M. W. Arnold"

€ 1.200 – 1.800

175 | Petre Velicu
n. 1950, Bucureşti

Carnaval
acrilic pe pânză, 59,5 × 50 cm, semnat stânga jos, în creion, „P. Velicu"

€ 1.000 – 1.800

176 | Victor Feodorov
1897, Odessa – 1948, Norilsk, Rusia

Golf la Balcic | 1930
ulei pe carton, 50 × 69,5 cm, semnat și datat dreapta jos, cu negru, „V. Feodorov, 1930”

€ 800 – 1.200

177 | Horia Damian
1922, București – 2012, Paris

Cosmogonie | 1960
ulei pe pânză, 162 × 130 cm, semnat și datat dreapta jos, cu brun, „DAMIAN, (19)60"

€ 8.000 – 15.000

Horia Damian a părăsit România în 1946, într-o perioadă de profunde transformări sociale și politice, îndreptându-se spre Paris, capitala artelor. În cadrul unei vizite la Galeria Stadler, în 1968, Yves Klein îi declară lui Horia Damian: "Dacă aș avea doar un sfert din talentul tău, aș fi stăpânul lumii". Într-adevăr, artistul care a suscitat comentarii implicate din partea lui Dali, atenția cordial a lui Bunuel sau Fernand Leger, ne dă de gândit prin creația sa. Filosofia ascunsă în lucrările lui Horia Damian aduc în discuție ce se pierde atunci când se câștigă ceva, provocările simțurilor, moartea, somnul, visarea sau destinul. Lucrarea curentă este ea însăși o dilemă asupra materialității și a culorii, un microcosmos amintind de templurile religioase solemne. Un cosmos fără timp și spațiu, o rugăciune închinată unei Voințe unice, creatoare, lucrarea "Cosmogonie Mare" are arhitectura proprie delimitată prin grosimile reliefate, trădând orientarea de arhitect a artistului. Horia Damian este arhitectul unui univers propriu, atemporal, aspațial, un refugiu impregnat de culoare și materialitate.

178 | Ion Alin Gheorghiu
1929, Bucureşti – 2001, Bucureşti

Madonă | 1990
ulei pe pânză, 146 × 130 cm, semnat și datat dreapta sus, cu negru „GHEORGHIU (19)90"

€ 8.000 – 12.000

Cu o pictură aproape unitară ca stil, alcătuită din compoziții, naturi moarte, peisaje sau portrete, artistul Ion Alin Gheorghiu crează o artă contemporană, exprimată într-un limbaj modern de idei și sentimente. Astfel, tendințele sale artistice sunt predispuse spre a crea imagini unitare, concentrate în volume, ce ocupă de cele mai multe ori centrul imaginii. Cu un limbaj estetic propriu, Ion Gheorghiu este astăzi unul dintre pilonii artei postmoderne românești. Ciclurile picturale și sculpturale realizate în cei aproape 50 de ani de carieră urmează coordonate estetice excepționale: expresionismul anilor '60, grădinile suspendate sau seria Arcimboldo.

179 | Theodor Pallady
1871, Iaşi – 1956, Bucureşti

Frunze de mimoză în vas alb | mijlocul anilor '30
ulei pe pânză lipită pe carton, 66 × 55 cm, semnat lateral dreapta, în creion, „TP"

€ 25.000 – 35.000

Opera a participat la expoziția "Valori artistice reprezentative din colecții bucureștene", Muzeul Colecțiilor de Artă, București, 2002.

Opera a participat la expoziția "Capodopere ale picturii românești, între academism și modernism", Galeria de Artă Grimberg, București, 2013.

Reprezentant al picturii românești interbelice, Theodor Pallady este creatorul unei unei opere în intimitatea căreia nu se poate pătrunde decât după prealabile reculegeri și concentrări. Format la Paris, sub influența scrierilor lui Baudelaire și a simbolismului, Pallady va oferi picturii românești un nou impuls de exprimare, sincronizând-o cu viața literară și artistică occidentală, pe care o va îmbogăți cu motive ale lumii urbane. Universul artei sale va cuprinde sfera mediului intim, al unei vieții cotidiene plină de sensuri, tinzând către acorduri ce au efect străin structurilor opulente, configurându-se astfel într-o lume de frumuseți spiritualizate. Fidel transfigurării realității, artistul nu părăsește universul diurn, arta sa nedepărtându-se de fondul realului, chiar dacă aspiră spre lumea abstractă a ideilor. Abordând un număr tematic redus – peisaje, nuduri, interioare, naturi moarte, autoportrete sau flori, artistul își îmbogățește creația cu noi emoții, dispuse în aranjarea obiectelor, în echilibrul formelor și în ritmul culorii. Intim implicat în tehnica meșteșugului său, precum și în alcătuirea arhitecturală a compoziției, a coloritului, a ritmului și a atmosferei, Pallady va fi un original interpret al materialului. Predilect al uleiului, artistul va converti acest material în interpretări temperate, stinse, mate. În ceea ce privește florile, frecvent remarcate în repertoriul său, de diferite specii și nuanțe – lalele, crizanteme, brândușe, toporași, cârciumărese, flori de soc sau narcise – acestea iau parte la alcătuirea unor compoziții complexe, unde cotidianul, intimul și obiectele familiare își dezvăluie misterul, transfigurându-se. (G.M.)

Bibliografie:
Șorban Raoul, Theodor Pallady, Ed. Meridiane, București, 1975
Jianu Ionel, Pallady, Ed. Căminul Artei, București, 1944

180 | Nicolae Tonitza
1886, Bârlad – 1940, Bucureşti

Nud văzut din spate | mijlocul anilor '30
ulei pe carton, 50 × 30 cm

€ 10.000 – 16.000

Provenienţă:
colecția istoricăDr. Anamaria Roth şi Dr. Edgar Nicolau.

Nudul feminin poate fi citit în istoria artelor românești pe mai multe canale vizuale, pornind de la sfârșitul secolului al XIX-lea și parcurgând creația unui număr relativ restrâns de artiști ce au abordat cu succes subiectul. Tonitza este fără îndoială unul dintre cei mai apreciați pictori ai nudului și poate fi plasat chiar în top. Evidența acestui fapt poate fi argumentată în special prin receptarea operei sale în epocă, când nudurile sale, fie cele adolescentine, intime, fie cele târzii, cu senzualele tătăroaice, reprezentau apogeul genului în epocă, la mare „bătaie" cu uleiurile lui Camil Ressu sau ale lui Iser. Începând cu 1926 tema nudului revine frecvent în operele lui Tonitza. De altfel la prima expoziție a Grupului celor Patru, din 1926, expunea "Nud în iatac", lucrare apreciată printre mai numeroasele portrete de copii prezente. Desenul, tehnica pe care și-a perfecționat-o de-a lungul colaborării cu diverse reviste pentru care a lucrat satiră socială, este cel care susține forma în cazul nudului. Pictorul a ajuns treptat la armonizarea elementelor constructive ale acestei teme, forma și culoarea. Modelele sale preferate erau soția, fiicele, iar în ultima parte a carierei turcoaicele și tătăroaicele din Dobrogea. "Niciunde conștiinciozitatea profesională nu este mai intens pusă la încercare, ca în studiul nudului", scria pictorul. Lipsite de tridimensionalitate, desfășurându-și corporalitatea numai în plan, nudurile lui Tonitza, caracterizate de linia suavă, ondulată, prin care artistul reușește să sugereze feminitatea intrinsecă, capătă volum prin culoare. S-a vorbit despre linia lui Tonitza ca fiind influențată de Ingres ori de Modigliani. Cu toate acestea critica a identificat caracteristicile personale ale stilului său cum ar fi "caligrafia netă și fină", "carnația de o dulce și somnoroasă moliciune în tonuri de nuanța trandafirului palid, a ivoriului sau a sâmburelui de migdală." De altfel, pictorul preciza că problemele care îl preocupau erau "grația și culoarea", "grația va fi melodia ritmurilor liniare – iar culoarea: învăluirea simfonică în care va șerpui acea melodie." Miron Paraschivescu este cel care a asemuit, cel mai potrivit, torsurile lui Tonitza cu "niște viori vii". Specificitatea nudurilor create de Tonitza în anii '30 – înainte de "descoperirea" Balcicului – așadar în primii 2-3 ani, ne este oferită chiar de opera de față: nudul în natură, în fapt un tors de femeie, de cele mai multe ori pozând cu spatele la privitor, pe un fundal aparent vegetal.

Bibliografie:
BREZIANU, Barbu, "N.N.Tonitza", Ed. Academiei, București, 1967
BREZIANU, Barbu, "N.N.Tonitza", Ed. Meridiane, București, 1986
BREZIANU, Barbu, FORTUNESCU, Irina, "N.N.Tonitza. Corespondența", Ed. Meridianea, București, 1978
CIUCĂ, Valentin, "Pe urmele lui Tonitza", Ed. Sport-Turism, București, 1984

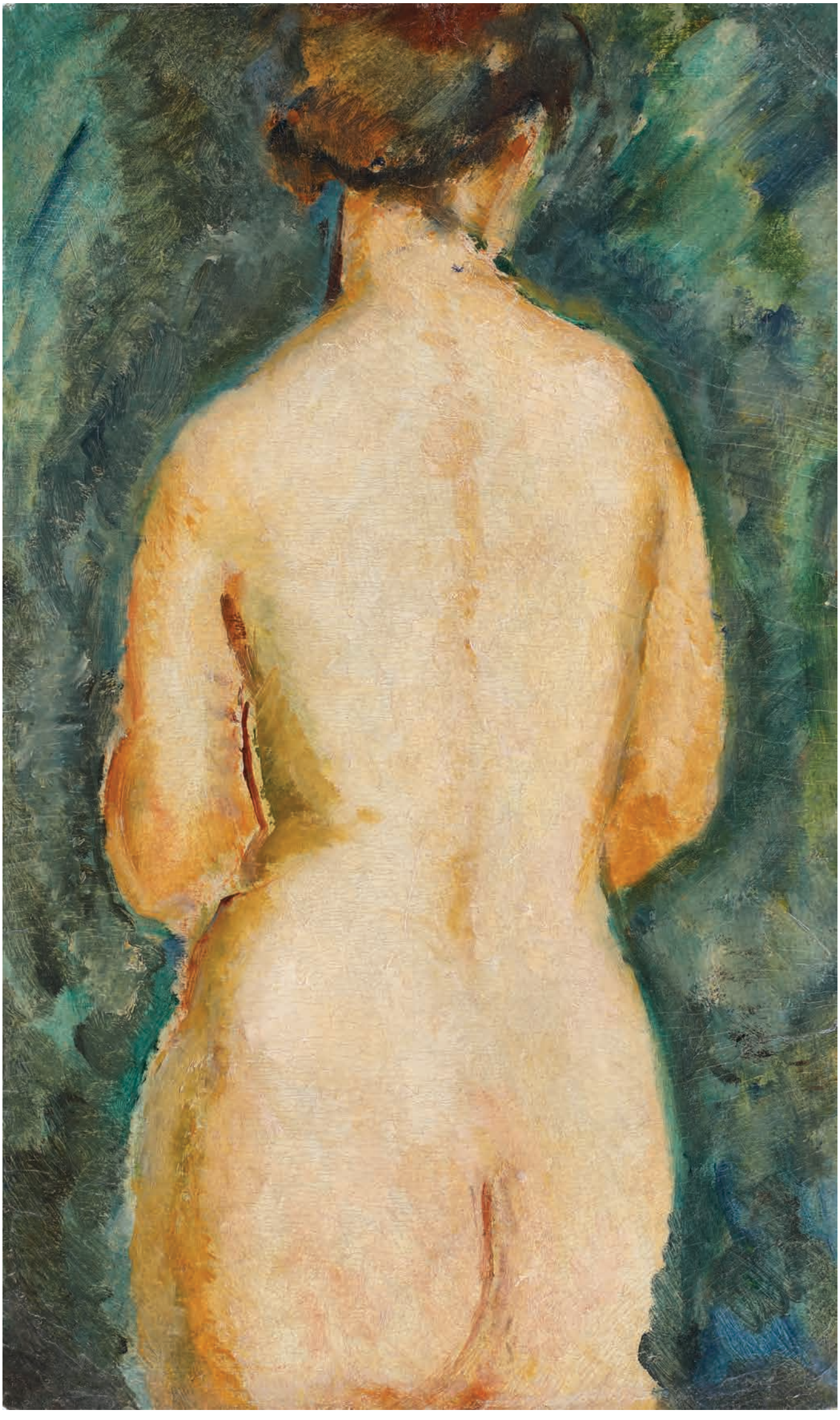

181 | Nicolae Vermont
1866, Bacău – 1932, București

Lectură
ulei pe carton, 65 × 47,5 cm, semnat dreapta jos, cu brun, "Nicolae Vermont"

€ 2.500 – 3.500

182 | Cicerone Popescu
1908, Vălenii de Munte (Prahova) – 1998, Giurgiu

Scenă de circ
ulei pe carton, 72 × 98 cm, semnat dreapta jos, cu negru, "Cicerone"

€ 1.000 – 1.800

183 | Eustațiu Stoenescu
1885, Craiova – 1957, New York

Întoarcerea de la târg | 1911
ulei pe pânză, 50 × 81 cm, semnat și datat stânga jos, cu brun, „E. Gr. Stoenescu, 1911"

€ 8.000 – 15.000

Opera este studiu pentru "Țigani la drum", astăzi la Muzeul de Artă Craiova, operă premiată la Salonul Oficial din Paris, 1911, cu Mențiune de Onoare.

Mediul artistic parizian din preajma lui 1900 a reprezentat, pentru acele generații de artiști ce au trăit, studiat și lucrat, una dintre cele mai prolifice perioade în care puteau cunoaște mediul artistic franțuzesc, în fapt european. Erau momentele în care și Eustațiu Stoenescu (avea doar 16 ani când ajungea ca student la Paris) intra în contact cu o atmosferă ce avea să îi modeleze începutul carierei, dar și personalitatea artistică de mai târziu. Debutul carierei și prima perioadă de creație a lui Stoenescu sunt definite de două direcții foarte importante: influența lui Nicolae Grigorescu cât și mediul artistic parizian și aura mentorului Jean Paul-Laurens. Între debutul din cadrul Société des Artistes Français cu "Supa populară" până în 1911, anul realizării operei de față, Stoenescu crea mai multe opere cu subiect campestru, strâns înrudite cu imaginarul grigorescian. În "Întoarcerea de la târg" recunoaștem celebra "Lae de țigani" a lui Nicolae Grigorescu, însă deja vedem individualitatea lui Stoenescu, adusă la suprafață și de anii petrecuți în saloanele pariziene.

Eustațiu Stoenescu, Țigani la drum (detaliu)
Muzeul de Artă Craiova

184 | Celine Emilian (Sevastos)
1898, Paris – 1980, București

Flori de câmp
bronz, 25 × 23 × 15 cm, semnat în spate, pe plintă, „Celine Emilian”

€ 700 – 1.000

Opera reprodusă în "Adevărul literar și artistic", anul XIX, nr. 927, noiembrie 1938.

Născută la Paris, într-o familie de intelectuali români, a frecventat cursurile Academiei de la Grande Chaumiere unde îl întâlnește pe Antoine Bourdelle, cu care a studiat în perioada 1920 – 1924. Sculptorul francez o remarcă și o invită să lucreze în atelierul său, colaborând la varii monumente și comenzi primite de acesta. În aceeași perioadă a lucrat la restaurarea basoreliefurilor de pe catedrala St. Remy din Rheims. A revenit o scurtă perioadă de timp în țară, timp în care a participat la Salonul Oficial din 1926, dar a fost rechemată la Paris de maestrul Bourdelle pentru executarea mai multor lucrări, majoritatea busturi, portrete de intelectuali francezi. În țară organizează în 1929 prima expoziție personală la Sala Ileana. Emilian se va împărți artistic între Paris și București, perioada interbelică găsind-o atât în expozițiile grupării Curentul Artistic, cât și în cele ale La Petite Entente des Femmes, la Paris. Expune atât la București, la Salonul Oficial (1926-1940), cât și la Paris, în cadrul Salon des Tuileries (1922-1939), și participă și la expozițiile internaționale reprezentând România atât la Bienala de la Veneția (1940), cât și la Barcelona (1936), dar mai ales la Expoziția Universală de la Paris din 1937 (cu două panouri decorative). Recunoscută în special pentru portretele excepționale, Emilian are astăzi opere în importante muzee și colecții europene (Tate Londra, Roma – Museo dell drama, Paris, Ecole normale de musique).

185 | Vasile Parizescu
1925, Braila – 2019, București

Iarnă la Snagov | 2014
ulei pe placaj, 46 × 50 cm, semnat, datat, intitulat și notat pe verso, cu negru, „V. Parizescu, 2014, Iarna la marginea râului Snagov, Ea natura o frumusețe tentantă ca o femeie"

€ 1.200 – 1.800

Proveniență:

colecția Vasile Parizescu.

186 | Gheorghe G. Vânătoru
1908, Oltenița, Călăraşi – 1983, Bucureşti

Sinaia | 1979
ulei pe pânză lipită pe PFL, 50 × 61,5 cm, semnat și datat dreapta jos, cu negru, „Gng. V, (19)79"

€ 2.500 – 3.500

187 | Samuel Mützner
1884, Bucureşti – 1959, Bucureşti

Peisaj de vară | 1950
ulei pe carton, 49,5 × 64,5 cm, semnat și datat stânga jos, cu negru, „S. Mutzner, 1950"

€ 6.000 – 10.000

188[F] | Nicolae Grigorescu
1838, Pitaru, Dâmbovița – 1907, Câmpina

Trandafiri sălbatici
ulei pe carton subțire lipit pe placaj, 42,5 × 60 cm, semnat dreapta jos, cu roșu, „Grigorescu"

€ 40.000 – 75.000

Provenienţă:
colecţia istorică dr. Leon Daniello (1898 – 1970).

Născut în 1898 la Budapesta într-o familie de grăniceri năsăudeni, studiază medicina la Budapesta şi la Cluj-Napoca, urmând specializări în bolile aparatului respirator la Viena, München şi Paris. A înfiinţat în 1926 primul dispensar din România şi unul dintre primele în Europa, activitatea sa împletind preocuparea pentru organizarea sistemului medical administrativ, cu cariera universitară. Dr. Daniello a rămas recunoscut ca fiind fondatorul pneumoftiziologiei româneşti. Colecţia Daniello cuprinde cele mai renumite nume ale picturii româneşti din acea perioadă, Nicolae Grigorescu, Ştefan Luchian, Gheorghe Petraşcu şi artişti ardeleni precum Aurel Ciupe, Romul Ladea sau Theodor Harşia.

Opera este reprodusă în catalogul colecţiei Daniello.

Opera este clasată în categoria Fond a Patrimoniului Naţional Cultural Mobil, prin ordinul ministrului culturii, 2039 din 27.01.2011.

Colecţionarul Leon Daniello.

Nicolae Grigorescu, Panseluțe
Musée de Beaux Arts d'Agen

Nicolae Grigorescu reprezintă cea mai valoroasă contribuţie a românilor la marea artă europeană de la sfârşitul secolului al XIX-lea." (George Oprescu) Grigorescu primeşte în 1861 bursa de studiu promisă de Mihail Kogălniceanu şi porneşte spre Paris, pe Dunăre. În martie anul următor este primit, prin concurs, la École des Beaux-Arts, unde este înscris până în septembrie 1863, însă rămâne în Franţa, cu excepţia câtorva călătorii, până în 1869, dată la care se stabileşte la Bucureşti. Perioada petrecută în Franţa a influenţat în mod fundamental orientarea sa artistică, sejurul la Barbizon având rolul unei şcoli pentru Grigorescu, ale cărei lecţii aveau să se regăsească, mai mult sau mai puţin, în întreaga sa operă. La Paris cunoaşte alţi artişti români veniţi pentru completarea studiilor sau stabiliţi acolo şi se împrieteneşte cu Constantin Stăncescu, elev al lui Tăttărescu, care îl familiarizează cu oraşul. Acesta îl convinge să se înscrie la cursurile pregătitoare ale lui Charles Gleyre (pe care le-a urmat până în 1862), când a fost admis la École des Beaux-Arts. În atelierul lui Gleyre a fost coleg, printre alţii, cu Auguste Renoir. Frecventează apoi atelierul lui Sébastien Cornu, reputat pictor de subiecte religioase şi istorice, realizate în spiritul unui clasicism academic. Acolo îi cunoaşte pe Charles de Laforce, Emmanuel Lansyer şi Alphonse Fournier, care îi devin prieteni. Până în vara anului 1863, continuă să studieze cu Cornu, dar profită mai mult de arta pe care o ofereau muzeele pariziene, pe care le vizitează deseori şi unde realizează copii după opere celebre ale lui Prud'hon, Géricault, Rubens, Rembrandt, Giorgione şi Salvador Rosa. Aceste opţiuni relevă oscilarea lui Grigorescu între două extreme, una de factură clasică, iar cealaltă romantică, semnificativă fiind copia pe care o execută după "Dreptatea şi Răzbunarea Divină urmărind Crima" a lui Prud'hon, pictor apreciat pentru stilul său neoclasic graţios. Mediul artistic parizian al perioadei era marcat de dezbateri ideologice în jurul abandonării ierarhiei genurilor şi a eliminării supremaţiei temelor istorice şi religioase, care au dus la dezvoltarea peisajului ca gen autonom. Încă din jurul anului 1850 critica de artă semnalase creşterea importanţei peisajului şi vorbea despre viziunea realistă sau naturalistă a unora dintre artiştii contemporani, precum Millet, Corot sau Courbet, care s-au remarcat prin preocuparea constantă pentru redarea naturii, a cerului şi a ţăranilor lucrând câmpul. Un an după sosirea lui Grigorescu la Paris, Manet avea să picteze "Dejunul pe iarbă", tablou care a provocat o mare agitaţie în mediul artistic al capitalei, ducând la crearea Salonului Refuzaţilor. În vara primului an al lui Grigorescu la Paris, 1862, ajunge la Barbizon, precum o dovedeşte o schiţă datată în acel an. Cu prilejul participării la celebrul "Concurs al copacului", pleacă într-o excursie de studiu în pădurea Fontainebleau, unde întâlneşte grupul de artişti stabiliţi acolo şi descoperă că lecţiile învăţate de la aceştia îi sunt mai utile decât cele de la academie. Printre cei care îi vor influenţa hotărâtor concepţia artistică sunt Corot, Diaz de la Peña, Dupré, Decamps, Daubigny, Charles Jacque, Huet, Millet, Troyon şi Rousseau, cunoscuţi drept "grupul pictorilor de la Barbizon". Va reveni regulat în satul de lângă Fontainebleau până în 1870, o fo- tografie de grup din 1869 arătându-l pe Grigorescu printre artiştii stabiliţi acolo. Lipseşte o perioadă, când, îndrăgostit de una dintre fiicele lui Millet, rămâne şi lucrează în Paris. În iulie 1863 părăseşte definitiv cursurile şcolii de arte pariziene, pentru a se alătura pictorilor ce se opuneau normelor academice şi căutau înnoirea artei. Până în 1864, an care marchează o pauză în şederea sa la Barbizon, când se întoarce în ţară, Grigorescu realizează peisaje în care se pot recunoaşte lecţiile învăţate de la Théodore Rousseau, Dupré sau Daubigny: predilecţia pentru lumina de asfinţit, preferinţa pentru perioada dintre vară şi toamnă, pentru genul de peisaj cu figuri umane, natura idilică şi raportul armonios dintre aceasta şi om. Revine în toamna aceluiaşi an, cu opţiuni estetice mai bine formulate, după ce lucrase numeroase studii realiste în timpul vizitei în ţară. În 1866, anul în care bursa sa ia sfârşit, revine în ţară în lunile de vară şi pictează la Dragoslavele şi la Rucăr, după obiceiul deprins din Franţa al lucrului în plein-air, peisaje şi portrete de ţărani. Întors la Paris, unde va rămâne pentru următorii doi ani, dă curs invitaţiei de a participa la expoziţia artiştilor de la Barbizon, organizată într-un pavilion de vânătoare. Tot în 1868, Grigorescu participă pentru prima dată la Salonul de la Paris, cu o lucrare intitulată "Jeune bohémienne", eveniment ce echivalează cu recunoaşterea sa internaţională. Urmează numeroase prezenţe la Saloanele şi Expoziţiile Universale de la Paris, Grigorescu câştigând tot mai mult aprecierea publicului şi atenţia colecţionarilor. Perioada Barbizon, dintre anii 1862 şi 1868, este una hotărâtoare în formarea artistică a lui Grigorescu, care a fost deschis către cuceririle impresioniste în pictură şi a

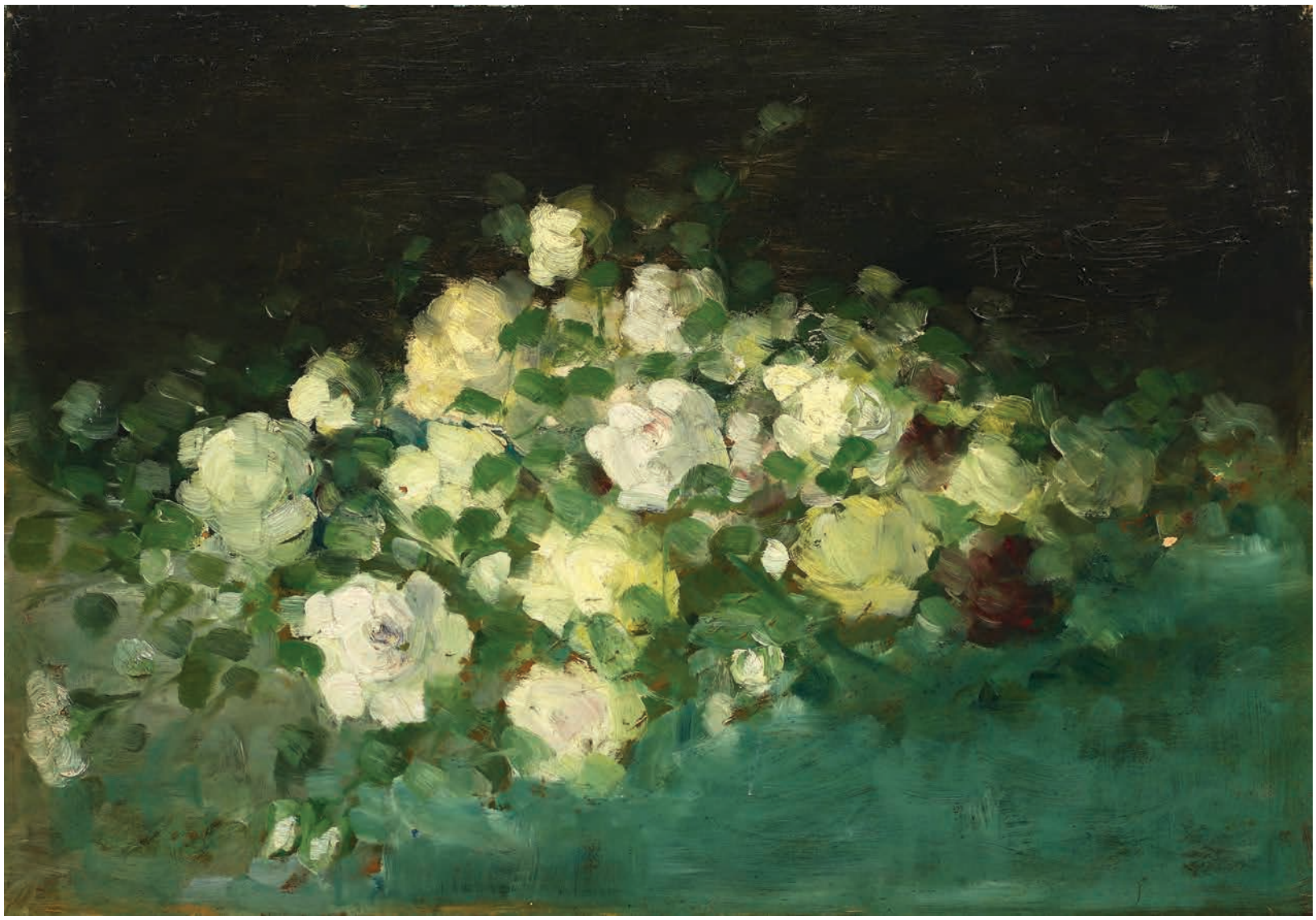

preferat pădurea de la Fontainebleau şi lecţiile pictorilor de la Barbizon în locul Academiei din Paris. Aspecte caracteristice Şcolii de la Barbizon s-au păstrat în opera sa, precum peisajele realizate în nuanţe luminoase, personajele integrate pictural în peisaj, preferinţa pentru instantaneu şi schiţă sau opţiunea pentru tuşele rapide, manifestându-se mai mult sau mai puţin limpede în întreaga sa creaţie. Cea de-a doua perioadă franceză a lui Grigorescu este considerată de către unii critici ca fiind cea cuprinsă între 1880 şi 1886, perioadă cuprinsă în faza maturităţii sale artistice. Lumina capătă o nouă însemnătate, fiind sursa contrastelor şi a semitonurilor, iar nuanţelor le sunt atribuite valori spirituale. Foloseşte tonuri puternice de culoare, tuşe luminoase aplicate rapid cu pensula sau cuţitul într-o pastă densă şi strălucitoare, care formează pete cromatice, carac- teristice pentru noua sa manieră picturală. A rămas întotdeauna fidel unei viziuni realiste, de felul celei a lui Manet, deşi a fost întotdeauna aproape de grupul impresioniştilor, urmărindu-le direcţia. Cu pictorii de la Barbizon a împărtăşit viziunea naturii interpretate realist, însă în cheie poetică, înţelegând să preia de la aceştia doar acele elemente care se potriveau temperamentului şi viziunii sale. Grigorescu a refuzat întotdeauna eticheta unei şcoli şi se recomanda ca pictor al naturii ţării sale şi al exemplelor admirabile ale peisagiştilor francezi. Alături de peisaje, opera sa cuprinde şi un bogat capitol dedicat scenelor cu personaje, portretelor şi naturilor moarte. Genul naturii statice a fost abordat de Grigorescu pe tot parcursul activităţii sale creatoare, concomitent cu celelalte preocupări ale sale, care au îmbogăţit, prin experienţa adusă, tablourile reprezentând flori, fructe sau vânat. George Oprescu explica ponderea acestora în creaţia artistului: "În tot decursul carierei sale, Grigorescu, în prezenţa unui vânat, a unor fructe sau flori, care îl atrăgeau prin forma şi coloritul lor, prin problemele ce puneau, în redarea exactă a senzaţiilor produse de fulgii păsării ori de părul unui iepure, de epiderma delicată a fructelor, de luciul mătăsos şi fermecător al petalelor, le aşternea, cu darul lui de colorist, pe pânză. Cele mai multe lucrări, rareori de mari dimensiuni (când erau destinate unei colecţii), erau oferite ca amintire unor prieteni: pansele, tandafiri, flori de nalbă, de răsură, ori de măr". Vânător pasionat pentru o vreme, mai ales în perioada în care străbătea pădurea de la Fontainebleau, Grigorescu picta la început vânat şi flori, într-o manieră marcată de influenţa maeştrilor olandezi, dar care avea să fie curând înlocuită de o manieră proprie. Tablourile cu flori ale lui Grigorescu au constituit un domeniu special între naturile sale moarte, istoria aprecierii lor fiind marcată de un eveniment petrecut la începutul carierei. În 1868, împăratul Napoleon al III-lea, vizitând expoziţia artiştilor de la Fontainebleau, achiziţionează pentru colecţia sa personală, alături de alte tablouri, o „Glastră cu flori", iar după alte surse şi pictura „O creangă de măr", opere ale artistului român. Faptul a fost consemnat de presa din ţară, care îl remarca astfel pe Grigorescu, ajuns atunci la vârsta de 30 de ani, printre primele dăţi, ca un talent care avea să îşi pună amprenta asupra dezvoltării picturii româneşti: opera "unui june artist român cumpărată de împăratul francezilor". Într-un articol semnat de un anume C. Stoenescu, evenimentul era detaliat: artiştii de la Fontainebleau, printre care a fost invitat să expusă şi Grigorescu, au organizat o expoziţie a picturilor lor, profitând de vizita împăratului şi a familiei sale la rezidenţa lor din apropiere. Vizitând expoziţia, împăratul a achiziţionat patru picturi pentru galeria sa personală din Tuilleries, printre care s-a aflat şi un tablou reprezentând nişte "glastre cu flori", realizat de artistul român. Încurajat, Grigorescu avea de atunci să participe mai activ la viaţa artistică pariziană. Grigorescu, un pictor al schimbărilor subtile ale naturii, care a reuşit să surprindă în peisajele sale variaţiile de lumină ce produc efecte de culoare şi să redea procesul de transformare permanentă a lucrurilor în natură, deprinsese o bună putere de concentrare prin exerciţiul picturii în plein air. Lucrul în aer liber, în faţa peisajului, presupunea pe lângă capacitatea de sinteză, aceea de a observa în amănunt variaţiile cromatice ale atmosferei şi ale fragmentului de natură ales. Cu experienţa meditaţiei în faţa peisajului, artistul se opreşte asupra obiectelor naturii statice pe care le consideră colţuri de peisaj şi pe care le tratează cu aceeaşi preocupare pentru schimbările de lumină, colorit şi materialitate. Tablourile sale din acest gen susţin vocaţia lui Grigorescu de pictor al naturii; el înţelege ritmurile sale interioare şi le exprimă în imagini cu structuri organice. Grigorescu se lasă de cele mai multe ori fascinat de florile primăverii, de florile de măr sau de cais, în care vede subiecte pentru realizarea unor armonii cromatice într-o gamă delicată.Vara, trandafirii deveneau motivul în care studia raporturile dintre culoare şi suprafaţă, exlorând în petalele lor proaspete şi catifelate, nuanţele naturii. În pictura „Trandafiri sălbatici", florile sunt reprezentate precum o zonă dintr-un peisaj, manunchiul de flori fiind parcă decupat dintr-un cadru mai larg. Nu sunt aranjaţi într-o glastră, ci lăsaţi dezordonat, să formeze o piramidă. În dispunerea florilor se poate constata opţiunea lui Grigorescu pentru reprezentarea unei naturi statice lipsite de rigorile impuse de academism genului, în care obiectele să se apropie mai mult de starea lor naturală, fără să fie supuse la ajustările specifice unui exerciţiu tehnic. Opera „Trandafiri sălbatici" este una caracterizantă pentru felul particular în care Grigorescu a tratat acest gen în arta românească, fiind primul care a adus principiile şi experienţa picturii de plein-air de factură impresionistă în pictura de atelier. Este preocupat aici de redarea nuanţelor florilor care, formează o paletă estompată de roz, crem şi galben, armonizată cu nuanţele de verde stins, turcoaz şi gri ale frunzelor şi spaţiului din jur. Un fundal întunecat scoate şi mai mult în evidenţă prospeţimea şi strălucirea florilor, care plasate într-un spaţiu nedefinit, sugerează că mai au încă rădăcini prin care circulă seva. Tuşele scurte, suprapuse, creează senzaţia vibraţiei subiectului, precum ar fi făcut-o o tufă de trandafiri pictată în grădină. Spaţiul atelierului îi dă însă ocazia să extragă un singur obiect, pentru a încerca să îi cunoască întreaga capacitate expresivă. Pictura atestă că viziunea lui Grigorescu în faţa naturii moarte era aceeaşi cu cea din faţa peisajului, florile de trandafiri asemănându-se cu altele din compoziţiile sale cu fete printre flori. Aici alege să ilustreze un fragment de natură în ce are acesta mai caracteristic, cu un profund simţ al realităţii şi imprimându-şi trăirea în faţa lui, astfel că „Trandafiri sălbatici" este o operă elocventă pentru concepţia şi stilul lui Grigorescu.

189 | Samuel Mützner
1884, Bucureşti – 1959, Bucureşti

Fereastră la Balcic | 1938
ulei pe pânză lipită pe carton, 61,5 × 50 cm, semnat și datat stânga jos, cu negru, „S. Mutzner, (19)38"

€ 7.000 – 12.000

Perioada în care Samuel Mützner a lucrat la Balcic se suprapune cu etapa de maturitate a creației sale artistice, caracterizată prin revenirea la unele dintre aspectele practicii impresioniste deprinse la Giverny și în special la spiritul imprimat de aceasta. Mützner pictează la Balcic ani la rând, între 1924 și 1940 (moment când România pierde Balcicul), realizând o serie de pânze care îl consacră drept pictor al acestui loc. Împreună cu soția sa Rodica Maniu, Mützner și-a ridicat o casă cu terasă cu petunii, revenind vară de vară pe litoralul Cadrilaterului. Cei doi se alăturau boemei artistice care se stabilea în Balcic, odată cu anotimpul cald, atrasă de lumina strălucitoare, pitorescul reliefului și al arhitecturilor și exotismul oriental al locuitorilor. Golful cu migdali, tătăria, dealurile cretoase și golful solar aveau să devină subiecte de interes plastic pentru Mützner, pânza de față fiind una dintre acele realizări extraordinare, grăitoare pentru stilul Coloniei, dar mai ales pentru picturalitatea atât de specială a lui Samuel Mützner.

190 | Nicolae Tonitza
1886, Bârlad – 1940, Bucureşti

Acoperiș la Balcic (Casa pescarului) | cca. 1934
ulei pe carton, 40 × 30 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „Tonitza"

€ 18.000 – 25.000

Pe verso, intitulată ograf, "Casa pescarului".

În cadrul expoziției Grupul Șirato-Tonitza-Han din anul 1934, Tonitza expunea două compoziții intitulate "Căsuța pescarului". Până astăzi doar una dintre acestea ne era cunoscută, și anume cea din colecția istorică av. Solacolu, reprod. în "Tonitza", Ionel Jianu, 1945.

Opera a participat la expoziția "Tonitza și geniul copilăriei", Pavilionul Muzeal, Artsafari, 2019 și este reprodusă în catalogul expoziției la pag. 267.

Nicolae Tonitza, Căsuța pescarului
colecția istorică av Solacolu

Anul în care Nicolae Tonitza descoperea insolitul oraș al sudului dobrogean era și anul în care bârlădeanul pierdea unul dintre cele mai apropiate suflete, pe cel mai vechi și bun prieten și coleg de breazlă, Ștefan Dimitrescu. "... Când telegraful mi-a vestit ruperealui veșnică de lângă noi, am rămas fulgerat în fața celei mai idioate isprăvi.....Scriu aceste rânduri în fantasticul oraș dobrogean, în care Fănuță, anul trecut de-abia zburdase, ca un copil, în soare, neștiutor de ceea ce-l pândește, pervers, anul ce vine. Am cutreierat pe aici curțile tăinuite, toate cărăruile umbrite, toate falezele capricioase și fierbinți, după indicațiile bunilor lui prieteni, turcii, care l-au urmărit cu dragoste, pas cu pas, prin peregrinările lui de pictor. Am călcat pe urmele lui singur, trist, în evlavie..." . Sunt unele dintre gândurile ce ni-l prezintă pe pictor în fața naturii așa cum cum sufletul și viața îi comandau, și cum de astfel, în diverse circumstanțe, toată existența lui a creat.

Atras de îndemnurile prietenilor, Dimitrescu și Șirato, Tonitza descoperea la rândul lui malurile fierbinți ale unei civilizații balcanice, atât de îndepărtate și pitorești prin civilizație, dar totuși atât de profund autohtone prin umanitate. Peisajele dezumanizate ale perioadei imediat următoare anului 1933, distinse de purtarea doliului spiritual, sunt transpuse în declarații de subordonare în fața orașului, "mult mai fin, mult mai tandru, mult mai irizat". Lipsa decorativului din vizualul imediat îi provoacă lui Tonitza o desconsiderare temperată asupra artei înaintașilor lui, ce pictaseră Balcicul prea pitoresc, prea inedit, căutând mereu "brutalitatea" facilă. Desigur că Balcicul a exercitat asupra sa aceeaşi fascinație, precum asupra celor mai mulți artişti ai perioadei. S-a întors mereu acolo, simțind că de acel loc se leagă închegarea concepțiilor sale artistice şi decelarea stilului său original în pictură. Tonitza spunea în acest sens: „Am sentimentul intim că Balcicul acesta ori mă va prăbuşi ori mă va înălța acolo unde nici eu singur nu visasem."

De-a lungul celor 5 ani petrecuți în "Colonia" de la Balcic, Tonitza va crea, în paralel, atât tipologia omului, etnicul local, păstrător al secretelor orientale, cât și tabloul complet al locului, în adevărate vederi artistice. Cafenelele, casele prăfuite, bragageria, florăria, geamia și cimitirele sunt pictate în lumina soarelui dobrogean, în acea atmosferă tipică, exotică pentru orășean.

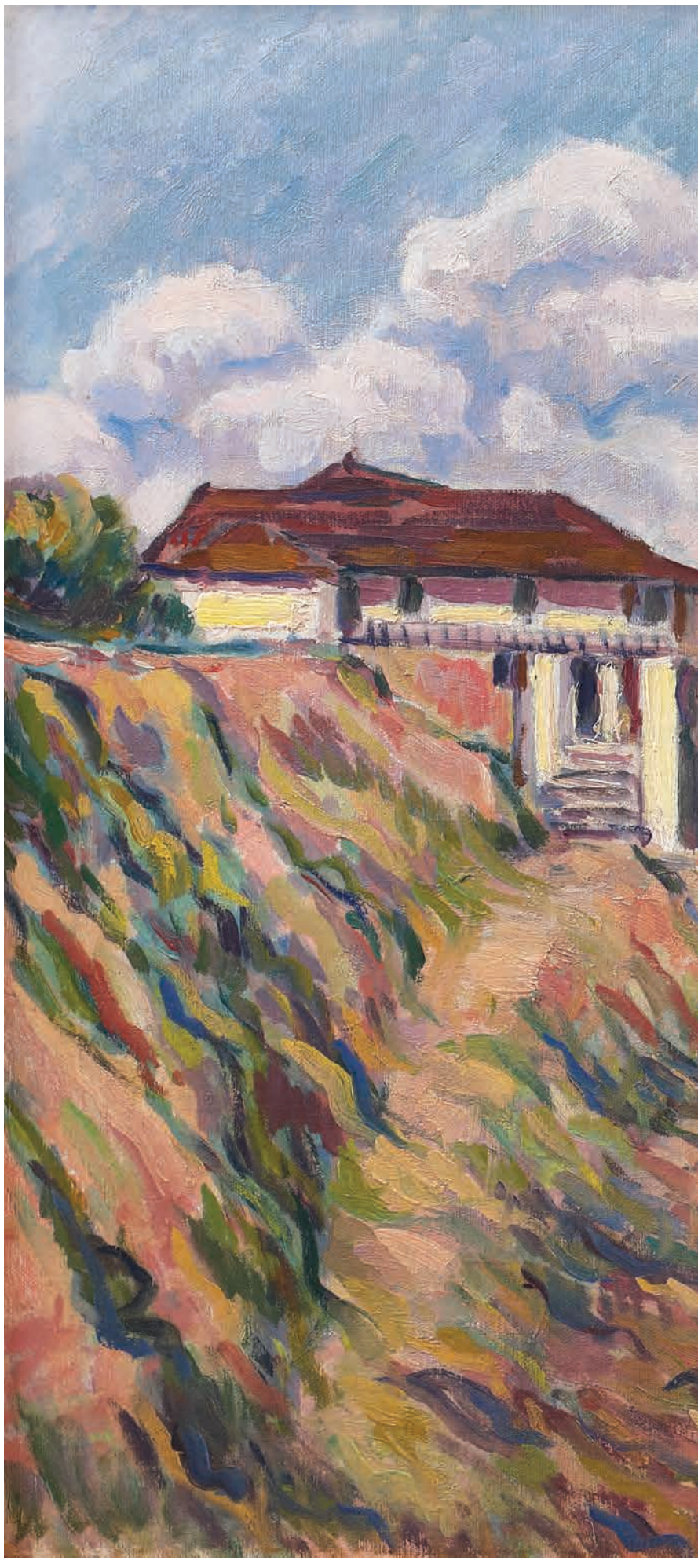

191 | Nicolae Dărăscu
1883, Giurgiu – 1959, Bucureşti

Port Grimaud | cca. 1914
ulei pe pânză, 50 × 66,5 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „N. Dărăscu"

€ 15.000 – 25.000

Atracția lui Nicolae Dărăscu pentru peisajul marin a fost direct legată de interesul acestuia față de stilul impresionist, stil care i-a definit cariera. Încă de la începutul carierei, Dărăscu s-a arătat interesat de lecțiile impresionismului și neo-impresionismului, atât din pânzele lui Monet, cât mai ales din operele lui Signac sau Seurat. Astfel, pe parcursul perioadei petrecute în golfurile din preajma Saint-Tropez-ului sau a Grimaud-ului, între 1908 și 1913/1914, compoziția dărăsciană a progresat, tușă cu tușă, spre o creație postimpresionistă a unui colorist desăvârșit. Prin voluptatea picturii în stil (neo)impresionist, coordonată și de atracția pentru mediul acvatic și caracterizată de divizionismul cromatic, pictorul va realiza un ciclu de marine extrem de individualizat.

N. Danasey

192 | Marius Bunescu
1881, Caracal – 1971, București

Natură statică cu flori și statuete (Oscar Han)
ulei pe carton, 59,5 × 49 cm, semnat dreapta jos, cu ocru, „Bunescu"

€ 1.200 – 1.800

193 | Mina Byck Wepper
1899, Bârlad, Vaslui – 1964, București

Natură statică cu vas cu gălbenele și bombonieră
ulei pe carton, 50 × 60 cm, semnat stânga jos, cu brun, "minabyckwepper"

€ 1.200 – 1.800

194 | Ion Musceleanu
1903, Caracal – 1997, București

Natură statică cu fructe | 1993
ulei pe pânză lipită pe carton, 37,5 × 46 cm, semnat și datat stânga jos, cu verde, „I. Musceleanu, (1)993"

€ 700 – 1.200

195 | Francisc Gall
1912, Cluj – 1987, Paris

Natură statică cu fructieră și pahar
ulei pe pânză, 46,5 × 27 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „F. gall"

€ 1.500 – 2.500

196 | Mihail Simonidy
1870, Bucureşti – 1933, Paris

Ulcior cu lalele | 1931
ulei pe pânză, 55 × 46 cm, semnat și datat lateral dreapta, cu negru, "Simonidy, (19)31"

€ 1.000 – 1.800

197 | Dimitrie Berea
1908, Bacău – 1975, Paris

Început de toamnă la Paris | 1948
ulei pe pânză, 96,5 × 161 cm, semnat, datat și localizat stânga jos, cu brun, „Berea, Paris, (19)48"

€ 5.000 – 8.000

Începând cu a doua jumătate a anilor '30 artistul Berea simte dorința de reînnoire, realizând călătorii la Roma și Paris. La Roma avea să ajungă în ianuarie 1937, cu o bursă specială, oferită de guvernul italian, cu ajutorul căreia avea ocazia de a studia în cadrul Academiei Roiale de Arte Frumoase. Doi ani mai târziu îl găsim în Franța, la Paris, unde va rămâne opt luni de zile și unde va fi impresionat de impresioniștii francezi. Spre a doua parte a anilor '40, în Franța, moment în care artistul Berea avea să revină pe meleagurile franceze, maniera picturală avea să sufere metamorfoze valorice în ceea ce privea interpretarea peisajului, care avea să devină, pe lângă portret, una din principalele manifestări ale imaginarului plastic. Artistul și-l va însuși cu măiestrie, organizând odată cu reîntoarcerea sa două expoziții, în 1946, expoziția dedicată Mariei Fontaine-Desjardins, susținută la Galeria Allard, precum și ulterior, în 1948, expoziția din jurul portretului poetului Léon-Paul Fargue: „Visage de Paris", de la Galerie Bernheim-Jeune. (G.M.)

198 | Nicolae Tonitza
1886, Bârlad – 1940, Bucureşti

Biserică din Văleni | mijlocul anilor '20
ulei pe pânză, 50 × 40 cm, semnat stânga sus, cu brun, „Tonitza"

€ 15.000 – 25.000

Dornic să se dedice temeinic picturii, Tonitza se retrăgea în primăvara anului 1921 împreună cu familia la Vălenii de Munte, vechi orășel de pe malurile Teleajenului, unde avea să rămână până în toamna anului 1924. Pe lângă meditația profundă asupra problemelor artistice invocate, Tonitza visa la deschiderea unei școli de pictură în aer liber, proiect neconcretizat însă. În ceea ce privește creația sa, aceasta va cunoaște un itinerariu cristalizant, fiind condusă în această perioadă către culoare și picturalitate. La Văleni va trăi în sânul familiei, având-o aproape pe soția sa, Ecaterina – „eroina ibseniană" și o droaie de copii; pe lângă cei patru ai săi, Catrina, Petru, Irina și Silică aveau să se alăture și nepoata Nineta, Ticuleana, Țuca și Ionel „al lui Mohor", care îi vor servi deseori drept modele. În paralel cu activitatea de la Văleni Tonitza va ține legătura strâns cu periodicele progresiste, în cadrul cărora va participa cu desene și articole, va întreprinde călătorii de studiu și documentare în Transilvania și Techirghiol și va lua parte la expoziții colective și personale. În mare parte umanist, repertoriul său artistic va capăta atât adâncire, cât și îmbogățire tematică, concentrând mijloacele de expresie și experiențele de viață inedite. Pe lângă portrete, scene de interior, nuduri sporadice, întâlnim rareori și peisajul realist, realizat în aer liber, artistul suprinzând în scurtele sale peregrinări „Casa dascălului", „Valea Teleajenului", precum și „Biserica din Văleni" – crâmpeie ale refugiului său temporar. (G.M.)

Bibliografie:
Brezianu Barbu, „Tonitza", Ed. Academiei Republicii Socialiste România, București, 1967.
Șorban Raoul, Tonitza, Ed. Meridiane, Sibiu, 1973.
Păuleanu Doina, „Grupul celor patru", Ed. Monitorul Oficial R. A., București, 2012.

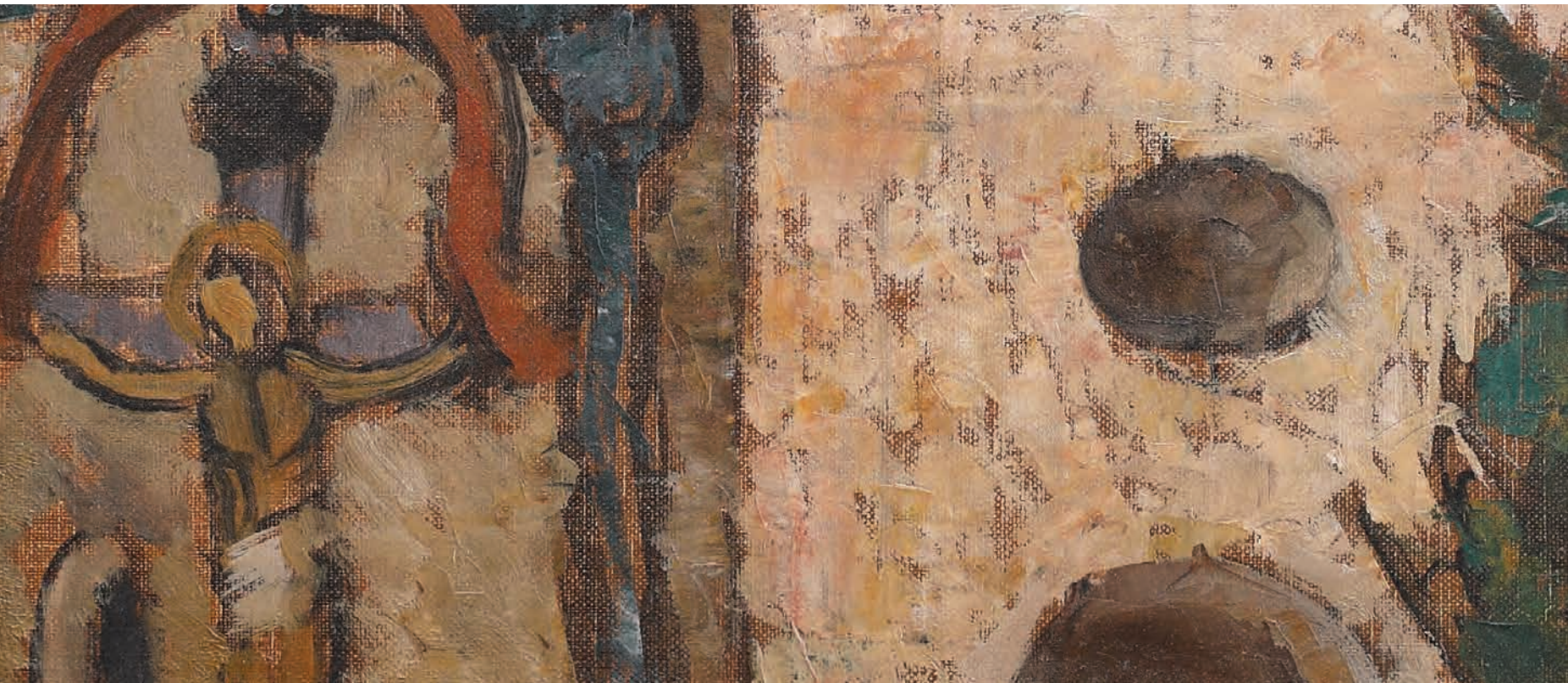

199 | Tache Papatriandafil
1901, Unirea, Călăraşi – 1951, Bucureşti

Mocani | 1926
ulei pe pânză, 63 × 55 cm, semnat și datat stânga sus, cu negru, „T. Papatriandafil, 1926"

€ 1.500 – 2.500

200 | Constantin Artachino
1870, Giurgiu – 1954, Bucureşti

Popas la Dunăre
ulei pe pânză, 45 × 60 cm, semnat de două ori dreapta jos, cu negru, „C. Artachino"

€ 1.200 – 1.800

Opera a participat la expoziția "Interbelicii și continuatorii", Muzeul Național Cotroceni, București, 2008.

201 | Teodor Harşia
1914, Filipaşu Mare, Mureş – 1987, Cluj Napoca

Natură statică cu fructe
ulei pe pânză, 40 × 50,5 cm, semnat dreapta jos, cu roșu, „T. Harșia"

€ 1.000 – 1.800

202 | Ludovic Bassarab
1868, Galați – 1933, Bucureşti

Tătar
ulei pe pânză lipită pe carton, 35 × 25 cm, semnat stânga jos, în creion, "Bassarab"

€ 800 – 1.500

203 | Nicolae Grigorescu
1838, Pitaru, Dâmboviţa – 1907, Câmpina

Târgoveţ
ulei pe lemn, 38,5 × 19 cm, semnat dreapta jos, cu roşu, "Grigorescu"

€ 9.000 – 15.000

Nicolae Grigorescu, Ciobănaş
Licitaţia de Iarnă, Artmark, 2014, adjudecat pentru 20.000 €

Subiectul Nicolae Grigorescu reprezintă pentru istoria artei româneşti un subiect activ încă din perioada primelor succese ale artistului, atunci când pictorul se întorcea din Franţa matur şi pregătit să devină port-drapel al modernităţii în spaţiul autohton. A deţine un tablou pictat de Grigorescu devenea – printr-un fel de mimetism al colecţionismului – o formulare metaforică a unui fel de patriotism. Lumea satului, a tradiţionalului şi a unui univers îndepărtat de oraş (aflat în criză totuşi), promovate asiduu de Iorga, Vlahuţă sau Coşbuc prin manifestări tipice sămănătorismului, îşi găseau un fel de rezonanţă iconografică în creaţia (idilică) a lui Grigorescu. Astfel operele sale îmbogăţeau discursul acela şi deveneau în timp real un patrimoniu vizual indispensabil. Scriitori, oameni de stat, politicieni, critici, bancheri şi statul deţineau încă din timpul vieţii lui Grigorescu piese reprezentative ale creaţiei de peste 50 de ani a acestuia. În inventarul pe care îl realiza Al. Vlahuţă în monografia închinată artistului în 1910 putem lesne observa nume din protipendada bucureşteană care deţineau pânze semnate de Nicolae Grigorescu. De la Caragiale, Delavrancea şi Vlahuţă, personaje ca Eugeniu Carada, Spiru Haret, Iosif Dona, dr. Obreja sau Regina Elisabeta lista poate continua cu o serie lungă de personalităţi de prim rang a culturii, politicii şi economiei româneşti a acelor vremuri. Astfel se poate explica şi numărul însemnat de opere pe care pictorul le realizează în ultimii 10-15 ani de carieră, atunci când stabilirea definitivă la Câmpina îi oferea răgazul şi liniştea lucrului, dar mai ales contactul cu viitorii săi colecţionari.

204 | Octav Băncilă
1872, Corni, Botoșani – 1944, Bucureşti

Ciobănaș | 1934
ulei pe pânză, 106 × 79 cm, semnat și datat dreapta sus, cu brun, „Octav Băncilă, 1934"

€ 6.000 – 9.000

Cu o operă construită în jurul vieții omului și sensibil la fenomenele sociale la care acesta ia parte, artistul Octav Băncilă crează o operă inspirată din realitatea verosimilă, unde țăranul român ocupă loc de seamă. Îl va surprinde cel mai adesea în preajma celor mai importante îndeletniciri – cu oile pe câmp sau în luminișuri de pădure, cărând lemne, arând, semănând, prășind, secerând și culegând țarinile trudite – și mai puțin în momente de tihnă. Operele sale devin astfel documente vii și grăitoare ale unui spațiu căruia artistul îi este apropiat, nu doar prin obârșie, ci și prin simțăminte, apropiindu-se în acest mod de adevăratul realism al vieții țărănești, apropiere care îl va converti pe Băncilă în „pictorul țărănimii românești". (G.M.)

205 | Rudolf Schweitzer-Cumpăna
1886, Piteşti - 1975, Bucureşti

Pe malul lacului
ulei pe carton, 69,5 × 50 cm, semnat stânga jos, cu oranj, "Schweitzer-Cumpăna"

€ 3.000 – 4.500

Provenienţă:
până în 1964, colecţia dr. Ioan Dumitrescu-Popovici; 1964-2004, patrimoniul Muzeului Național de Artă al României; 2004-2019, colecția moștenitorilor familiei Dumitrescu-Popovici.

Opera a participat la "Expoziția Retrospectivă Rudolf Schweitzer-Cumpăna", Muzeul de artă R.S.R, 1986.

206 | Nicolae Grigorescu
1838, Pitaru, Dâmboviţa – 1907, Câmpina

Ţărăncuţă la fântână
ulei pe lemn, 24,5 × 19 cm, semnat stânga jos, cu roşu, "Grigorescu"

€ 20.000 – 30.000

Nicolae Grigorescu, Casă la ţară din "Calendarul Minervei", 1908.

În istoria picturii româneşti, Grigorescu a avut acest mare privilegiu, şi anume acela de a zdrobi bariera impresionismului primar. În ultima perioadă a activităţii sale, Grigorescu operează o detaşare faţă de semnele distinctive ale formelor, ce individualizează fiecare obiect, integrându-le în marea orchestraţie a culorilor ce generează formele şi aspectul general. Decantarea paletei cromatice, ce se reduce la tonalităţi de lumină, determină o anumită esenţializare a formelor. Acum tuşele sunt largi, onctuoase, înfăţişând parcă firea pasională a artistului în redarea motivului simplu, dar cu un extraordinar impact vizual. Este vorba de aşa zisă „perioadă albă" a lui Grigorescu, aşa cum a fost numită de către criticii de specialitate. Arta grigorescană a ultimilor zece ani de viaţă, înfăţişează acel rafinament, rezultat al folosirii nuanţelor luminoase ce par a transforma fenomenele din natură. Problematica luminii a fost îndelung studiată de către Grigorescu, sub toate aspectele sale, iar arta acestuia nu are nicio tendinţă pentru abstractizare. Fără vreo apartenenţă la domeniul raţionalului, creaţia lui Grigorescu este rezultatul propriilor observaţii făcute în mijlocul naturii. Lumina poate fi o feerie pentru spectator, însă în realitate aceasta este la fel de concretă ca şi forma care dealtfel există, pentru pictor, în funcţie de lumină. Cu aceste tendinţe, adăugate la marile sale relizări, ultimii ani ai creaţiei grigoresciene au marcat apogeul artei sale. Realitatea, în cazul acestuia, nu prezintă doar un aspect unic, acela al formei, iar fenomenele din natură au aspecte diferite, aspecte pe care Grigorescu insistă în operele sale: volum, spaţiu, culoare, atmosferă, lumină. Lumina pe care pictorul o reprezintă, captează nuanţele culorilor. O importantă caracteristică a peisajului grigorescian este legătura acestuia cu omul, ţăranul român, pe care îl zugrăveşte în mediul său natural. Ca şi în cazul peisajelor, Grigorescu îşi supune personajele aceloraşi legi ale luminii, un fapt ce are ca rezultat imediat o decantare a formelor. Scenele simple – un car cu boi pe drumul de întoarcere către casă, un ţăran îşi ară pamântul, câteva tinere torc în faţa casei, un ciobănaş păzeşte o turmă de oi – sunt pentru Grigorescu tematici predilecte ce formează o adevărată monografie a satului românesc, din zona dealurilor. Personajele sale, indiferent de împrejurările în care se află, sunt învăluite de bucurie, optimism şi încredere, doar acele caracteristici care corespundeau sufletului artistului.

Bibliografie:

BREZIANU, Barbu, "Nicolae Grigorescu", Ed. Meridiane, Bucureşti, 1987.
ENACHE, Monica (şi alţii), "Călătorie în Bretania. Artişti evrei şi români descoperind cultura bretonă (catalog)", MNAR, 2009
ENACHE, Monica (şi alţii), "Grigorescu – pictor al naturii, (catalog)", MNAR, 2008
VLAHUŢĂ, Alexandru, "Pictorul Nicolae Grigorescu. Viaţa şi opera lui", Ed. Casa Şcoalelor, Bucureşti, 1910

207 | Camil Ressu
1880, Galați – 1962, București

Horă la Vlaici | 1910–1914
ulei pe carton, 70 × 84,5 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „C. Ressu"

€ 15.000 – 25.000

Prima perioadă de formare a lui Camil Ressu a coincis cu etapa de continuare a studiilor în Franța, lucrând în Paris timp de crica 5 ani. Revenirea în țară avea să puncteze și apariția primelor cicluri importante din cariera artistului, cicluri definite de sejurul la Vlaici și de o paletă fovă. Întâlnirea cu nonconformistului colecționar Alexandru Bogdan-Pitești reprezenta și ea o bornă în viața lui Ressu, relația cu Pitești fiind necesară în contextul vieții artistice bucureștene. Boemul personaj își făcuse apariția în București în 1894 și se infiltrase în lumea artistică bucureșteană cu o dinamică aviditate de acțiune. S-a implicat în viața politică, dar interesul său se îndrepta spre mișcarea artistică, nu doar în calitate de colecționar, ci și ca promotor al acesteia. A organizat un atelier de pictură în propriul apartament din strada Brezoianu, a susținut Salonul Independenților din 1896 și și-a făcut săptămânal un program în care se întâlnea cu artiștii. Joia era dedicată tuturor trăzniților, iar sâmbăta unei cine protocolare, unde invitații erau aleși de amfitrion. Pe Ressu l-a descoperit prin intermediul gazetarului și caricaturistului Nicolae Petrescu-Găină de care l-a legat o trainică prietenie, împărtășind din spiritul de frondă al acestuia. Moșia și conacul de la Vlaici au devenit treptat perimetrul unei colonii artistice unde s-a perindat majoritatea pictorilor din epocă. Pentru Ressu perioada petrecută la Vlaici a însemnat definirea unui stil propriu. Peisaje ori portrete colective, lucrările urmăresc, prin compoziția clasică, materializarea unui sentiment ancestral de pace. Cromatica relevă un colorist influențat de fovismul cu care luase contact în perioada studiilor pariziene, însă tematica avea să intre pentru prima dată pe filonul tradițional, descoperind în perioada 1909-1914 opere dedicate țăranului român.

208 | Vasile Popescu
1894, Bucureşti – 1944, Bucureşti

Grădină la Călimănești
ulei pe carton, 32 × 45 cm

€ 1.500 – 2.500

209 | Dimitrie N. Cabadaiev (Cabadaeff)
1877 – 1934, Sibiu

După-amiază de vară în Sibiu (Turnul Dulgherilor)
ulei pe pânză, 48 × 41 cm, semnat dreapta jos, prin zgrafiere, "D. N. Cabadaiev"

€ 600 – 900

210 | Eugen Ispir
1909, Filioara, Neamț – 1974, București

Stradă la Balcic
ulei pe pânză, 46,5 × 62 cm, semnat stânga jos, cu roșu, „ispir"

€ 600 – 900

211 | Adam Bălțatu
1899, Huşi, Vaslui – 1982, Bucureşti

Baigneuse | 1923
ulei pe pânză lipită pe carton, 89 × 65,5 cm, semnat și datat stânga jos, în creion, „Bălțatu, (1)923"

€ 3.500 – 5.500

Adam Bălțatu este un reprezentant al postimpresionismului liric moldovean ce întreține constant gustul publicului pentru viziunea de filieră grigorescană şi luchianescă, uneori energizată de câte un accent melancolizant. Student la Iaşi în perioada 1914 – 1917 alături de Tache Soroceanu, M. W. Arnold, Nutzi Acontz, dar mai ales prietenii buni Băeșu și Onofrei etc. a călătorit la Roma pentru studii la Institutul Superior de Belle Arte, întâlnindu-se în capitala Italiei cu Sabin Popp, Ştefan Nenițescu, subtilul critic de artă, cu Lucian Grigorescu. Iconografia locurilor predilecte din peisaj, care dispăruse aproape cu totul din curentul artei occidentale, în arta românească a supraviețuit în toată epoca interbelică și prin intermediul unor pictori ca Bălțatu, dar şi prin reprezentanții avangardei, ce vor adera treptat la un modernism moderat. Această continuitate de înfățișări variate şi gradate va asigura, în primii ani, cei mai grei, de după 1944, persistența unei decențe a reprezentării picturale încarnată mai autentic, în peisajul de factură tradițională sau post – impresionistă. Acest tip de peisaj a rămas, după 1944, unicul refugiu geografic în fața asaltului ideologic al pretențiilor esteticii realist –socialiste. Adam Bălțatu se încadrează cu o voce aparte în acest batalion de creație. Începutul anilor '20 a reprezentat pentru Bălțatu probabil etapa cea mai importantă din evoluția sa, marcând momentele în care își reconfirma apartenența la o pictură modernă, nedesconsiderând însă farmecul temelor clasice. Anii petrecuți în Italia, la Roma, Veneția sau Napoli, i-au întărit credința în importanța lucrului în natură, însă valoarea picturală a operelor renașterii și clasicismului italian, chiar universal, aveau să îi marcheze interesele de mai târziu. În această cheie putem înțelege locul compoziție de față, care preia motivul nudului tratat în natură, temă cu puternice rădăcini baroce. Amintind de "Cele trei Grații" ale lui Rubens, care prelua tema clasică și o recompunea folosind drept modele femei mature, robuste și corpolente, uleiul lui Bălțatu rezonează cu acele precepte, dar amintește și de compozițiile cu nuduri realizate de Gh. Petrașcu, în care motivul central era tratat într-o manieră naturalistă, iar restul picturii răspundea unor interese decorative.

Bibliografie:
DUMITRESCU, Maria, Adam Bălțatu, Ed. Meridiane, Bucureşti,1970

212 | Theodor Pallady
1871, Iaşi – 1956, Bucureşti

Rațele din Préchacq
ulei pe carton, 40,5 × 55 cm, semnat dreapta jos, în creion, „T. Pallady"

€ 6.000 – 9.000

Proveniență:
colecția istorică Ilie Mirea.

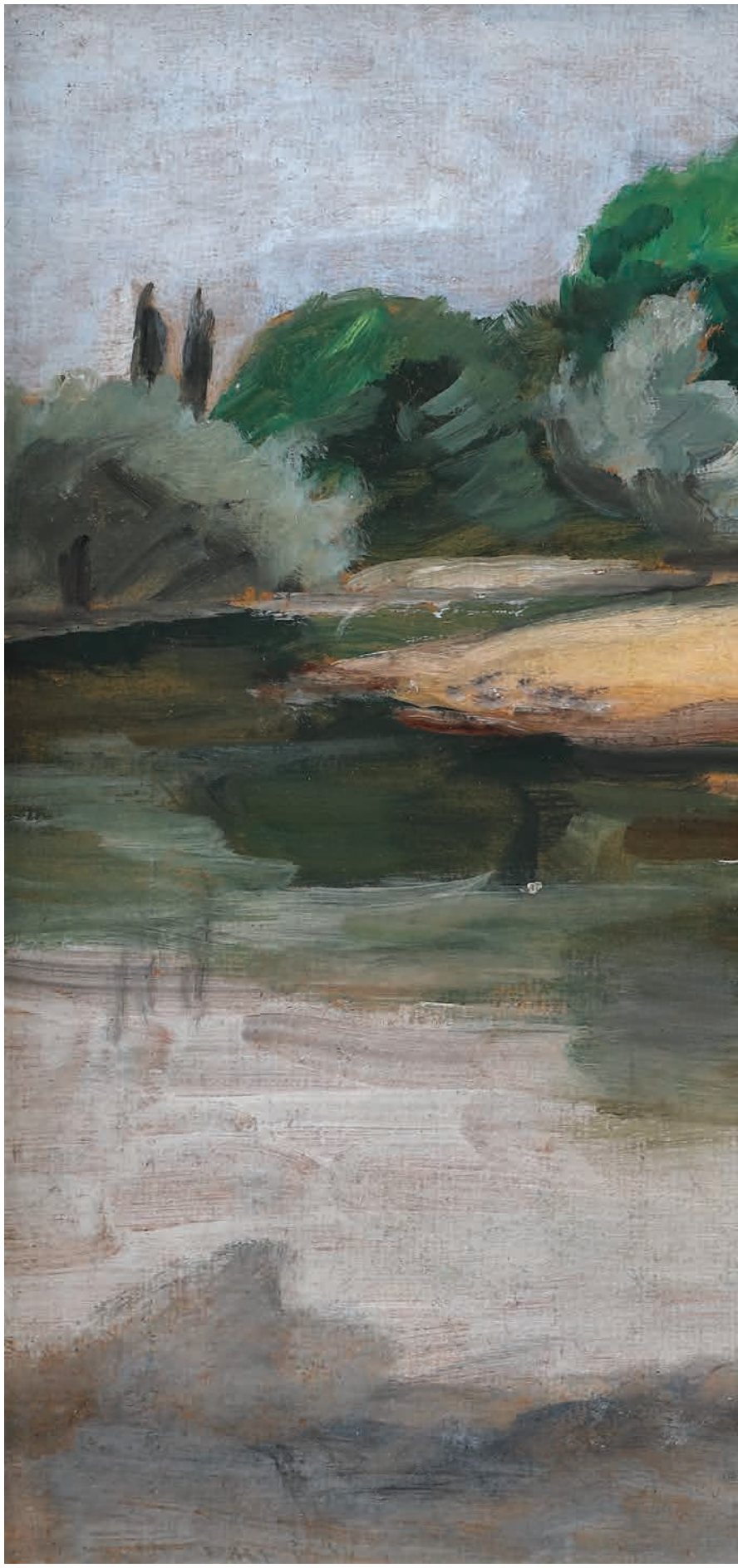

213 | Arthur Segal
1875, Iaşi – 1944, Londra

Vedere către insula Brissago | cca. 1916
ulei pe pânză, 50,5 × 65 cm, semnat stânga jos, cu negru, „a. Segal"

€ 8.000 – 15.000

O expoziție retrospectivă a activității artistice a pictorului român Arthur Segal – născut la Iaşi în 1875 şi de al cărui nume se leagă fondarea mişcării artistice „Neue Sezession" (Berlin, 1910) – ne-ar pune în fața unui caracter deosebit de complex. A fost neoimpresionist sau expresionist? A fost un pictor abstract, pointillist sau realist? Caracterul caleidoscopic al creației sale se poate pune pe seama evoluției sale sinuoase şi a curentelor cu care a intrat în contact în locurile în care a trăit: Berlin, Elveția, Spania, Londra. Dacă la începutul carierei sale artistice, îl putem observa pe Segal ca un adept al impresionismului şi neoimpresionismului, din 1910 până în 1914, înainte de a simpatiza cu Dadaismul şi de a-şi desăvârşi propriul stil în 1915/1916, Segal îmbrățişează un stil ușor expresionist. Anii 1920, ce coincid cu perioada reîntoarcerii lui Segal la Berlin, aduc în prim-planul intereselor acestuia preceptele naturalismului şi principiile obiective ale picturii, exprimate şi în scris, în cartea intitulată "Principiile obiective ale picturii" (1937). Specifică perioadei asconeze (1914-1920), opera „Vedere către insula Brissago" impresionează prin simplitatea motivului peisajului, ale cărui elemente sunt redate prin intermediul unei palete de culori reci, pământii. Este vorba de un moment-cheie al vieții artistului, de profunde şi continue căutări, etapă care este sublimată, în lucrarea de față, prin culorile naturii și aerul specific asconez care inundă ochiul privitorului.

214 | Nicolae Tonitza
1886, Bârlad – 1940, Bucureşti

În cerdac | cca. 1921–1924
ulei pe carton, 30 × 27 cm, semnat dreapta sus, cu brun, „Tonitza"

€ 20.000 – 30.000

Proveniență:
colecția istorică Acad. prof. univ. dr. Roman Moldovan (1911–1996)- economist, sociolog și membru titular al Academiei Române. A publicat un număr de peste 200 lucrări științifice și didactice.

Opera a participat la Expoziția „Capodopere de Nicolae Tonitza din colecții particulare", Noaptea Muzeelor 2015, Galeriile Artmark. Opera a participat la Expoziția „Tonitza și geniul copilăriei", Artsafari 2019 și este reprodusă în catalogul expoziției la p. 214, sub titlul „În cerdac".

În cadrul Bibliotecii Academiei Române se păstrează un studiu preliminar al operei, realizat în tuș pe hârtie, sub titlul „Fetiță" (20,9 x 17 cm), nedatat [1921–1924], reprodus în catalogul Expoziției „Tonitza. Imagini ale copilăriei", Muzeul Județean Mureș, 2019.

Tonitza ajungea în primăvara lui 1921 în Vălenii de Munte, unde își instala atelierul și casa, pe strada Berevoiești, la numărul 39. Iată ce îi scria Tonitza lui Ștefan Dimitrescu, imediat după stabilirea în noua casă: "...sunt într-adevăr la Vălenii de Munte, unde ne-am strămutat ca să răsuflăm - mai ales cu copiii - în largul unui acaret fără proprietărească dedesubt. Am aicio casă bătrânească, compusă din un salon vast, o tindă respectabilă, o odaie zdravănă, o bucătărie de iarnă, una de vară, cerdac pe cinste, plus alte edecuri: grajd, magazie, coștereață, pivniță și un alt lăcaș care ar putea fi confundat cu parlamentul român, dacă în afară de un anumit miros – (specific democrațiilor de răspântie) – ar avea și o siluetă mai impunătoare. Să-ți mai spun că în preajma casei am și o grădină de zarzavat, precum și o livadă de pruni în întindere de circa două pogoane, în care, toată ziua, îmi stau godacii, mai mult în pielea goală decât îmbrăcați...".(Scrisoare trimisă pe 5 august 1921) Rândurile sunt cu atât mai interesante cu cât ne pot oferi o imagine completă a vieții de zi cu zi în atelierul artistului. Dacă opera plastică ne-a lăsat în urmă o serie importantă de portrete, interioare și peisaje cu Vălenii perioadei 1921-1924, mărturiile scrise ale pictorului ne aduc în prim-plan și sentimentele profund umane ce se trezeau în sufletul său. Iubirea față de cei mici, importanța locului, evidentă prin descrierea amănunțită, dar și tenta ironică, în compararea parlamentului cu cotețul, sunt doar o picătură din personalitatea avidă de exprimare. "În cerdac" vine să completeze acel univers pe care Tonitza, atât ca artist, cât și ca soț și tată avea să îl experimenteze timp de 3 ani. Subiectul operei este o fetiță surprinsă odihnindu-se pe balustrada din lemn a pridorului, pridvor ce ne ajută nu doar să localizăm opera, ci să o și datăm. Recursivitatea elementului arhitectural în creația lui Tonitza nu este întâmplă- toare, pictorul alegând să puncteze anumite compoziții cu mici efecte decorative sau structurale ca balustrada pridvorului.

Nicolae Tonitza, Studiu (detaliu)
Biblioteca Academiei Române

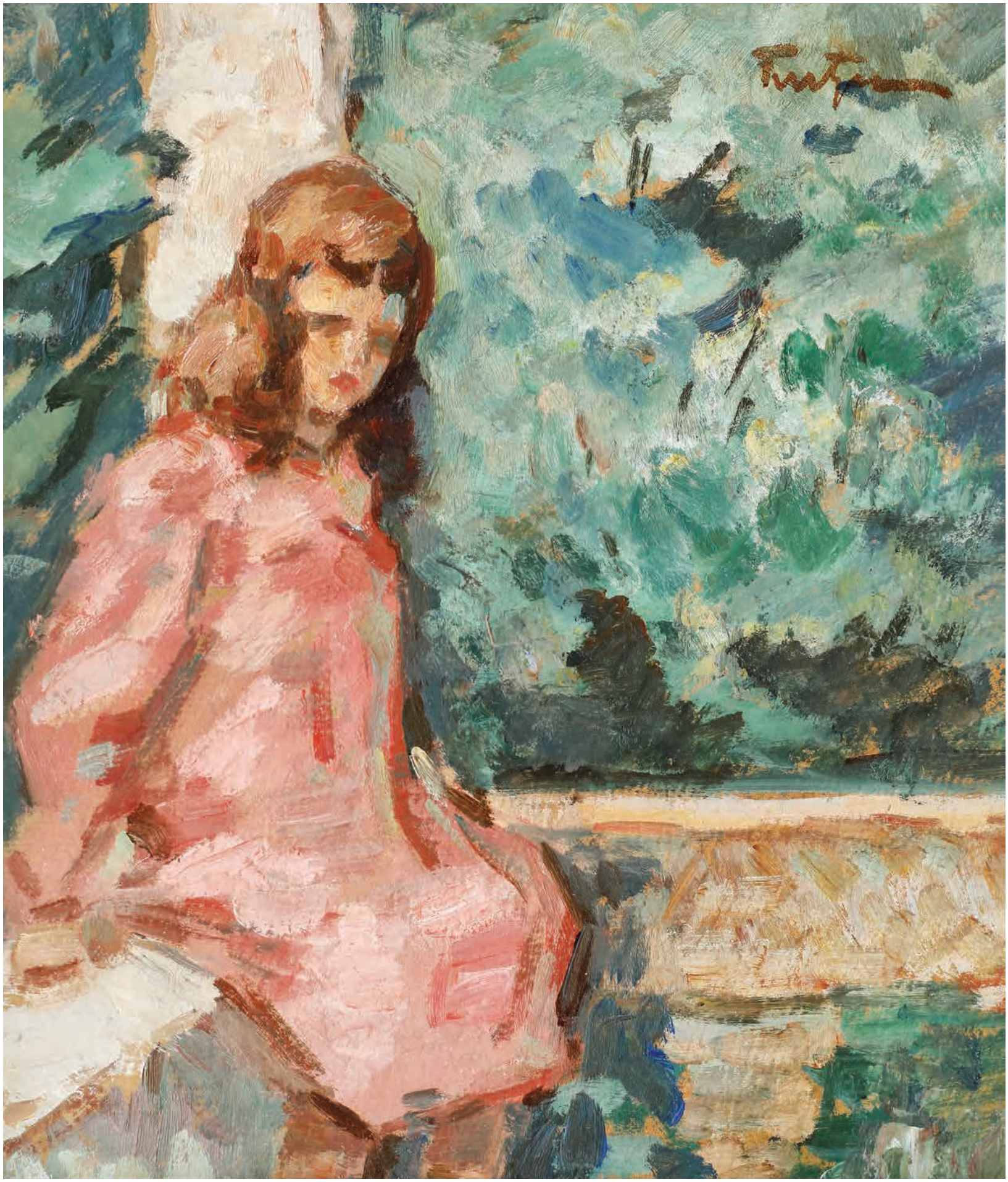

215[F] | Ion Theodorescu-Sion
1882, Ianca, Brăila - 1939, Bucureşti

Tulpanul roșu | 1931
ulei pe carton, 36 × 51,5 cm, semnat și datat stânga jos, cu negru, „Teodorescu, 1931"

€ 15.000 - 25.000

Proveniență:
colecția diplomatului român Vasile Stoica, colecție preluată în 1977 de Muzeul Național de Artă al României, iar după căderea regimului comunist, în urma unui șir îndelungat de procese, restituită moștenitorilor diplomatului, în cursul anului 2009.

Opera a participat la a 11-a expoziție personală Ion Theodorescu-Sion, februarie 1932, Ateneul Român și este reprodusă ca atare în articolul dedicat de Henri Blazian în "Adevărul literar și artistic", 7 februarie 1932, anul X, nr. 583, pag. 3.

Opera este clasată în categoria Fond prin ordinul ministrului culturii nr. 2041 din 29.01.2010.

Opera reprodusă în "Adevărul literar și artistic", februarie 1932.

"Personalitate complexă, Ion Theodorescu-Sion a adus o contribuție originală la dezvoltarea artei românești. Notele care definesc pictura lui Sion sunt: simbolismul, specificul național, pasiunea pentru compoziție și căutarea limbajului." (Doina Schobel). Portretul a fost o preocupare constantă a operei lui Ion Theodorescu-Sion, din momentele de căutare de la începutul studiilor, până la sfârșitul activității sale, concretizându-se fie în portretele de țărani din zona natală a Pianului de Jos – „Ion Pușcă", „Plăeșii", „Ioana Ursu", ori de cele ale apropiaților – profesorul Vintilă Dem. Mugur, pictorița Lola Schmierer Roth, Lucreția Daria Silion, cumnata sa, Maria Mihăilescu, prima sa soție, ori Elena Theodorescu-Sion, cea de-a doua soție. Portretele din prima sa perioadă de creație, cuprinsă între 1911 și 1920, manifestă fazele de preponderență cromatică a unei singure culori: faza albastră între 1909 și 1911, faza verde între 1912 și 1914, faza brun-cărămizie între 1919 și 1920. În lucrările realizate în acest interval se pot recunoaște influențe expresioniste în modularea pastei și contururile adânci, căutări impresioniste în exaltarea culorilor pure și contrastului complementarelor și postimpresioniste în descompunerea culorilor pe principiul luminii spectrale. Cea de-a doua perioadă, între 1920 și 1930, este aceea a eliberării de influențe și a articulării unui stil propriu, cu caracter monumental, realizând opere definite de consistența onctuoasă a pastei, prețiozitate și densitate vâscoasă a materiei. În operele anului 1930, considerate cele în care virtuozitatea sa se manifestă deplin, paleta sa căpătase luminozitate, prin ridicarea albului la valoare dominantă. În 1931 începe cea de-a treia perioadă de creație, numită de Tonitza „eminamente coloristică", care se caracterizează prin experimentul tehnic aprofundat și încercările de geometrizare a formei, pe fondul unei științe depline a compoziției și construcției. „Atmosfera și moliciunea materiei, muzicalitatea liniei și mesajul culorii sunt preocupări noi care detașează ultimul său deceniu de activitate, deosebindu-l de celelalte." Contururile ferme ce delimitează masele de culoare compactă dispar, iar nuanțele se topesc una în alta, creând armonii de valori tonale diferite. Totodată, păstrează preocuparea pentru simbolistica culorilor, urmărind semnificația acestora și corespondențele lor senzoriale. De la începutul acestei perioade datează și opera „Tulpanul roșu", realizată în 1931, un portret al Mariei Mihăilescu, prima soție a artistului, care i-a servit deseori ca model pentru portrete, de la cele din lucrările de grafică, la cele de șevalet, în ulei, mai ales între anii 1920 și 1930. Theodorescu-Sion folosește o compunere armonioasă și echilibru în repartizarea culorii, pictura distingându-se prin acordul fericit între ocrul deschis al carnației, castaniul întunecat al părului, roșul eșarfei, al buzelor și colierului și verdele-ocru al fundalului vibrat. Strălucirea părului este redată în tușe de albastru deschis metalic, iar obrajii în nuanțe vii de roz. Tulpanul intervine ca pretext de formă și culoare pentru punerea în valoare a trăsăturilor modelului, precum și colierul, care subliniază linia de o frumusețe antică a gâtului. Mâinile, surprinse într-un gest feminin mlădios, descriu o linie decorativă expresivă, un caracter ornamental având și cordonul împletit, armonizat ca textură și culoare cu materialul turcoaz al fustei. Tratarea acestuia, precum și a cărții denotă o influență constructivistă, în timp ce alăturarea femeii cu privirea ei contemplativă și a cărții este un motiv de sorginte simbolistă, cu trimitere la poezie.

216 | Rodica Maniu Mützner
1890, Bucureşti – 1958, Bucureşti

Interior
acuarelă şi creion pe hârtie, 66 × 39,5 cm, semnat stânga jos, în creion, „Rodica Maniu"

€ 1.000 – 1.800

217 | Carol Hübner
1902, Sighișoara – 1981, Brașov

Micuța săsoaică | 1936
ulei pe pânză lipită pe carton, 60 × 42 cm, semnat și datat dreapta jos, cu negru, „K. Hubner, 1936"

€ 1.200 – 1.800

218 | Carol Hübner
1902, Sighișoara – 1981, Brașov

Alegoria muncii | 1945
ulei pe lemn, 22,5 × 30,5 cm, semnat și datat dreapta jos, cu brun, „Hübner, 1945”

€ 500 – 800

219 | Jean Neylies
1869, Montesquieu, Franța – 1938, București

Tunisience | 1889
ulei pe pânză lipită pe carton, 46 × 37 cm, semnat, datat și localizat dreapta jos, cu roșu, „J. Neylies, Paris, 1889”

€ 800 – 1.200

220 | Jean Neylies
1869, Montesquieu, Franța – 1938, București

Șatra
ulei pe pânză, 42 × 52,5 cm, semnat dreapta jos, cu roșu, „J. Neylies"

€ 1.000 – 1.800

221 | Dumitru Ghiață
1888, Colibași, Mehedinți – 1972, București

Târg la Câmpulung
ulei pe carton, 33,5 × 40 cm, semnat dreapta jos, cu brun, „Ghiață D."

€ 1.500 – 2.500

222 | Dimitrie Serafim
1862, București – 1931, București

În plină amiază
ulei pe carton, 33 × 41 cm, semnat dreapta jos, cu roșu, „D. Serafim"

€ 800 – 1.500

223 | Grigore Romano
1868, Tecuci, Galați – 1917, Craiova

Amiază la Comana | 1916
ulei pe pânză, 50 × 65 cm, semnat și datat stânga jos, cu gri, "Gr. Romano, 1916"

€ 700 – 1.000

224 | Constantin Isachie Popescu
1888, Paşcani – 1967, Bucureşti

Dalii albe
ulei pe carton, 51,5 × 65,5 cm, semnat lateral dreapta, cu verde, „C. Isachie"

€ 1.500 – 2.500

225 | Constantin Pascali
1860, Turnu Măgurele, Teleorman – 1924, București

Micuța păstoriță (Domnișoara Eliza Mandrea) | 1893
ulei pe pânză, 135,5 × 90 cm, semnat, datat și localizat lateral stânga, cu brun, „C. PASCALI, Sinaia, 22. VII, 1893"

€ 1.200 – 1.800

Opera este reprodusă în revista artistică "Arta Română", anul V, feb-mart 1912, nr. 2-3.

Opera a participat la expoziția retrospectivă Constantin Pascali din 1912.

Din "Arta Română", nr. 2-3, 1912

Constantin Pascali se regăsește printre acei artiști care și-au pus amprenta asupra circuitului artistic românesc de la sfârșitul secolului al XIX-lea, făcând parte, alături de un Constantin Artachino, Nicolae Vermont sau Ștefan Luchian din grupările ce au îndreptat pictura românească spre nou. Tipic pentru acele vremuri, Pascali va urma studiile în cele două centre artistice importante – München și Paris. În Germania va urma cursurile în atelierul lui Ludwig von Loeffts, în timp ce în capitala Franței va studia în cadrul celebrei Academii Julian, între 1889 și 1891. Implicarea sa în viața culturală românească avea să se desfășoare pe mai multe planuri, fiind profesor la cele două Școlii de Belle Arte din Regat – Iași, 1893-1896 și București, 1896-1901, dar făcând parte și din cea mai importantă asociație artistică a sfârșitului de secol, "Ileana". (I.P.)